

Jules Verne

Az új hazában

Fordította: Zigány Árpád

TARTALOM

I. FEJEZET.

Jön a tavasz! - Fritz és Jack. - Látogatás a Czápa-szigeten. - Két ágyúlövés a szigetről. - Három ágyúlövés felel a tengerről.

II. FEJEZET.

A kaiak hazatérése. - A hír hatása. - Három napos zivatar. - Kirándulás kémszemlére. - A hadihajó.

III. FEJEZET.

A «Licorne» angol korvett. - Az ágyúlövések. - A sajka megérkezik. - A Wolston-család. - Tervek a jövőre. - A búcsú. - A korvett elutazása.

IV. FEJEZET.

Tíz esztendő története. - A Zermatt-család megtelepedése a szigeten. - Zermatt úr naplója. - A tizedik év vége.

V. FEJEZET.

Hazatérés Felsenheimba. - Az «Elisabeth» a Gyöngyház-öbölbe megy. - A vadember. - Jenny Montrose. - Két év a Füstölgő-Sziklán. - Fritz elbeszélése.

VI. FEJEZET.

Az otthonmaradtak további sorsa. - A Wolston-család. - Új munkálatok tervei. - Csatorna a Sakál-patak és a Hattyú-tó közt. - Az 1816-dik év vége.

VII. FEJEZET.

Az újév. - Séta Falkenhorstba. - A kápolna. - Útitervek. - Márczius 15-dike.

VIII. FEJEZET.

Az utazás. - A Licorne-öböl. - Horgonyt vetnek. - A déli part. - Tervek holnapra.

IX. FEJEZET.

A partvidék. - A pinguinek. - Megint egy folyó. - Ismeretlen vidék. - A déli hegyláncz. - Tervek holnapra. - A Montrose-patak.

X. FEJEZET.

Csónakkal a folyón fölfelé. - Sziklás vidék. - A szakadék. - Utazás hazafelé. - A füstoszlop. - Hazatérés Felsenheimba.

XI. FEJEZET.

Az aratás. - A téli esték Felsenheimban. - A kápolna. - Ernő fölfedezése. - A két ágyúlövés. - A Czápa-szigeten.

XII. FEJEZET.

Falkenhorst. - Waldegg. - Zuckertop. - Prospect-Hill. - Előkészületek a fölfedező útra. - A hegyszoros. - A búcsúzás.

XIII. FEJEZET.

A Grünthal. - A mezőség. - A rengeteg. - A majmok. - Az éjjel a barlangban. - A sziklás hegyláncz.

XIV. FEJEZET.

A bérczetetőn. - Mit láttak éjszaka, keleten és nyugaton. - Hajó a szemhatáron. - Az angol lobogó.

XV. FEJEZET.

Az otthonmaradtak nyugtalansága. - Wolston úr és Ernő. - Mi történt? - Az elefántok üldözése. - Wolston úr tanácsa. - Jack!

XVI. FEJEZET.

Jack elbeszélése. - A rengeteg. - Vademberek a szigeten. - A «Licorne» egyre késik. - Három heti várakozás. - A felsenheimi kis kápolna.

XVII. FEJEZET.

A szélcsend. - Nyolcz napi bolyongás a tengeren. - Harry Gould kapitány és John Block kormányos-mester beszélgetése. - Föld!... Föld!...

XVIII. FEJEZET.

A «Licorne» elutazása. - A Jó-Reménység foka. - James Wolston és családja. - Angliában. - Fritz Zermatt és Jenny Montrose házassága. - Vissza a Fokvárosba.

XIX. FEJEZET.

A «Licorne» második utazása. - A Fokvárosban. - Új utasok és új tisztek. - Viharos napok. - A legénység zendülése. - Kitéve Isten kegyelmére a nyílt tengeren.

XX. FEJEZET.

Miféle föld ez? - A sajka utasai. - A föld eltűnik a ködben. - Fenyegető idő. - A part ismét föltűnik. - A megszabadulás.

XXI. FEJEZET.

Fritz és a vitorlamester beszélgetése. - Nyugodt éjszaka. - A sziklás, kopár partvidék. - Kirándulás az ismeretlen parton. - A megtelepedés.

XXII. FEJEZET.

Az első éjszaka. - Fritz és Jenny. - Gould kapitány sebe gyógyul. - A sziklafalat megmásszák. - Az október 26-dikáról 27-dikére virradó éjszaka.

XXIII. FEJEZET.

Válságos helyzet. - Eredményes halászat. - Kísérlet a sziget átkutatására keleti irányban. - A Füstölgő-Szikla albatrosza. - Szomorú Szilveszter este.

XXIV. FEJEZET.

A kis Bob meg az albatrosz megbarátkoznak. - Előkészületek a telelésre. - Megint új csapás! - Az albatrosz és Bob kalandja.

XXV. FEJEZET.

A hátsó barlang. - Fritz fölfedezése. - Indulás a szikla fösíkjára. - Csalódott remények. - Az ágyúlövés.

XXVI. FEJEZET.

Az éjszaka a fösíkon. - Útban éjszak felé. - A brit lobogó. - A földi paradicsom! - Fritz fölkiáltása.

XXVII. FEJEZET.

A barlang a hegy lábánál. - Az erdőn keresztül. - Az antilop. - A Montrose-folyó. - Ismerős helyek. - Egy éjszaka az eberfurti remete-lakban.

XXVIII. FEJEZET.

Az utazás Falkenhorstba. - A csatorna. - A földült tanya. - Fönt a fa tetején. - Csüggedés. - Füst Felsenheimban.

XXIX. FEJEZET.

Tanácskozások a teendők felől. - Az ágyúlövés. - A kémszemle. - A csónak. - «Ne lőjenek!...»

XXX. FEJEZET.

Végre viszontlátják egymást. - Mi történt a szigeten a «Licorne» távozása óta. - A család kétségbeesése. - A vadak megjelenése.

XXXI. FEJEZET.

Négy napi kínos bizonytalanság. - A vademberek csónakraja. - Az éjszakai támadás. - Az utolsó töltések. - Ágyúlövés a tengerről.

XXXII. FEJEZET.

A «Licorne». - Anglia birtokba veszi a szigetet. - Az első esküvő Új-Svájcban. - A gyarmat további boldogulása.

I. FEJEZET.

*Jön a tavasz! - Fritz és Jack. - Látogatás a Czápa-szigeten. -
Két ágyúlövés a szigetről. - Három ágyúlövés felel a tengerről.*

A tavasz már október második felében beköszöntött. A déli földtekén ezzel a hónappal kezdődik a szép idő. A tél nem volt nagyon zordon a szigeten, mely az Egyenlítő és Baktérítő közt, a déli szélesség tizenkilencedik foka alatt volt.

Új-Svájc ideiglenes lakosai tehát ismét hozzáfoghattak rendes munkájukhoz. A mióta Fritz megmentette a fiatal angol leányt a Füstölgő-Sziklán, azóta Zermatt úr, a felesége, négy fia és Jenny Montrose boldogok voltak. Igaz, hogy sokat aggódtak jövőjükön, mert nem igen volt valószínű, hogy valaha megszabadulnak e szigetről; az is igaz, hogy bánatosan emlékeztek vissza hazájukra és szerettek volna a világgal érintkezni; de mivel ez egyelőre lehetetlen volt, beletörődtek a sorsba, s igyekeztek élvezni azt a kevés örömet, a mit a végzet még meghagyott nekik.

Ezen a napon Zermatt úr kora reggel eltávozott Felsenheimből, s kísért a Sakál-patak partjára. Fritz és Jack már megelőzték és magukkal vitték horgaikat is; Ferencz is nem sokára utánuk ment, Ernő azonban, a ki szeretett lustálkodni, még föl sem kelt.

Zermattné meg Jenny ugyanekkor a háztartás, a takarítás apró dolgaival foglalatostkodtak.

- Apám, úgy látszik, hogy ma igen szép napunk lesz, - mondta Jack.

- Magam is azt hiszem, fiam, - felelte Zermatt úr - sőt reménylem, hogy az idő állandóan szép marad, mert már itt a tavasz.

- Mit fogunk ma csinálni? - kérdezte Ferencz.

- Horgászni megyünk, - felelte Fritz.

- Az öbölbe? - kérdezte Zermatt úr.

- Nem, - viszonzá Fritz. - Ha fölmegyünk a Sakál-patak mentén egész a hídig, több halat foghatunk, mint a mennyit villásreggelire elkölthetünk.

- Hát aztán? - tudakolta Jack.

- Aztán, kedves fiam, - felelte Zermatt úr - majd csak akad valami dolgunk. Délután, például, ki akarok rándulni Falkenhorstba, hogy megnézzem, a viharok nem rongálták-e meg. Különbben, mihelyt a szép idő állandó marad, meg kell látogatnunk többi telepeinket is: Waldegget, Zuckertopot, az eberfurti remetelakot, a Prospect Hill villáját... s végre még állatainkra is kell gondolnunk, s ültetvényeinket is rendbe kell hoznunk.

- Nagyon helyes, apám, - viszonzá Fritz. - De mivel ma délelőtt még van egy-két szabad óránk: menjünk, Jack! rajta, Feri!...

- Készen vagyunk! - kiáltott föl Jack - sőt én már érzem is, hogy egy szép pisztráng bekapta a horgomat... Hopp! vigyázz.

S úgy tett, mintha csakugyan kirántotta volna a vízből a képzelt halat, majd hangosan, vígan fölkiáltott:

- Előre hát! Indulj!...

Lehet, hogy Feri szívesebben otthon maradt volna Felsenheimban, a hol délelőttökint olvasgatni, tanulgatni szeretett, de a bátyja jó kedve őt is magával ragadta. A három testvér tehát elindult a patak jobb partján, de Zermatt úr visszahívta őket.

- Annyira siettek horgászni, - mondta - hogy valamiről egészen megfeledkeztek...

- Miről, apám? - kérdezte Jack csodálkozva.

- Arról, a mit minden esztendőben meg szoktunk tenni, mihelyt a tavasz beköszönt...

Fritz oda lépett apjához, gondolkozva csóválta, vakargatta a fejét, s töprenkedve kérdezte:

- Ugyan mi lehet az?

- Hogy-hogy?... hát nem jut eszedbe, Fritz?... s neked sem, Jack?... Feri? - kérdezte Zermatt úr.

- Talán nem köszöntöttünk föl, nem csókoltunk meg annak az örömére, hogy itt a tavasz? - tréfált Jack.

- Ej, dehogy! - szólt közbe Ernő, a ki épp most ért oda, s még mindig félálmosan nyújtózkodott, dörzsölte a szemét.

- Akkor hát az lesz, hogy reggeli nélkül indultunk útnak, úgy-e, Ernő? - csipkelődött Jack.

Mert Ernőnek meg volt az a bocsátandó bűne, hogy nagyon szerette a jó falatokat.

- Szó sincs róla! - felelte Ernő a fejét rázva. - Apám csak azt akarja eszetekbe hozni, hogy tavasz kezdetén minden évben két lövést szoktunk tenni a Czápa-szigeten levő ágyúkból.

Valóban ez volt a szokás. Október második felében, az esős évszak elmúltával, Fritz és Jack át szoktak csónakázni az Üdv öblén át a szigetre, főlhúzták Új-Svájcz lobogóját az árbocra, s két ágyúlövessel üdvözölték a hazai zászlót. Aztán inkább gépiesen, mint kíváncsiságból, szétnéztek a tengeren, hogy nincs-e valahol hajó, a mely meghallaná a lövéseket és felelné rájuk?...

- Tökéletesen igaz! - mondta Fritz - mi bizony meg feledkeztünk a kötelességünkről!... Jer csak, Jack: készítsük el a kaiakot és menjünk... Egy óra múlva megint itthon lehetünk.

- Mire való ez a céltalan lövöldözés?... Évről-évre kilőjük az ágyúinkat, de dörgésük csak a visszhangot ébresztik föl Falkenhorst és Felsenheim szikláin!... Minek pazaroljuk a puskaport? - jegyzé meg Ernő.

- Na, erről rád ismerek, Ernő! - felelte Jack nevetve. - Szerinted, mivel a lövéseknek nincsen kézzelfogható hasznuk, löni sem volna szabad, mert ez pazarlás!

- Nincs igaza! - vágott közbe Zermatt úr. - Ha nem adunk jelt magunkról, még a parthoz közel járó hajók sem vehetnek észre bennünket... A Czápa-szigeten fölvont lobogót a nyílt tengerről nem lehet meglátni: ellenben a két ágyúlövés legalább jó másfél mérföldnyire elhallatszik... Ez az egyetlen mód, hogy észrevetessük magunkat a netán erre járó hajókkal...

- Akkor hát, - mondta Ernő - legokosabb lenne lövöldözni minden reggel és minden este...

- Mindenesetre, - hagyta helyben Jack - éppen úgy, mint a haditengerészek teszik...

- Ohó! - szólt most Fritz - csakhogy a haditengerészeknek sok ám a puskaaporuk, s ha elfogy, tudják hol kaphatnak megint...

- Nekünk pedig senki sem fog adni, ha elfogy, - toldá meg Ernő - azért okosabb volna abban hagyni a céltalan lövöldözést.

- Ne aggódjál, fiam, - felelte Zermatt úr - egyelőre még elég puskaaporunk van. S ha esztendőnkint négy ágyúlövést teszünk - kettőt a tél elején, kettőt a tél végén - ez még nem tesz tönkre bennünket.

- Apámnak igaza van! - helyeselte Jack. - És ha Felsenheim meg Falkenhorst visszhangjának nem tetszik a dörgés: itt van Ernő... majd kiengeszteli őket valami szép költeménnyel... Gyerünk, Fritz!

- De előbb figyelmeztetni kellene anyánkat, - mondta Feri.

- És a kedves Jennyt is, - tette hozzá Fritz.

- Majd én figyelmeztetem őket, - szólt Zermatt úr. - Szegények még utóbb azt hihetnék, hogy valami hajó vet horgonyt az Üdv öblében...

E pillanatban Zermattné és Jenny Montrose, a kik szintén utánuk jöttek, kibukkantak a fák közül. Fritz először megcsókolta anyját, aztán kezét szorította a fiatal leánnyal, a ki mosolyogva fogadta a köszöntést; majd meglátva, hogy Jack egyenesen a patak kis kikötője felé siet, ahol a csónakok álltak, azt kérdezte:

- Micsoda?... talán csak nem szállnak tengerre?

- De pedig az a szándékunk, Jenny! - viszonzá Jack vidáman megfordulva és megállva. - Fritz meg én nagy útra készülünk.

- Nagy útra? - ismételte Zermattné meghökkenve, mert mindig aggódott, ha a fia csónakba ültek, bár valamennyi kitűnően értett az evezéshez.

- Légy nyugodt, kedves Betsie, - mondta Zermatt úr - s ön se aggódjék, kedves Jenny. Jack csak tréfál... Nem mennek messzire: csak a Czápa-szigetre, hogy fölhúzzák a lobogót és két ágyúlövessel üdvözljék... Ez az egész!

- Akkor jól van! - örvendezett Jenny. - S mialatt Fritz meg Jack odajárnak a szigeten, Ernő, Feri meg én elmegyünk horgászni... ha ugyan Betsie mamának nincs rám szüksége...

- Nincs, kedves leányom, - viszonzá Zermattné - én az alatt megfőzöm az ebédet.

Jack levitte a kaiakot a Sakál-patak torkolatáig, s ott Fritz is beszállt. A többiek, a kik idáig kísérték őket, szerencsés útat kívántak nekik, s a kis csónak vígan, gyorsan siklott a tenger felé. A két testvér egymás mögött ülve a kaiak szűk nyílásaiban, erős kézzel, ügyesen hajtották a kis csónakot, mely egyenesen a felé a kis tengerszoros felé siklott, mely az Üdv öblét a nyílt tengerrel összekötötte.

Ebben az időben Fritz már huszonöt éves volt. Erős, ügyes, minden fáradságot megbíró, bátor vadász és hatalmas gyalogló volt: szóval igazán becsületére vált családjának. Természete is szelídebb lett; a heves vérű, lobbanékony ifjúból higgadt férfi vált, s ezt a változást, talán tudtán kívül, Jenny Montrose okozta. Mióta Fritz a Füstölgő-Sziklán megmentette a fiatal leány életét, napról-napra jobban megszerette. Jenny nagyon kedves és jó teremtmény volt; szép szőke haja fényes és lágy volt, mint a selyem, kék szemei szelíden ragyogtak, s mióta a sora a Zermatt-család keblébe hozta őt, valósággal a vidámság, elégedettség költözött a szegény hontalanok közé.

Ernő, Jack és Feri testvérüknek fogadták Jennyt, de Fritz még jobban szerette, mintha testvére volna. A fiatal leány sem tudta elfeledni, hogy Fritz mentette meg az életét.

Jack méltó öccse volt Fritznek. A huszonegy éves fiú mindenben versenyezhetett bátyjával: épp oly ügyes, bátor és fáradhatatlan volt, mint Fritz, s e mellett vidám, szolgálatra kész és engedelmes. Túláságos jó kedvében néha-néha gúnyolta, megcsipkedte testvéreit is, de ezek szívesen megbocsátották neki a tréfát, mert valóban jószívű és derék fiú volt.

A kaiak e közben nyílként surrant tova a vízen. A keleti sivár parton csak az alacsony, egymásba folyó homokdombok látszottak, míg a másik partot a zöldellő bokrok, fák takarták, a Sakál-patak torkolatától egész a távol fekvő Csalódás-fokig.

- Annyi bizonyos, - szólalt meg Fritz, - hogy a mi új hazánk épen nem esik a hajók útjába, s az Indiai Óceánnak ezt a részét ritkán látogatják.

- Bánom is én - felelte Jack vállat vonva - legalább nem födözik föl Új-Svájczot... Az első hajó, mely ráakadna, úgy is rögtön elfoglalná, s elvenné tőlünk... Mert az bizonyos, hogy az a hajó nem svájci hajó lenne, - mivel Svájcznak sem tengere, sem flottája nincs!

- De hát a jövő... Jack!... a jövő?... - kérdezte Fritz.

- A jövő? - viszonzá Jack. - Nos, a jövő a jelen folytatása lesz s ha te nem vagy vele megelégedve...

- Mi talán meg lehetnénk vele elégedve, - mondta Fritz gondolkodva - hanem te elfelejtetted Jennyt... meg az apját, a ki azt hiszi, hogy leánya is elveszett a *Dorcas* hajótörésében... Vajon nincs-e igaza szegény Jennynek, ha szíve-lelke egész erejével apjához kívánczik?... Tudja, hogy apja otthon van Angliában: de hogyan jusson el oda, ha csak valami hajó erre nem téved?...

- Igaz, - mondá Jack és elmosolyodott, mert tudta, hogy miért törődik Fritz oly nagyon Jenny sorsával.

Háromnegyed órai szorgalmas evezés után a kaiak orra partot ért a Czápa-szigeten. Fritz és Jack első gondja volt meg vizsgálni az ültetvényeket, hogy a tél nem pusztította-e el őket. A szigetnek az a része, a hol az ültetvények voltak, rendesen nagyon sokat szenvedett a viharoktól, mert egészen nyitva volt az északkeleti szelek előtt; az idei télen azonban a viharok ritkábbak voltak, s alig néhány fát döntöttek ki. A sövény-kerítés, melybe az elfogott antilopokat zárták, szintén sértetlen volt, s az állatok elég jól teleltek ki, mert a kerítésen belül bőven találtak füvet és vizet. Összesen vagy ötven darab legelészett a cserényben, s valószínű volt, hogy a számuk még növekedni fog.

- Ugyan mit csinálunk ezekkel az állatokkal? - kérdezte Fritz, gyönyörködve a vígan ugrádozó kedves jószágokban.

- Majd eladjuk, - viszonzá Jack.

- Hát azt hiszed, hogy előbb-utóbb mégis csak jönnek erre hajók, a melyek megveszik? - kérdezte Fritz.

- Szó sincs róla! - felelte Jack - ha valaha eladjuk őket, akkor csakis Új-Svájcz piacain fogjuk eladni.

- Új-Svájcz piacain?... Ha téged hall az ember, azt hihetné, hogy Új-Svájcznak nemsokára piacai is lesznek!

- Persze, hogy lesznek, Fritz: éppen úgy, mint lesznek tanyái, falvai, községei, sőt még fővárosa is... s ez a főváros maga Felsenheim lesz...

- És ugyan mikor?

- Majd akkor, ha Új-Svájc területén több ezer ember fog lakni...

- Idegenek?

- Nem, Fritz: nem idegenek! - erősködött Jack. - Mind svájcziai, csupa svájcziai... A mi hazánk eléggé népes és könnyen küldhet utánunk pár száz családot.

- De Svájcnak soha sem voltak gyarmatai, Jack: s alig hiszem, hogy ezentúl is lesznek...

- Ha több nem is, legalább ez az egy meglesz...

- Hm! - csóválta a fejét Fritz - a mi földieink nem igen szeretnek kivándorolni...

- Hát mi?... - kiáltott föl Jack - hát mi nem vagyunk svájcziai?... és lám, mégis kivándoroltunk!

- Ki ám, mert kényszerítve voltunk rá, - viszonzá Fritz. - De én attól félek, hogy ha Új-Svájc valamikor benépesedik, meghazudtolja a nevét, mert lakosai nem svájcziai, hanem angol-szászok lesznek.

Fritznek igaza volt. Nagy-Britannia abban az időben legjobban gyarmatosított az összes európai államok közt, s az Indiai-Óceán szigeteit, partvidékeit lassankint egészen hatalmába ejtette.

A két testvér körüljárta az ültetvényeket, s végre ahhoz a félszerhez ért, mely alatt a két ágyút fölállították. Fölérve a dombra, messzelátóval vizsgálták a tengert, de hiába. A nagy síkon, mely a Csalódás-fok és az Üdv öblének déli szarva közt hullámozott, nem láttak semmit sem, csak a feketén csillogó szirtcsoportot, melyen a *Landlord* törést szenvedett.

Bementek a nyitott félszer alá, s hozzáfogtak a munkához. Föl kellett húzniok a félszer elé leásott árboczra a piros-fehér svájci lobogót, mely aztán ősz végéig ott maradt, s aztán két ágyúlövessel kellett üdvözölniök a hazai zászlót.

Mialatt Jack a lobogóval bajlódott, Fritz gondosan megvizsgálta, megtöltötte és fölporozta a két ágyút. Ekkor fél nyolcz volt. A szél alább hagyott, s a végtelen tenger vakítóan ragyogott a meleg, tavaszi verőfényben.

- Készen vagy-e? - kérdezte Fritz.

- Készen! - kiáltotta Jack és hirtelen fölrántotta a zászlót az árbocz csúcsára, a hol vígan lobogott.

- Tüzet!... - kiáltotta Fritz. - Tüzet!... ismételte másodszor is és a két ágyúlövés dörögve verte föl a távoli hegyek visszhangját.

Fritz mindjárt tisztítani kezdte az ágyúkat, de alig dugta be az ágyú csövébe a töltővesszőt, midőn hirtelen megrezzenve fölegyenesedett.

Távolról tompa dörrenés moraját hozta feléjük a szél.

- Mi volt ez? - kiáltott föl izgatottan.

- Ágyúlövés! - kiáltott föl Jack.

- Nem... - viszonzá Fritz - az lehetetlen!... Bizonyára csalódtunk!

- Hallgassunk csak! - mondta Jack halkan, a lélegzetét is visszafojtva.

Most egy második dörrenés rázta meg a levegőt, majd egy harmadik, mely körülbelül egy perc múlva követte a másodikat.

A két testvér kirohant a félszerből.

- Úgy van, úgy!... ez már ágyúlövés! - ismételte Jack.

- És kelet felől lőttek!... - tette hozzá Fritz.

Hát csakugyan hajó lett volna?... hajó, mely Új-Svájc mellett elmenve meghallotta a két ágyúlövést és felelt rájuk, s talán befordul az Űdv öblébe is?...

II. FEJEZET.

*A kaiak hazatérése. - A hír hatása. - Három napos zivatar. -
Kirándulás kémszemlére. - A hadihajó.*

Mikor a czápa-szigeti két ágyú eldőrdült, Felsenheim sziklái visszaverték a dörrenést és Zermatt úr, a felesége és Jenny, Ernő meg Ferencz mind fölszaladtak a partra, a honnan még láthatták a gomolygó szürke füstöt, mely lassan húzódott Falkenhorst felé. Ujjongva és zsebkendőiket lobogtatva feleltek a két lövésre, mely a hazai zászlót üdvözölte.

Aztán mindnyájan dolgukra akartak menni, de Jenny, a ki messzelátóval vizsgálta a tengert, egyszerre csak fölkiáltott:

- Nini! Fritz és Jack már indulnak is!

- Ilyen hamar?... - csodálkozott Ernő. - Hisz még alig tisztíthatták meg az ágyúkat! Ugyan miért siethetnek így nagyon?

- Pedig valóban sietnek, - mondta Zermatt úr, látva, hogy a kaiak csakugyan elhagyja a partot.

- Igazán különös! - tűnődék Zermattné. - Talán valami fontos hírt hoznak?

- Alighanem úgy lesz, - vélekedék Jenny.

Jó hír lesz-e, vagy rossz? ezen a kérdésen töprenkedett mindenki.

Valamennyien izgatottan nézték a kaiakot, mely rohamosan közeledett. Zermatt úrnak az is eszébe jutott, hogy ez a gyors visszatérés talán menekülés is lehet a vadak elől... s aggódva kémlelte a tengert mindenfelől, hogy nem látja-e valahol az üldözők csónakjait. De semmi gyanúsat sem vett észre. Közös akarattal mindnyájan a Sakál-patak torkolatához siettek, a hol a kaiaknak ki kellett kötnie. Negyedórai izgatott várakozás után a kis csónak végre nyílsebesen befordult a patak kikötő-öblébe, s a két testvér a partra ugrott.

- Nos, mi történt? - kérdezte Zermatt úr.

Fritz és Jack annyira kimerültek a nagy erőlködésben, hogy eleinte csak zihálva kapkodtak levegő után és némán mutogattak kelet felé, a nyílt tengerre.

- De hát mi történt? - ismételte Ferencz és izgatottan belekapaszkodott Fritz karjába.

- Ti nem hallottátok? - kérdezte végre Fritz lihegve.

- Mit?... a két ágyúlövést a Czápa-szigetről? - kérdezte Ernő. - Persze, hogy hallottuk!

- Nem azt, nem! - felelte Jack - nem a mi lövéseinket, hanem a feleletet rájuk...

- Micsoda? - kiáltott föl Zermatt úr - a feleletet?...

- Hát feleltek rá?... - álmélkodott Zermattné, összecsapva a kezeit. - Lehetetlen!

Jenny odalépett Fritzhez, s halálsápadtan az izgatottságtól szorongva kérdezte:

- Talán ágyúlövéseket hallottak?...

- Azt, Jenny, - viszonzá Fritz - három ágyúlövést, még pedig rendes időközökben, egymás után!

Fritz oly határozottan beszélt, hogy állításában nem kételkedhettek. Egyébiránt Jack is megerősítette bátyja szavait, sőt még meg is toldotta ezzel a föltevessel:

- Kétségtelen, hogy hajó tévedt Új-Svájc közelébe, s a mi két ágyúlövésünk fölébresztette a figyelmét...

- Hajó!... hajó!... - suttogta Jenny.

- S honnét hallottátok a lövést? - tudakolta Zermatt úr.

- Keletről, a nyílt tenger felől, - viszonzá Fritz - s én azt hiszem, hogy az Üdv öblének bejáratához közel lehetett...

Ez valószínű volt, mert szinte bizonyosnak látszott, hogy az Üdv öble pár mérföldnyi hosszú lehet, s rajta túl a nyílt tenger fekszik. Biztosan ugyan nem tudták ezt, mert Új-Svájcnak azt a részét még soha sem vizsgálták meg.

Pár perczig valamennyien meglepetve, álmélkodva, szorongva bámultak egymásra... Hajó érkezett Új-Svájc közelébe: hajó, mely ismét érintkezésbe hozhatja a világgal a *Landlord* szerencsétlen hajótöröttjeit, a kik már tizenegy év óta élnek a világtól távol... olyan újság, olyan remény volt ez, mely valamennyiüket lelkük mélyéig megrendítette.

Mindnyájan az isteni Gondviselés jóságát, a közeli megszabadulás lehetőségét látták ebben a három ágyúlövésben... Zermattné már a jövőn tépelődött, Jenny apjára gondolt, a kiről azt hitte, hogy soha többé az életben nem láthatja viszont... Zermatt úr és fiai az édes hazáról ábrándoztak... És mindnyájan könnyezve, boldogan ölelték, csókolták egymást.

- Mindenekelőtt adjunk hálát Istennek, - szólt végre Feri - hogy nem hagyott el bennünket, hanem segedelmünkre sietett magas pártfogásával!

Természetes volt, hogy Feri így beszélt. Tudjuk, mily vallásos volt mindig, s ez a vallásosság idővel egyre mélyebb gyökeret vert szívében. A fiú végtelenül szerette, szinte bálványozta anyját, s minden munkájában segítségére volt. Ő volt a legkisebb, s mégis, ha nagy ritkán súrlódás támadt a különben egyetértő családban, ő volt a béke közvetítője, a ki megint összhangot, szeretetet hozott a viszálykodók közé.

Miután az egész család áhítatosan hálát adott Istennek különös kegyelméért, azon tanácskoztak, hogy mit tegyenek.

Legelsőnek Fritz szólalt meg:

- Azt hiszem legcélszerűbb lesz, ha elébe megyünk ennek a hajónak, még pedig a keleti part mentén, a mely valószínűleg északról délnek húzódik.

- Ki tudja, nem késtünk-e már el? - aggodalmaskodott Jenny.

- Alig hiszem! - felelte Ernő. - Lehetetlen, hogy a hajó kapitánya ne igyekezzék megtudni...

- Ez mind csak üres beszéd! - vágott közbe Jack. - Jobb lesz, ha rögtön indulunk.

- Előbb még rendbe kell hoznunk a nagy csónakot, - jegyezte meg Zermatt úr.

- Az nagyon sokáig tartana, - mondta Fritz - elég lesz a kaiak is.

- Nem bánom! - hagyta helyben Zermatt úr.

Majd hozzátette:

- A fő az, hogy óvatosak legyünk. Az ugyan nem valószínű, hogy malájok, vagy ausztráliai pápuák kötöttek ki a keleti parton... de az Indiai-Óceánt gyakran látogatják a kalózok, ezektől pedig minden gonoszság kitelik...

- Úgy van, - helyeselte Zermattné is - s ha ez a hajó csakugyan kalózhajó, jobb ha nem is talál meg bennünket...

- Én magam megyek, - jelentette ki Zermatt úr - s mielőtt szóba állok velük, tudni akarom, hogy kicsodák.

Ez okos terv volt: csak meg kellett valósítani. Csakhogy, szerencsétlenségre, az idő ez alatt nagyon megváltozott. Nyugat felől erős szél támadt, s olyan hullámokat vert a tengeren, hogy a kaiakkal nem lehetett megkockáztatni az elindulást. Lassan kint az ég is elborult: sötét, viharos felhők kergetőztek a levegőben.

Zermatt úr már arra gondolt, hogy a nagy csónakot rendbe hozza, s azon indul el, de erről a tervéről is le kellett mondania. Még délelőtti valóságos orkán kerekedett, s toronymagasságra korbácsolta a habokat az Üdv öblében.

Ez a váratlan vihar halomra döntötte a szegény száműzöttek minden reménységét... Kérdés, hogy mire elmúlik, ott lesz-e még a hajó, s nem menekült-e a part közeléből, melyet, ha fölhasználja a kedvező nyugati szelet, pár óra alatt elveszt szem elől? S ha egyszer elment, visszatér-e megint?...

Ernő reménykedett legjobban. Azt mondta, hogy a hajó, talán éppen a vihar elől, bemenekül az Üdv öblébe, a hol veszedelem nélkül horgonyt vethet, ha egyszer a keleti fokot megkerülte.

- Az meglehet, - szölt Zermatt úr - sőt kíváncsi is volna, hogy így cselekedjék, föltéve, hogy nem kalózhajó.

- Mi tehát örködni fogunk, apám, - mondta Feri. - Örködünk egész nap... s ha kell, egész éjjel is!

- S ha fölmehetnénk a Prospect-Hillre, vagy akár csak Falkenhorstra is, - tette hozzá Jack - sokkal jobban szemmel tarthatnók a tengert.

Ez igaz volt, de nem is lehetett rá gondolni. Délután az időjárás még rosszabbra fordult. A szél kettőzött erővel fújt, s az eső úgy szakadt, mintha sajtárból öntötték volna. A felhőszakadás annyira megdagasztotta a Sakál-patakot, hogy ki is áradt, s kevés híja, hogy el nem tépte a Család-hídat is. Zermatt úr és fiai erősen dolgoztak, hogy Felsenheimet megóvják a kiöntött víz rombolásától. Zermattné és Jenny még a lábukat sem teheték ki a lakásból.

Oh, milyen szomorú nap volt ez! Mindnyájan rettegtek, hogy a hajó elmenekül a vihar elől és soha többé nem tér vissza.

Az éjszaka még rosszabb volt; a vihar egyre jobban tombolt. Zermatt úr parancsára a fiúk lefeküdtek, s úgy osztották be maguk közt az örködést, hogy Fritz, Jack, Ernő és Feri két-két óránként fölváltva virrasztottak. Helyükről jól láthatták a tengert, egész a Czápa-szigetig, s ha a hajó arra téved, vagy esetleg vészlövést tesz, bizonyára meghallották volna. Mikor a vihar kissé alább hagyott, mind a négyen beburkolóztak viaszos vászonköpönyegükbe, s elbukdácsoltak a Sakál-patak torkolatáig, megnézni, hogy az orkán nem tépte-e el a csónak és a kaiak köteleit.

A vihar negyvennyolcz óráig tartott. Zermatt úr és fiai a pogány időben alig bírtak eljutni fél útra Falkenhorst felé, a honnan kissé nagyobb darab tengert láthattak volna. A tenger egészen fehér volt a tajtéktól, s ilyen vad viharban egyetlen hajó sem merészkedhetett a partok közelében maradni.

Zermatt úr és Zermattné már lemondtak reményeikről. Ernő, Jack és Feri, a kik már zsenge gyermekkoruktól hozzá szoktak ehhez az élethez, nem sokat törődtek a szabadulás lehetőségének megíúsulásával. De annál jobban bánkódott Fritz, különösen a szegény Jenny miatt.

Mert ha a hajó csakugyan elmenekült és nem jön vissza többé, akkor Montrose ezredes leánya keservesen csalódott reményeiben... Megsemmisül a lehetőség, hogy viszontlássa szeretett apját! S ki tudja, mennyi idő múlik el, míg ismét alkalma lesz rá, hogy Európába visszatérjen?... s vajjon találkozik-e egyáltalában hajó, a mely az elhagyatott vidékre téved?...

- Reméljünk!... reméljünk! - vigasztalta Fritz a szegény leányt, kinek bánata mélyen meghatotta. - Ez a hajó... vagy egy másik... majd csak visszajön: miután most már tudják, hogy Új-Svájc is létezik...

Az október 11-dikéről 12-dikére virradó éjszakán a szél végre megfordult, s a vihar is megszűnt. Az Űdv öblében nagyon hamar lecsillapult a tenger, s hajnal felé már alig hullámozott.

Az egész család kijött a házból, s fürkészve nézte a nyílt tenger szemhatárát.

- Menjünk a Czápa-szigetre, - tanácsolta Fritz. - Most már oly csöndes a tenger, hogy a kaiakban is oda mehetünk.

- S mit csináljunk ott? - kérdezte Zermatt úr.

- Lehet, hogy a hajó még ott vesztegel valahol, valamelyik parti öbölben... s az is meglehet, hogy újra visszatért, ha a vihar esetleg elverte a parttól... Megint lőnünk kellene tehát, s ha feleletet kapunk rá...

- Úgy van, Fritz! úgy van! - kiáltott föl Jenny, a ki már maga is szeretett volna a szigeten lenni.

- Fritznek igaza van, - hagyta helyben Zermatt úr is. - Nem szabad semmit sem elmulasztanunk... Ha a hajó csakugyan ott van, meghallja a lövéseinket és felel is rájuk...

A kaiakot pár percz alatt rendbe hozták. De midőn Fritz bele akart ülni, Zermatt úr azt mondta, hogy ő maga megy el Jackkal, Fritz meg maradjon otthon a többiekkel.

Visznek magukkal zászlót is, hogy azzal jelt adhassanak az otthon valóknak. Ha a zászlót háromszor meglobogtatják, s aztán a tengerbe dobják, akkor veszedelem fenyegeti őket, s Fritznek mindjárt el kell vinnie az egész családot Falkenhorstba, a hová ők is utána mennek. Ha azonban a zászlót csak kétszer lobogtatják meg, s aztán fölhúzzák az árbocra az ágyúk mellett, akkor nincs semmi baj, s az otthon levők nyugodtan megvárhatják, míg Zermatt úr és Jack a kaiakkal hazatér.

Ekkor Zermattné is közbe szólt. Arra kérte férjét, hogy ne ő maga menjen, hanem küldje Fritzet és Jackot, a kik már elég nagyok arra, hogy megbízhassanak okosságukban. Ernő pedig azt tanácsolta, hogy Jack és Fritz fessék be magukat úgy, mint a vademberek szokták, akkor kevésbé lesznek gyanúsak a hajó legénysége előtt.

Ezt a tanácsot el is fogadták. A két testvér befestette magát és úgy öltözködött, mint az andománi és nikobári bennszülöttek szoktak. Félórával később pedig a kis kaiak gyorsan kisiklott a nyílt tengerre a folyócska torkolatából.

A Czápa-szigetnél Fritz egészen a parti szirtek közé kormányozta a kis kaiakot, hogy lehetőleg rejtve maradjon a vizsgálódó szemek elől. Két órai kitartó evezés után sikerült elérniök a sziget nyugati kiálló szirtfokát, s mikor óvatosan megkerülték a kiugró földdarabot, egy mérföldnyire tőlük, egy szűk öbölben megpillantották a hajót. Háromárboczos korvett

volt, s látszott, hogy azért húzódott meg az öbölben, hogy tatarozzák, mert árbocjai le voltak szerelve, a parton pedig sátrak voltak felütve a legénység számára.

Mihelyt a hajóról észrevették a kaiakot, azonnal barátságosan integettek feléje; kétségkívül bennszülötteknek nézték őket, mert csak jelekkel csalogatták őket a hajóra: de Fritz és Jack, bár most már meg voltak nyugtatva, hogy a korvett nem kalóz hajó, egyelőre nem akartak érintkezésbe lépni vele, hanem megfordultak és három órai evezés után ismét kikötöttek az Üdv öblében.

III. FEJEZET.

A «Licorne» angol korvett. - Az ágyúlövések. - A sarka megérkezik. - A Wolston-család. - Tervek a jövőre. - A búcsú. - A korvett elutazása.

A tíz ágyúval felszerelt «*Licorne*» nevű angol hadi korvett Sydneyből, Ausztráliából indult útnak az afrikai Fokvárosba. Kapitánya, Littlestone sorhajóhadnagy, hatvan embernek parancsolt. A matrózokon kívül volt a hajóján egy angol család is, melynek feje, betegsége miatt, kénytelen volt Ausztráliából Európába visszatérni. Összesen négyen voltak: Wolston úr, a neje és két leányuk, Anna meg Doll, az egyik tizenhét, a másik tizennégy éves. Wolston úrnak volt még egy fia is, James, a ki ekkor a Fokvárosban lakott nejevel és kis gyermekével.

A *Licorne* hat héttel ezelőtt, 1816 áprilisban hagyta el Sydney kikötőjét, s parancsnokának, a tengernagyi hivatal megbízásából, kutatnia kellett útjában azt is, hogy nem maradt-e valami nyoma a *Dorcas* hajótörésének. Erről a hajóról már harmincz hónap óta semmi hírt sem hallottak, de hogy elveszett, az bizonyos volt, mert főkormányosát, három matrózzal együtt, egy Sydneybe tartó hajó félig éhenhalva megtalálta és fölszedte a nyílt tengeren. De sem Greenfield kapitányról, sem a többi matrózokról és utasokról - a kik közt Montrose ezredes leánya is volt - nem tudták, hogy a tengerbe veszték-e, vagy esetleg valami szigetre menekültek. Ezért bízták meg a *Licorne* parancsnokát, hogy útjában kutassa át az ismeretlen szigeteket, hátha a szerencsétlen hajótörötteknek valahol nyomára akadhat.

Október 8-dikán az őrt álló matróz földet jelzett az árbocz kosarából. Littlestone hadnagy rögtön megnézte a térképet, de sehol semmi nyomát sem találta rajta a szárazföldnek. Ez a föld tehát - valószínűleg sziget - még teljesen ismeretlen volt.

Mivel a hajón némi tatarozást kellett végezni, a hadnagy elhatározta, hogy alkalmas öblöt keres a szigeten, s ott horgonyt vet. Ez meg is történt, s a legénység azonnal hozzá fogott a munkához.

Két nap telt el így, midőn október 10-dikén reggel két nyugat felől hangzó ágyúlövés vonta magára a parancsnok és a legénység figyelmét. Erre felelni kellett: s pár percz múlva három ágyúlövés dördült el a *Licorne* fődélzetén.

Ennél többet Littlestone hadnagy nem tehetett. Miután hajója le volt szerelve, nem indulhatott el az ágyúlövés után; várta tehát, hogy azok látogassák meg őt, a kik a segítségére szorultak. Matrózokat küldött föl az árbocz-kosárba, hogy vizsgálják a szemhatárt: de hiába! sehonnan semmi...

Dél felé kitört a vihar, mely három napig tartott. Mihelyt a vihar elcsöndesült, október 13-án ismét több ágyúlövés dördült el a szigetnek ama felén, a honnan az első kettőt is hallották. A *Licorne* parancsnoka két ágyúlövessel felelt rá, s elhatározta, hogy mihelyt hajója teljesen rendben lesz, azonnal körülhajózza az egész szigetet.

De még ugyanaz napon, délután négy óra tájban egy kaiak jelent meg azok közt a szirtek közt, melyek kelet felé az öblöt szegélyezték. Littlestone hadnagy, a ki épen a fődélzetén sétált, szemügyre vette messzelátójával a kaiakot. Két sötétbőrű bennszülött ült a kaiakban, mely óvatosan, bujkálva közeledett a szirtek között. A hajó legénysége, a hadnagy parancsára, barátságosan integetett nekik, s néhány angol szót is kiabált feléjük, de a kaiak, midőn már puskalövésnyire ért a hajóhoz, hirtelen megfordult és eltűnt, a merre jött.

A délután hátralevő részében semmi sem történt. Estére kelve Littlestone hadnagy tanácskozott tisztjeivel, s közösen azt határozták, hogy másnap délelőtt vízre bocsátják a nagy mentőcsónakot, s megfelelő számú legénységgel útnak indulnak a sziget keleti és északi partjának átkutatására.

Másnap, épen midőn tengerre akarták eresztetni a csónakot, a keleti szirtek mögül, a hol tegnap a kaiakot látták, egy tizenöt tonnás, erős vitorlás sajka bukkant elő s egyenesen a hajónak tartott. Mikor kibukkant a nyílt tengerre, hátsó árboczára piros-fehér lobogót rántott föl, a következő perczben pedig egy kisebb csónakot eresztettek a vízbe, melybe két férfiú ült be, s a fehér lobogóval, mint a béke és barátság jelével gyorsan evezett a korvett felé.

Ez a két férfi Zermatt úr és legidősebb fia, Fritz volt. Fölérve a hajóra, elmondták, hogy ők a *Landlord* hajótöröttjei, s hogy a hajó már vagy tíz éve pusztult el. Az angolok álmélkodva hallgatták az apa elbeszélését, melynek végeztével Zermatt úr meghívta a parancsnokot, hogy látogassa meg őket sajkájukban. Littlestone hadnagy örömmel fogadta a meghívást és nem-sokára ő is ott volt a sajkában, a hol Zermatt úr bemutatta neki egész családját és Jenny Montrose kisasszonyt is.

- Micsoda föld ez, Zermatt úr, - kérdezte a parancsnok - a hol ön már tíz év óta lakik?

- Mi Új-Svájcznak neveztük el, - felelte Zermatt úr - s reméljük, hogy meg is tartja ezt a nevet.

- Hát sziget ez, parancsnok úr? - kérdezte Fritz.

- Úgy van: sziget, az Indiai-Óceánban; de a térképeken eddig még semmi nyoma sincs.

- Mi nem tudtuk, hogy sziget, - mondta Ernő - soha sem mertük átkutatni, mert féltünk, hogy bennszülöttekkel találkozunk.

- Jól is tették, - viszonzá Littlestone hadnagy - mert mi is láttunk bennszülötteket tegnap egy kaiakban...

- Oh, azok a bennszülöttek mi voltunk: Fritz és én! - felelte Jack kaczagva, s elmondta az ügyes cselt a hadnagynak, a min aztán ez is jól mulatott.

Legnagyobb volt azonban Jenny öröme, mikor megtudta, hogy Littlestone hadnagy ismeri Montrose ezredest, sőt azt is tudja, hogy szerencsésen megérkezett Portsmouthba, s onnan Londonba. Természetes, hogy az ezredes ezóta már megtudta a *Dorcas* elsüllyedését, s bizonyára kétségbeesetten siratja elveszettnek hitt egyetlen leányát.

Zermatt úr az egész családjával haza akart indulni Felsenheimba, s kérte a hadnagyot, hogy legyen szívesen látott vendégük, de a parancsnok hallani sem akart erről. Először ő akarta megvendégelni a szegény hajótörötteket. Terítettett tehát a *Licorne* fedélzetén s miután vidám beszélgetés közben meg ebédeltek, három sátrat üttetett föl számukra a parton, hogy legyen hol aludniok.

- Kedves Betsie, - mondta Zermatt úr a feleségének, midőn egyedül voltak - most itt az alkalom, hogy visszamehessünk Európába... Csak az a kérdés, hogy megragadjuk-e ezt az alkalmat?

- Miért hagynók itt ezt a földet, a hol boldogok vagyunk? - viszonzá Zermattné. - Mi már öregek vagyunk, nekünk csak nyugalom kell, s azt megtaláltuk itt: minek indulnánk most újra ilyen hosszú és veszedelmes útra?

- Ah, kedves Betsie! - kiáltott föl Zermatt úr, megölelve a feleségét - egészen a szívemből beszélsz!... Csakhogy nem csupán magunkról van ám szó!... Hát a fiaink?...

- A fiaink?... Nos, ha nekik tetszik, ám menjenek haza... ők még fiatalok, övék a jövő... s bármily fájdalmas lesz is a válás, ha menni akarnak, bele kell nyugodnunk...

- És Jenny?...

- Ő mindenesetre elmegy az apjához, - sóhajtott Zermattné szomorúan. - Pedig már leányomnak tekintettem őt...

Zermatt úr és neje még sokáig beszélgettek a jövőről, s csak hajnal felé szunnyadtak el egy kissé.

Reggel aztán az egész család hazament Felsenheimba, s velük ment Littlestone hadnagy is két tisztjével, meg az egész Wolston-család.

Valamennyien megbámulták Zermatt úr sziklába vájt otthonát, a kis gazdaságot, a kényelmet és jólétet, mit tíz esztendei szorgalmas munkával ki tudott erőszakolni ezen a puszta szigeten. Legjobban tetszett minden a Wolston-családnak; és Wolston úr, mikor estefelé búcsúzni kezdtek, így szólt Zermatt úrhoz:

- Kedves barátom: megengedi, hogy őszintén kérdezhessenek öntől valamit?

- Sőt kérem!

- Lássá, ez a nyugodt, boldog élet tetszik nekem. Hiszem, hogy meg is gyógyulnék, ha itt maradhatnék ezen az áldott szigeten... Nem engedhetné meg nekem és családomnak, hogy meghúzódjunk a sziget valamelyik félreeső zugában...

- Oh, Wolston úr! - kiáltott föl Zermatt nagy örömmel - boldogok leszünk, ha vendégül tisztelhetjük önt kedves családjával, s megoszthatjuk önökkel azt a keveset, a mink van...

- Éljen Új-Svájcz! - kiáltottak föl valamennyien és vígan koccintgattak.

- S éljenek, a kik itt maradnak! - tette hozzá Ernő.

Fritz nem szólt, csak Jennyre nézett, a ki némán lehajtotta a fejét.

Másnap aztán, hosszas tanácskozások után, s a *Licorne* parancsnokának a beleegyezésével, a következőket határozták el.

A Wolston-házaspár, idősebb leányával ott marad a szigeten; helyettük Fritz, Feri és Jenny hajóra szállnak, s velük megy Doll is, a kisebbik Wolston-leány, a ki Fokvárosba utazik a bátyjához, s aztán visszajön vele meg egész családjával a szigetre. Ernő és Jack Új-Svájczban maradnak szüleikkel.

Zermatt úr följánlta a szigetet Angliának. Littlestone hadnagy ideiglenesen elfogadta az ajánlatot s megígérte, hogy a hivatalos birtokbavételt is ő maga fogja végezni. Ez alkalommal vissza fogja hozni hajóján Fritzet, Ferit és Montrose kisasszonyt, - a kit apja bizonyára örömmel ad nőül Fritzhez - továbbá elhozza Fokvárosból James Wolstont a feleségével, kis gyermekével és Doll kisasszonnyal együtt.

Zermatt úr aztán mindent összeszedett, a mit csak Angliában pénzzé lehetett tenni: a sok gyöngyöt, mit eddig csupa mulatságból halásztak, a korallokat, a szerecsen-diót, a vaníliát, mellyel zsákokat töltöttek meg. Ezeknek az árából Fritz a gyarmatosításhoz szükséges szerzőmokat, anyagokat, gépeket veszi meg, mikor a szigetre visszatér. Ezenkívül Zermatt úr csereberélt is egyet-mást Littlestone hadnaggal: néhány hordó bort és pálinkát, felső- és alsó ruhákat, fehérneműt, de különösen sok puskaport, ólmot és puskát, a mire nemcsak a vadászat miatt, hanem azért is szüksége volt, hogy az esetleges, bár nem valószínű támadásokat vissza tudja verni.

Végre október 19-dikén hajnalban a *Licorne* fölszedte vasmacskáit és indulásra készen állt. A búcsúzás nagyon érzékeny volt; a nők mind sírtak, s a férfiak is csak nehezen tudták visszafojtani könnyeiket. Fritz, Feri meg Jenny és Doll fölszálltak a hajóra, mely lassan kifeszítette vitorláit és méltóságteljesen nekivágott a végtelen tengernek. Három ágyúlövessel mondott végső búcsút a szigetnek, s erre Jack és Ernő két lövéssel feleltek a Czápa-szigetről.

Egy óra múlva a *Licorne* fehér vitorlái eltűntek a Csalódás-fok magas szirtjei mögött.

IV. FEJEZET.

*Tíz esztendő története. - A Zermatt-család megtelepedése a szigeten. -
Zermatt úr naplója. - A tizedik év vége.*

Az 1803-dik év október hó 7-dikén, a *Landlord* háromárbozos hajó nyolcz napig tartó szörnyű vihar után, egy ismeretlen sziget partjain hajótörést szenvedett az Indiai-Óceánban. A hajó legénysége, mikor a *Landlord* a szirteken megfeneklett, eszeveszetten sietett az egyik csónakba, a mely azonban, mivel túl volt terhelve, nem messze a hajótól elmerült és egyetlen egy matróz sem menekült meg.

A megfeneklett hajón csak a svájci eredetű Zermatt-család maradt: az apa és anya, meg négy gyermekük, kik közül a legnagyobb, Fritz, tizenöt éves, a legkisebb, Feri, még csaknem csecsemő volt. Velük nem törődtek az önző, menekülő matrózok és ez volt a szerencsájuk.

Zermatt úr hamarosan tutajt kötözött össze deszkákból, gerendákból és átvitte rá egész családját. Ezen virrasztottak reggelig, a mikorra a vihar lecsendesült, s a tengerdagály lassan egy kis patak-torkolat felé hajtotta a tutajt.

Itt partra szálltak, s hálát adtak Istennek, csodás megmenekülésükért. Aztán Zermatt úr, fiai segítségével, visszaevezett a hajóra és minden használható tárgyat lassankint a szigetre hordott. Több napig tartott ez az ide s tova utazás, melynek végeztével a megmenekült családnak mindene megvolt ahhoz, hogy új életet kezdhessen és boldogulhasson. Volt két kutájuk, hat birkájuk, két kecskéjük, egy szamaruk meg egy tehenük, számos szárnyas állatjuk: tyúk, kakas, lúd, kacska, galamb, melyek hamarosan megszoktak az új hazában. Bútorokban, ruházatban, szerszámokban szintén nem volt hiány; sőt elhozták a hajó két ágyúját is, meg egy szétszedett, de összerakható nagy sajkát, melyet Zermattné tiszteletére «Elisabeth»-nek kereszteltek.

A család egyelőre sátrakban lakott s a kis patak torkolatánál ütött tanyát; a patakot, mivel sok sakál járt oda inni, elnevezték Sakál-pataknak. De itt, a sziklás völgyben nagy volt a forróság és Zermatt úr egyik kirándulása alkalmával óriási magnólia-fára bukkant, melynek ágai mintegy hatvan lábnyi magasságban ágaztak szét a törzsből. Itt, az elágazás helyén deszkákból kis házikót ácsolt össze fiaival, s elnevezte «Falkenhorst»-nak - sólyomtanyának. Mivel a magnóliafa belseje egészen elkorhadt, belül kanyargós csigalépcsőt építettek, s azon jártak föl a szellős villába.

Ez jó volt nyárilakásnak; de ideje volt téli szállásról is gondoskodni, mert a viharos, esős évszak már közeledett. A szerencse ebben is kedvezett a hajótörötteknek. Nem messze a Sakál-pataktól volt egy tömör sziklatömeg, a melyben Jack játék közben egy kis nyílást fődözött föl. Kitágítván e nyílást, gyönyörű szép csepegőkő-barlangba jutottak. Ennél szebb, védettebb, kényelmesebb lakást keresve sem találhattak volna; legott el is foglalták téli szállásnak, ablakokat vágtak a falában, belsejét deszkákkal szobákra osztották, s az egészet elnevezték «Felsenheim»-nek, szikla-otthonnak. Most már tehát volt lakásuk télen is, nyáron is, s attól sem kellett aggódniok, hogy éhen halnak.

Mert a sziget hemzsegett mindenféle jóhúsú állattól és madártól, a folyócskában pedig alig fértek meg a rákok és a halak. Volt azonkívül a szigeten sok füge, kókuszdió, szágó pálma, kenyérfa, kakaó-babcsérje és még sok más finom gyümölcs meg hasznos növény.

A sziget állatvilága szintén gazdag volt; a fenevadak közt előfordult az oroszlán, a tapír, a medve, a tigris, a sakál, a krokodil, az elefánt, a párducz, - meg a majmok nagy serege, a mely roppant pusztításokat vitt végbe. A szelídíthető állatok közül említésre érdemes az onagra még a bivaly, melyek nagy csoportokban kószáltak a szigeten.

Egy napon aztán, április 9-dikén, mikor Zermatt úr kora reggel fölkel, hiába kereste legidősebb fiát: Fritz már nem volt otthon. Fritznek szokása volt, hogy magányosan el-elkóborolt a szigeten. De midőn eljött az est és Fritz még mindig oda volt, aggódni kezdtek; mivel a kaiak, a kis csónak, nem volt a helyén, gondolták, hogy Fritz a tengeren jár, de hogy merre, azt nem tudták. A nyugtalanul eltöltött éjszaka után Zermatt úr két fiával, Ernővel és Jackkal kora hajnalban a nagy sajkához sietett és épen tengerre akart szállni, hogy fiát fölkutassa, mikor a keleti szirtek mögül előbukkant a kaiak.

Fritz ült benne és hazafelé igyekezett. Mihelyt partra szállt, rögtön kíváncsi kérdésekkel ostromolták, hogy hol járt. Fritz röviden elmondta, hogy átrándult a Czapa-szigetre és át akarta kutatni; de nem jutott tovább, mint az első kiugró szirtfokig keleten, mert e mögött gyönyörű kis öblöt talált, a mely tele volt gyöngy-kagylókkal. Hozott is haza egy párt mutatóba, s valamennyien megcsodálták a tiszta fényű igaz gyöngyöket.

Ennyit mondott el Fritz az utazásáról; de midőn egyedül volt apjával, még valamit elmondott, a mit a többiek előtt eltitkolt.

Midőn a Gyöngyház-öbölben partra szállt, a felröppenő sok madár közül szigonyával leütött egy nagy albatroszt. A mint lehajolt a madárért, észrevette, hogy egyik lábán fehér vászon darab van; hamar leoldotta onnan, s látta, hogy angolul ez van ráírva:

«Akárki vagy, a kihez Isten eljuttatja ezt az üzenetet, kutasd föl azt a szigetet, melynek egyik vulkánjából tüzes füstoszlop száll az ég felé, s ments meg engemet, szerencsétlent, a ki ott szenvedek a Füstölgő-Sziklán».

Tehát Új-Svájc szomszédságában, talán már évek óta szenved valami szerencsétlen egy elhagyott vulkánikus szigeten!

- S te mit cselekedtél? - kérdezte Zermatt úr.

- Fölélesztettem az albatroszt, a mely csak elkábult az ütéstől, letéptem egy darabot a zsebkendőmről, vérral ráírtam ennyit: - «Bízzék Istenben... a segítség talán már közel van!» - s ezzel útnak eresztettem a madarat. Abban reménykedtem, hogy egyenesen visszaröpül a Füstölgő-Sziklára, s akkor megtudom, hogy hol van... de a madár mihelyt szárnyra kelt, oly gyorsan elrepült, hogy nemsokára végképp elvesztettem szemeim elől...

Zermatt urat nagyon fölizgatta ez a hír. Ki az a szerencsétlen, s vajjon él-e még?... mert a különös levélen nem volt kelet, s meglehet, hogy a ki írta, már régen meg is halt. S ha él, hol lehet a Füstölgő-Szikla?... Az albatrosz nagy madár, mely néha két-háromszáz mérföldnyire is el szokott kalandozni a lakóhelyétől.

Egyelőre elhatározta, hogy ő is megnézi a Gyöngyház-öblöt. Fölszerelték hát a sajkát, s április 11-dikén Zermatt úr, Fritz, Jack és Ernő elindultak a fölfedező útra; otthon nem maradt más, mint Zermattné és Feri.

Fritz a sajka előtt ment kaiakjában. Csakhamar meg kerültek a Csalódás-fokot, s ott nyugatnak fordulva, besiklottak a parti szirtek közé, melyeken töméntelen sokaságban nyüzsögtek a fókák, rozmárok és tengeri kutyák. Másfél mérföldnyire onnan, két, a tengerbe nyúló lapos földnyelv közt volt a gyönyörű Gyöngyház-öböl, melynek átmérője hét-nyolcz tengeri mérföld lehetett.

Itt partra szálltak; s mivel már esteledett, tüzet raktak, jó vacsorát főztek szalanga-fecske-fészekből, mit az úton szedtek, meg pemmikánból és néhány tojásból. Aztán visszamentek aludni a sajkába.

A három következő napon, április 12-dikétől 15-dikéig gyöngykagylót halásztak és nagyon bő zsákmányuk volt. Esténként Fritz és Jack vadászni mentek, de nagyon óvatosak voltak, mert láttak néhány vadkant is arra kóborolni, sőt 14-dikén egy hím- és egy nőoroszlánnal is találkoztak. A két vérengző fenevad dühösen ordítva csapkodta bordáit a farkával; de miután Fritz a hímoroszlánt egyetlen lövéssel leterítette, a nőtény megfutott, magával vivén Jack golyóját, mely csak megsebezte, de meg nem ölte.

Április 16-dikán reggel aztán Zermatt úr haza felé indult fiaival. Fritz ismét elől ment a kaiakban; de midőn megkerülték a Csalódás-fokot, egy levelet adott át apjának, s aztán nyugat felé eltávozott. Azt adta tudtára Zermatt úrnak, hogy a Füstölgő-Szikla fölkeresésére indul.

V. FEJEZET.

*Hazatérés Felsenheimba. - Az «Elisabeth» a Gyöngyház-öbölbe megy. -
A vadember. - Jenny Montrose. - Két év a Füstölgő-Sziklán. - Fritz elbeszélése.*

Hazaérve Zermatt úr még mindig nem szólt semmit Fritz utazásának céljáról, mivel nem akarta idő előtt és ok nélkül fölizgatni fiait és feleségét. Ő maga azonban nagyon nyugtalan volt, s midőn Fritz harmadnapra sem jött haza, elhatározta, hogy keresésére indul a nagy sajkával.

Április 20-dikán hajnalban az «Elisabeth» útra készen, fölront vitorlával himbálódzott a Sakál-patak torkolatában. Most az egész Zermatt-család rajta volt, s ennek megfelelően elegendő mennyiségű élelmiszert is vittek magukkal.

A gyönyörű időben kellemes volt a kirándulás. Valamivel déli tizenkét óra után a csónak megkerülte a Csalódás-fokot, s nem sokkal aztán épen horgonyt készült vetni a Gyöngyház-öbölben, mikor Ernő hirtelen fölkiáltott:

- Egy vadember!

Mindnyájan arra néztek, s valóban, az öböl nyugati felében egy kaiak bujkált a part mentén.

Soha, egész a mai napig, senki sem gyanította, hogy a szigeten vadak is laknak; de most, mivel félhettek a támadástól, hamarosan megtöltötték az «Elisabeth» ágyúit, s a puskákat is lövésre készen fölhúzták. De a mint a kaiak közelebb jött, Jack fölkiáltott:

- Hiszen ez Fritz!...

Csakugyan ő is volt; s mivel távolról nem ismerte meg a sajkát, a melyről különben is azt hitte, hogy otthon van, óvatosságból feketére mázolta az arcját és alakját, hogy malájinak nézzék.

Mihelyt fölért a sajka födélzetére, s megölelte anyját, testvéreit, rögtön félre húzta apját, s azt mondta neki:

- Megtaláltam!...

- Mit?... a Füstölgő-Sziklát?...

- Azt...egy kis sziget a Gyöngyház-öbölben...és az angolt is...fiatal leány...egyedül van ott...

Zermatt úr egyenesen a kis sziget felé fordította a sajkát. Mikor közel értek hozzá, a partmenti kis pálmaligetben meg pillantottak egy hottentotta módra épült kunyhót. Valamennyien partra szálltak ; aztán Fritz elsütötte a pisztolyát, s erre rögtön egy fiatal ember mászott le az egyik fáról.

Mikor egész közel értek hozzá, akkor látták, hogy ez a fiatal ember tulajdonképpen leány, - legfeljebb húsz éves és csak férfiruhába öltözött. Jenny Montrose volt az a szerencsétlen, a kit sorsa a Füstölgő-Sziklára vetett.

A Zermatt-család nagy örömmel és szeretettel fogadta a fiatal leányt. Útközben Jenny elbeszélte történetét. Egyetlen leánya volt William Montrose őrnagynak, a ki az indiai hadseregben szolgált. Anyját már hét éves korában elvesztette, s ettől fogva apja nevelte őt, nagy gondnal és szeretettel. Az 1812-dik év derekán Montrose őrnagyot ezredessé nevezték ki, azzal a parancsal, hogy vigye vissza Angliába az indiai sereg veteránjait. Mivel Jenny nem utazhatott ezen a csapatszállító hajón, apja megkérte Greenfield urat, a *Dorcas* hajó parancsnokát, a ki Londonba indult, hogy vigye magával Jennyt is.

A *Dorcas* pár nappal előbb indult el, mint Montrose ezredes, de útja nagyon szerencsétlen volt. Egyik vihar a másik után űzte-hajtotta a tengeren, míg végre egy napon a hajó léket kapott. Nem messze a szemhatáron partot pillantottak meg, s a legénység rögtön csónakokra szállt, hogy a partra evezzen. Jenny Montrose a szobalányával, néhány utassal és Greenfield kapitánnyal a második csónakba szállt, de ez fél óra múlva fölfordult, kevéssel aztán, hogy az első csónakot a sötét éjszakában elvesztette szem elől.

Mikor Jenny eszméltre tért, ott feküdt a parton a hová a hullámok sodorták; köröskörül sehol egy élő lény: - valószínű, hogy a *Dorcas* összes legénységéből és utasaiból csak ő maga menekült meg.

A szerencsétlen leány e naptól fogva a szó szoros értelmében a vadak módjára élt. Maga épített magának kunyhót lombos faágakból; madártojással, kókuszdióval, s más e fajta gyümölcsökkel táplálkozott, majd később nyilat csinált, s azzal apróbb madarakat lőtt, a hajóról került szegekből horgokat készített, s horgászott velük, a magával hozott kovával és aczéllal pedig tüzet is tudott gyújtani.

Hogy meddig élt és nyomorgott ilyen módon, azt maga sem tudta. Csak úgy hozzávetőlegesen gondolta, hogy már két és fél éve lehet, mióta hajótörést szenvedett. Közben megszelídített egy albatroszt, melyet fiatal korában fogott el, s ennek a lábára kötötte azt az izenetet, a mely szerencséjére Fritz kezeibe került.

Fritz elbeszélte, hogy miután elhatározta, hogy fölkeresi a Füstölgő-Sziklát, sorra vette a Gyöngyház-öböl szigeteit. Az első napi kutatás eredménytelen volt.

A második napon Fritz neki vágott kaiakjával a sík tengernek, s a mint kiért az öbölből, szétnézett a végtelen szemhatáron, hogy nem látja-e valahol a füstöt... Egyszerre nagyot dobbant a szíve: úgy rémlett neki, hogy a messze nyugaton alig észrevehető szürke oszlop száll az ég felé...

Rögtön elfeledett mindent: fáradtságot, veszedelmeket és lázas erőlködéssel evezett a kis sziget felé. Minél közelebb ért hozzá, annál világosabban látta a füstöt, mely a sziget közepén emelkedő hegyből szállt fölfelé.

Két óra múlva a kaiak partot ért, s Fritz kikötött egy kis patak torkolatában. Aztán óvatosan kiszállt, s alig lépett ki a parti bokrok közül, mikor a sziklás barlang szájánál egy alvó alakot pillantott meg. Fiatal leány volt, férfiruhában, s oly édesen aludt, hogy Fritz nem merte fölkelteni.

Végre a fiatal leány fölébredt, de mihelyt megpillantotta az idegent, rémülten felsikoltott. Fritz azonban megnyugtatta.

- Ne féljen... Én nem akarom bántani... Azért jöttem, hogy megszabadítsam.

Jenny hálát adott Istennek megszabadulásáért. Aztán Fritz legott indulni akart haza Jennyvel, de a kaiak, mely jövetközben egy sziklába ütdött, annyira megsérült, hogy kettőjüket nem bírta volna el. Elhatározták tehát, hogy Fritz egyedül megy haza, s majd a sajkával tér vissza Jennyért, s megérkezésekor jeladásul kisüti a pisztolyát. El is indult, de alig távozott a parttól, már is találkozott a sajkával, - s a többit már tudjuk.

Ettől fogva Jenny is tagja lett a derék svájci családnak. Csak néha zavarta meg titkolt bánata, hogy mi történt szegény apjával. Szomorúan gondolt Montrose ezredesre, a ki bizonyára kétségbeesve siratja őt, egyetlen leányát. Le is mondott a reményről, hogy viszontlássa apját, - de ekkor jött közbe az a fontos esemény, a «*Licorne*» megérkezése, a mely újra megnyitotta előtte az utat haza, rég látott édes apjához.

VI. FEJEZET.

*Az otthonmaradtak további sorsa. - A Wolston-család. - Új munkálatok tervei. -
Csatorna a Sakál-patak és a Hattyú-tó közt. - Az 1816-dik év vége.*

A «Licorne» elutazására következő napokon mély szomorúság uralkodott Felsenheimban. Zermatt úr és neje sokáig nem bírtak megnyugodni abban, hogy két fiúk eltávozott, s hogy velük ment Jenny is, a kit már lányukként szerettek. S mikor tekintetük véletlenül az asztal körül üresen maradt helyükre esett, a szívük elszorult, s úgy tetszett nekik, hogy gyermekeikkel együtt az öröm és boldogság is örökre eltávozott tőlük. De lassankint mégis csak beletörődtek sorsukba, s azzal vigasztalták magukat, hogy egy év múlva úgy is visszajönnek, s velük jön Montrose ezredes is, a ki bizonyára nem hagyja el leányát, sőt velük jön James Wolston úr is, egész családjával.

Egyelőre, mintegy zálogképen, itt volt az idősebb Wolston-család. Wolston úr, a család feje, negyvenöt éves gépész-mérnök volt. Az erős, izmos embert az Ausztráliában szerzett láz nagyon elgyöngítette, de most Új-Svájc egészséges levegőjében rohamosan visszatért az ereje. A felesége, Marry Wolston, pár évvel fiatalabb volt, mint Zermattné, de természetére, ízlésére és jelleme komolyságára teljesen megegyezett vele, úgy hogy rövid idő alatt nagyon megszerették egymást. Leányuk, Wolston Anna, 17 éves volt, de a láz az ő egészségét is megrongálta; remélhető volt azonban, hogy rövid időn ő is ép úgy meggyógyul és megerősödik, mint az apja.

Zermatt úrnak sok gondot okozott az, hogy hol fognak lakni a sziget új gyarmatosai, ha Montrose ezredes és az ifjabb Wolston-család is megérkezik. Felsenheim szűk lesz ennyi lakónak, kivált ha - a mi valószínű - még más gyarmatosok is jönnek velük.

Mialatt Zermatt úr Wolstonékkal erről a fontos dologról tanácskozott, Jack vígan vadászgatott. Most már neki egyedül kellett ellátnia a konyhát hússal és Jack, két kutyája, Braun meg Falb társaságában minden nap kora reggel vállára vetette a puskáját és elindult a kirándulásra. Néha magával vitte Cocót is, a szelídített sakált, mely szimat és fufang dolgában mindkét kutyán túltett.

Erő ezalatt szívesebben halászgatott. Leült valami árnyas helyre a Sakál-patak partján, vagy valamelyik öböl mentén, s türelmesen horgászott. Rendszeren bő zsákmánya volt, mert a vizek tele voltak a legfinomabb fajtájú halakkal. Gyakran fölgyűrte a nadrágját, s bele is ment a patakba - rákászni; kihúzogatta lyukaikból a rákokat, s a partra dobálta, a hol Anna kosárba szedte őket.

Volt Jennynek egy kormoránja meg egy sakálja, melyeket még a Füstölgő-Sziklán szelídített meg. Ezeket elutazásakor Anna gondjaira bízta. Anna szerette is őket, de nagyon bosszantotta, hogy Jenny sakálja meg a Jacké semmiképpen sem fértek össze; mihelyt teheték, azonnal összemarakodtak, s a csetepatéba rendszeren beleszólt Knipp is, a Jack szelídített majma, mely szintén féltékeny volt Jenny kedvenczére, s ha szerét ejthette, ugyancsak megtépázta.

Volt ezeken kívül még néhány érdekes «házi állat» Felsenheimban. Egy pár jámbor bivaly, melyet szekérbe fogtak, meg néhány különös «paripa», a minők Európában nem igen használatosak. Az egyik volt Sturm, a bivaly, mely igazi szélvésztként száguldozott a szigeten; a másik Brausewind, a strucz, mely szintén megérdemelte a nevét, mert szélesebben tudott futni; a harmadik Leichtfuss, a vadszamar, mely csakugyan oly könnyen szedegette a lábait, mintha nem is az övéi lettek volna.

A két család gyakran kijárt megnézni az ültetvényeket; ilyenkor Zermatt úr meg Wolston úr és a nők szekéren mentek, Ernő rendesen a bivalyra ült, Jack pedig a struczot nyergelte meg. Néha ott háltak meg Falkenhorstban, a mely egy kissé szűk volt, az igaz, de megnagyobbítani még sem lehetett. Ha az új gyarmatosok megérkeznek, nekik már másutt kell majd házat építeniök, mert sem itt, sem Felsenheimban nem férnek el mindnyájan.

Kirándulásaik közben egyszer elmentek a Bálna-szigetre is, mely az Üdv öblében feküdt, nem messze a Sakál-patak torkolatától.

Annyi volt rajta a tengeri nyúl, hogy szinte minden lépten-nyomon egy-egy család ugrott fel a füből.

- Szerencse, hogy mind erre az egy szigetre szorultak, - mondta Wolston úr - különben idővel fölfalták volna Új-Svájcz minden veteményét. Ezek a kis állatok roppant gyorsan szaporodnak és Ausztráliában, a hol nem törődtek velük, úgy előzőnlőtték a földeket, hogy most már tűzzel-vassal irtják őket.

Az 1816-dik év utolsó hónapjaiban többször tapasztalták, hogy Fritz és Feri dolgos kezei hiányzanak. Most volt a mezei munkák ideje, s később következett az aratás, a kukoricza-törés, a rizs-kaszálás, a czukornád-vágás, a banán-szedés, - mind fáradságos munkák, melyekben a három nő tőlük telhetőleg segített a négy férfinak.

Az idei aratás kissé sovány volt, mert a nyári nagy szárazságban a magok megszorultak, a kalászkok elcsenevésztek. Szemmel látható volt, hogy az eső hiányát mesterséges öntözéssel kellene pótolni: - de hogyan?

A szigeten nem volt más folyóvíz, mint a Sakál-patak, meg nyugaton a Falkenhorst és keleten a Keleti-patak, mely a Nautilus-öböl déli végébe torkollott. Ez a vízhiány aggasztotta Wolston urat, a ki egy napon, október 9-dikén, ebéd után rá is terelte erre a beszélgetést.

- Mi sem lenne könnyebb, - mondta - mint fölhasználni a Sakál-patak vízesését egy kerék hajtására; ez működésbe hozhatná a *Landlord*-ról megmentett két hajó-szivattyút, s akkor a vizet elvezethetnők a waldegi és zuckertopi földek öntözésére is...

- Minek az? - mondta Jack. - Mivel úgy sincs piac, a hol eladhatjuk a fölösleges termést...

- Majd lesz, - szólt közbe Zermatt úr - hiszen ha gyarmatosok jönnek ide, pár évtized múlva városok is keletkeznek Új-Svájczban...

S bár Jacknak épen nem tetszett a dolog, Wolston úr, Ernő és Zermatt úr szorgalmasan foglalkoztak a mesterséges öntözés kérdésével. Különösen Ernő buzgólkodott; tanulmányozta a talajt, a föld esését, a tervbe vett csatornahálózatot, s egy este így szólt:

- Wolston úr meg én már kiszámítottuk, hogy elég lesz a Sakál-patak vizét harmincz lábnyira fölszivattyúzni, s akkor elvezethetjük addig a lejtőig, a honnét egyenesen a Hattyú-tóba folyik...

- S ily módon a Hattyú-tó lesz az a nagy víztartó, a melyből Waldegg, Zuckertop, sőt Eberfurt vidékét is öntözhetjük - tette hozzá Wolston úr.

- Így már egyszerű és könnyű a munka - szólt Zermatt úr.

- S mikor fogtok hozzá? - kérdezte Zermattné.

- Mihelyt az aratásnak vége lesz, - felelte Zermatt úr - akkor úgy is lesz három havi szabad időnk.

S november derekán hozzá is fogtak a csatornázáshoz, mely öt hétig eltartott. Először is több száz szágópálmát vágtak ki; a belét gondosan kiszedték, s a becses szágó-lisztet bambusz-hordókba gyűjtötték. Ez könnyű munka volt; de annál nehezebb volt a kifűrt törzsek elszállítása. A két bivaly, az onagra, a szamár ugyancsak beleizzadtak, míg egy-egy hatalmas törzset rendeltetése helyére tudtak szállítani.

Jack meg is sajnálta őket és azt mondta:

- Igazán kár, apám, hogy nincs egy pár elefántunk!... Oly könnyen elcipelnék e nehéz fatörzseket, mint én a legkisebb ágat... S mivel a szigeten úgy is kóborol elég...

- Nem szeretném, ha ide tévednének a mi birtokunkra, - vágott közbe Zermatt úr - minde-nünket elpusztítanak.

Ezalatt Wolston úr és Ernő elkészítették a vízemelő gépet. Wolston úr, a ki nagyon ügyes gépészmérnök volt, először is összeállította a nagy lapátos kereket, melyet a Sakál-patak vízeséséhez állítottak föl, úgy hogy a lezuhanó vízszög mozgásba hozta a kereket, ez pedig viszont a két hajószivattyút hajtotta. A szivattyúk harmincz láb magasra emelték föl a patak vizét, mely a balparti sziklás partba vágott cziszternába gyűlt össze, s onnan a kifűrt szágó-törzseken át egyenesen a Hattyú-öbölbe sietett.

Mikor öt hét múlva, december 20-dikán, készen volt a nagy munka, Wolston Anna tréfásan kérdezte:

- Hát fölavatási ünnepély nem lesz?

- Hogyne! - sietett ráhagyni Jack - úgy-e, anyám?

- Ha akarjátok - nevetett Zermattné.

- Helyes! - szólt most Zermatt úr is - holnap megindítjuk a gépet, s utána nagy lakomát csapunk Wolston úr tiszteletére.

- A melyből Ernő is kiveszi a maga részét, - mondta Wolston úr - mert nála nélkül aligha tudtam volna a kereket oly jól elkészíteni.

Másnap délelőtt tíz óra tájban a két család összes tagjainak jelenlétében megindították a gépet. A víz forgásba hozta a kereket, mely a két szivattyút hajtotta; ezek felszivattyúzták a vizet a sziklába vágott cziszternába, mely másfél óra alatt megtelt. Ekkor kinyitották a zsilipeket, s a víz a szágó-törzseken át, kétszáz öl hosszú csatornában egyenesen a Hattyú-tóba folyt.

A tapsviharnak, ujjongásnak vége hossza nem volt; most már nem kellett félniök a szárazságtól: elég volt megindítani a kereket, s fölnyitni a cziszterna zsilipeit, hogy öntözdhessék a termékeny földeket.

Ekkor már három hónap telt el a *Licorne* elutazása óta. Most ott járhatott már a Jó-reménység foka körül, a hol James Wolston várta a hűgát... Még háromszor ennyi idő, s akkor a hajónak ismét meg kell jönnie az Üdv-öbölbe, - Jennyvel, Fritzcel, Ferenczcel, a fokföldi Wolston-családdal s talán Montrose ezredessel is, a ki bizonyára el fogja kísérni leányát és Fritzet új otthonukba...

Így telt el az 1816-dik év, mely gazdag volt fontos eseményekben és új korszak kezdetét jelezte Új-Svájc történetében.

VII. FEJEZET.

Az újév. - Séta Falkenhorstba. - A kápolna. - Útitervek. - Márczius 15-dike.

Január 1-jén a két család kölcsönösen elhalmozta egymást jó kívánságokkal. A hölgyek szeretettel összecsókolóztak, a férfiak melegen megrázták egymás kezét, s valamennyien örültek, boldogok voltak. Ernő, a ki verseket is szokott irogatni, sikerült újévi köszöntővel üdvözölte Wolston Annát, a ki elpirult örömeiben és boldogságában, hogy Ernő ily szép verseket írt a tiszteletére.

Egyszerre csak Jack fölkiáltott:

- Hát az állataink?...

- Nos, mit akarsz velük? - kérdezte Zermatt úr.

- Ej, hát csak ők is megérdemlik, szegények, hogy boldog újévet kívánjunk nekik! - mondta Jack nevetve - s ha már nem lehet részük Ernő verseiben, adjunk nekik legalább dupla abrakot!

- Jacknak igaza van! - mondá Wolston úr.

S erre mindnyájan fölkerekedtek, s meglátogatták a derék állatokat. Megsimogatták és bőven ellátták mindennel s aztán visszamentek Felsenheimbe reggelizni.

Reggeli után Zermatt úr azt ajánlta, hogy sétáljanak el Falkenhorstba: - az egész alig pár kilométernyi út, s a lombos fák megvédik a társaságot a nap hevétől is.

Tizenegy óra tájban indultak el, azzal a szándékkal, hogy ott maradnak egész délután s csak estére jönnek haza. Nem nagyon siettek, mert egy óra alatt úgyis odaérnek. Elöl szaladoztak a kutyák, Braun és Falb, s utánuk ment a társaság az árnyas úton, melyet két oldalt kukoricza-, köles-, zab-, búza-, árpa-, maniók- és burgonyaföldek szegélyeztek. Bő aratást várhattak tehát, nem is számítva, hogy az északra fekvő földek is termékenyebbek lettek, a mióta a Sakál-patak vizével öntözhatték.

Minden két-háromszáz lépésre megálltak, s élénken beszélgettek. Anna virágokat szedett Ernővel, Jack pedig a madarakat hessegette, s a nyulakat hajszoltatta a kutyákkal. Mikor elindultak hazulról, Zermattné kikötötte, hogy senki se hozzon puskát, mert nem vadászni mennek, hanem sétálni és szórakozni. Ernő szívesen bele is egyezett, csak Jack makacszkodott egy kicsit...

- Hátha párduczczal, medvével, vagy oroszlánnal találkozunk? - kérdezte fontoskodva.

- A mi vidékünkön soha sem jártak még - felelte Zermatt úr.

- Aztán meg nem elég, hogy egész esztendőn át kedvedre vadászhatsz? Csak egy napról van szó! - mondta Zermattné.

- Szökőév-e legalább ez a mostani? - kérdezte Jack.

- Nem az! - viszonzá Wolston úr nevetve.

- Lám! - sóhajtott Jack színlelt szomorúsággal - még ebben sincs szerencsém!...

Egy óra volt, mikor a víg társaság megérkezett Falkenhorstba, Zermatt úr gondosan ügyre vett mindent, de mindent a legnagyobb rendben és teljesen jókarban talált. Wolston úr még egyszer megcsodálta azt a nagy találékonyságot és ügyességet, a mellyel Zermatt úr

lakhatóvá tudta tenni ezt a levegőbe épített sólyomfészket; meg is mondta ezt, mikor kint a szellős erkélyen letelepedtek:

- Gyakran megcsodáltam már, s még most is egyre csak csodálom, kedves barátom, azt a bosszorkánysággal határos szorgalmat, mellyel igazi paradicsomot tudott teremteni ezen a szigeten... Felsenheim, Falkenhorst, Prospect-Hill, a szántóföldek, kertek, a sok háziállat: minden dicséri az ön páratlan ügyességét és szorgalmát. De mégis van valami, a minek meg kellene lennie és nincs meg... Én már beszéltem is róla Zermattnének...

- A kápolna? - vágott közbe Zermattné. - Igaza van... ez csakugyan mulasztás... hiszen minden javunkkal Istennek tartozunk...

- Építsünk hát neki templomot! - kiáltott föl Jack - még pedig harangokkal!... Hisz van miből!... Wolston úr megcsinálja a tervet...

- Jó, jó - hagyta helyben Zermatt úr mosolyogva - de ha megépítjük is a templomot, ki lesz a papunk?

- Hát Ferencz, majd ha visszajön - mondta Ernő.

- Addig pedig magunk fogunk imádkozni - toldta meg Wolstonné.

- Nagyon helyes - egyezett belé Zermatt úr. - Mihelyt az esős évszak elkezdődik, azonnal meghányjuk-vetjük a kápolna tervét... addig pedig megfelelő helyet keresünk...

- Azt hiszem, - szólt most Zermattné - hogy ha már Falkenhorstban úgy sem lakhatunk, jó lesz ez kápolnának...

- Csakhogy egy kissé messze van - aggódott Zermatt úr. - Jobb lenne valahol Felsenheim körül építeni. Szóval erről még beszélni fogunk.

A most következő hónapokban azonban annyi dolguk akadt, hogy azt sem tudták, melyiket végezzék előbb. A mezei munkák meg az aratás minden dolgos kezét elfoglaltak, s valamennyiüknek kettőzött szorgalommal kellett dolgozniuk, hogy pótolják a távollevő Fritz és Ferencz hiányát. Végre márczius 15-én kis pihenőt tarthattak; s a következő hetet arra használták föl, hogy kissé szétnézzenek a szigetem és átkutassák a még nem ismert vidékeket.

- Csodálom, kedves Zermatt, - mondta Wolston úr - hogy tizenkét év alatt, a mióta a szigeten lakik, egyszer sem jutott eszébe, hogy átkutassa a sziget belsejét is.

- Eszembe jutni eszembe jutott ugyan, - felelte Zermatt úr - de részint nem tartottam szükségesnek, részint pedig nem is értem rá. A Gondviselés ide vetett bennünket erre az áldott vidékre, s mivel itt mindenünk megvolt a kényelmes, nyugodt élethez, nem is vágyakoztam soha másfelé. Aztán nem hagyhattam itthon a feleségemet sem, kivált mikor még a fiaim kicsinyek voltak... s végre mindig annyi sürgős, halaszthatatlan dolgom akadt itthon, hogy nem is mehettem volna el.

- Ez mind igaz lehet, - felelte Wolston úr - de én még sem tudtam volna megállni, hogy tizenkét év alatt legalább egyszer körül ne nézzek a szigeten...

- Azért, mert ön angol - viszonzá Zermatt úr - s az angoloknak szenvedélyük az utazás...

- Oh, apám, - vágott közbe most Jack - én ugyan nem vagyok angol, de azért szeretek utazni...

- Magam is! - tette hozzá Ernő lelkesülten - s arra szavazok, hogy minél előbb járjuk be kis birodalmunkat.

- Még pedig hajózzuk körül a nagy sajkán! - tette hozzá Jack.

- Úgy van, - helyeselte Wolston úr - ez lenne a legkényelmesebb.
- Fogadni mernék, - szólt most Anna mosolyogva - hogy Ernő már meg is csinálta útitervét!
- Persze, hogy meg! - viszonzá Ernő tréfásan - sőt alig, várom, hogy Új-Svájc térképét is megcsinálhassam.
- Barátaim, - mondta most Zermatt úr - az én tervem ez. Tíz-tizenkét napunk van még a második aratásig: és ha tetszik, azt ajánlom, hogy látogassuk meg ezen idő alatt a szigetnek keleti partjait.
- S addig, míg önök oda lesznek, - szólt Wolstonné nyugtalankodva - mi egyedül maradjunk itthon: Zermattné, Anna, meg én?... Egészen egyedül?
- Szó sincs róla, asszonyom, - felelte Zermatt úr - valamennyien elférünk a nagy sajkában.
- Mikor utazunk? - kiáltott föl Jack. - Még ma?...
- Miért nem mindjárt *tegnap*? - kaczagott Ernő.
- Nem jó lenne mindjárt az egész szigetet megkerülni? - kérdezte Wolston úr.
- Arra nem volna elég az idő, - felelte Zermatt úr - mert mikor először kirándultunk Grünthalba, a szemhatáron csak a távol fekvő hegyek kék gerinczét láttuk... A sziget tehát igen nagy lehet.
- Épen erről kellene megbizonyosodnunk - viszonzá Wolston úr.

Végre abban állapodtak meg, hogy holnapután indulnak.

Mindjárt másnap hozzáfogtak az *Elisabeth* kitatarozásához, a mire a sajka nagyon is rászorult, mert azóta, hogy a *Licorne* földézetére mentek, még egyszer sem volt a tengeren.

Az asszonyok gondoskodtak bő eleségről és vízről a házi állatok számára; mivel fű bőven volt, leginkább csak a baromfiakról kellett gondoskodniok, s ezeknek elég magot szórtak a vályúba. A két kutyát, Braunt és Falbot, magukkal szándékoztak vinni, hogy vadászhasanak.

Végre márczius 14-dikén este megrakták a hajót eleséggel; négy puskát, négy pisztolyt, sok puskaport és golyót hordtak föl rá, s elegendő ágyruhát is, hogy kényelmesen alhassanak. Hajnalban pedig, mihelyt a partról kis szellő kerekedett, a nagy sajka kifeszített vitorlákkal nekivágott a tengernek, a keleti part mentén.

VIII. FEJEZET.

Az utazás. - A Licorne-öböl. - Horgonyt vetnek. - A déli part. - Tervek holnapra.

Az *Elisabeth* gyorsan haladt a gyönyörű időben. A hölgyek a födélzeten ültek, s visszavisszanéztek Felsenheim szikláira, melyek eltűntek szemeik elől, mielőtt a sajka a Czápa-szigetet megkerülte.

Zermatt úr kormányzott; Wolston úr, Ernő és Jack pedig a vitorlaköteleknél voltak, hogy a szél erejének megfelelően tágabbra eresszék, vagy szorosabbra húzzák a vitorlákat. A szél lassankint alább hagyott, s mindnyájan aggódtak, hogy végkép el is áll, a mi nagy baj lett volna, mert evezniök kellett volna.

- Csak addig meg ne álljon, - mondta Zermatt úr - míg a keleti fokot megkerüljük. Azon túl már a nyílt tengeren leszünk, a hol bizonyosan kapunk elég szelet is.

Ez a remény teljesedett. Kilencz óra tájban az *Elisabeth* épen szemben fordult a keleti fokkal, s az utasok látták, hogy rajta túl a tenger erősen fodros, sőt hullámozik is. Zermatt úr észak-keletnek fordította a sajka orrát, s egyenesen azok felé a szirtek felé kormányzott, a melyeken a *Landlord* hajótörést szenvedett.

- Szeretném közeliről megnézni azt a sziklát, - mondta - a melyre a vihar hajónkat dobta.

- Rémes nap volt az! - sóhajtott Zermattné szomorúan - csak férjem meg én és a gyermekek menekültünk meg a haláltól.

- S a többiek mind elvesztek? - kérdezte Wolston úr.

- Mind! - felelte Zermatt úr. - Még Littlestone hadnagy is azt mondta, hogy egy lélek sem menekült meg.

- E tekintetben a *Dorcas*, melyen Jenny utazott, szerencsésebb volt, - mondta Ernő - legalább néhány matróza megmenekült.

- Úgy van, - viszonzá Zermatt úr - ámbár nem tudhatjuk, hogy a *Landlord* legénységéből is nem menekült-e meg más is rajtunk kívül. Köröskörül mindenütt szigetek vannak: s meglehet, hogy egyet-kettőt szerencsésen partra vetett a tenger.

E közben a sajka egyre közelebb ért a szerencsétlenség színhelyéhez. Zermatt úr megmutatta azt a szűk sziklatorszót, a melybe egy roppant hullám behajtott a szegény hajót. Természetes, hogy a szerencsétlenségnek már sehol semmi nyoma sem volt, s az utasok hiába hajoltak ki a sajkából, nézve, keresve, - nem látják-e a tenger fenekén a *Landlord* roncsait: a sekély homokos tengerfenék tiszta volt, semmit sem láttak rajta.

Egy órával később az *Elisabeth* egészen megkerülte a kiálló keleti fokot, s a jó szélről hajtva vígan siklott tova, követve a keleti tengerpart hajlásait. A szigetnek ez a része, mint Zermatt úr korábbi kirándulásaiból is sejtette, a szó szoros értelmében kopár volt. A mészkő-sziklákon sehol egy fa, sehol a növényi élet semmi nyoma, sőt még csak víz sem volt.

- Milyen szerencse, - mondta Zermatt úr - hogy hajótörésünk után nem erre a partra vetődtünk! Hogy éltünk volna meg itt?

- Az bizonyos, - szólt Wolstonné - hogy az ég szemmel láthatóan pártfogolta önöket.

Tizenegy óra tájban a Licorne-öbölbe értek, s fél órával később az *Elisabeth* horgonyt vetett, körülbelül azon a helyen, a hol annak idején az angol fregatt horgonyzott. A kis társaság kiszállt a partra, a hol még láthatók voltak a *Licorne* ott időzésének nyomai: a sátor-karók helyei, az éjszakai tüzek üszke-hamva, az itt-ott elszórt kétszersült-darabok mind mutatták, hogy nemrégiben emberek jártak itt.

Mialatt a férfiak beszélgettek, az asszonyok elkészítették a villásreggelit, melyet a fűbe dőlve valamennyien kitűnő étvággal fogyasztottak el. Mikor megreggeliztek, Wolston úr azt mondta:

- Ma délután pedig tegyünk egy kirándulást a sziget belsejébe...

- S ha tetszik, akár mindjárt induljunk is! - kiáltott föl Jack.

- Bezzeg nem volt ily vállalkozó szellemű a reggeli előtt! - tréfált Anna. - Jól láttam, hogy négyünk helyett is evett...

- Most pedig négyünk helyett fogok gyalogolni! - felelte Jack, csöppet sem haragudva meg az incselkedésért.

- Az bizonyos, - mondta Zermatt úr - hogy Jack még vállalkozóbb szellemű lesz, mint Fritz.

- Fritz? - szólt Jack vállat vonva - ő már nem igen fog ilyen kalandokra vállalkozni, ha visszajön...

- És ugyan miért? - kérdezte Anna.

- Mert családapa lesz, s a családapák szeretik a kényelmet...

- Csak hagyja, Anna, hadd beszéljen, - nevetett Ernő - majd eljön Jack ideje is, mikor ő is családapa lesz.

- S a tiéd is, kedves Ernő - viszonzá Jack, s hol testvérére, hol Annára kacsintott. - De most nem erről van szó, hanem arról, hogy kikutassuk a sziget belsejét.

- Azt hiszem, - szólt most Wolstonné - hogy mi hölgyek itt maradhatunk. Ez a kirándulás nagyon megviselne bennünket, itt pedig kényelmesen pihenhetünk, s nem kell félnünk semmi veszedelemtől sem...

- De én mégis aggódom, s nem szeretnék egyedül hagyni benneteket - mondta Zermatt úr.

- Nagyon helyes, - vállalkozott Ernő - én szívesen itt maradok velük.

- Sokkal jobb lesz, ha a hölgyek is velünk jönnek, - mondta Wolston úr - ha aztán elfáradnak, megpihenhetnek, s akkor Ernő hadd vigyázzon rájuk, míg mi visszajövünk.

Elindultak tehát, elől a két kutya, utána az egész társaság. Egy kiszáradt patak-völgyben mentek fölfelé a sziklák között, s a kilátást elzáró hegy gerinczén Jack volt az első. Álmélkodva csapta össze a kezét, s hátrafordulva odakiáltotta a többieknek:

- Micsoda sivatag! valóságos köves Arábia!

Valóban az volt; a téres, szinte be sem látható síkon nem volt egyetlen fa, egyetlen fűszál sem. A köves, sziklás talajon csak itt-ott volt egy kevés vad-moha, abból a fajtából, melynek nincs szüksége földre, hogy tenyészhessen. Természetes, hogy semmiféle állat sem volt ezen a kihalt, temetőhöz hasonló, szomorú vidéken.

- Íme, vége a kirándulásunknak, - mondta Zermatt úr - legalább a szigetnek ezen a részén.

- Nem is volna értelme neki vágni ennek a pusztaságnak, ily szörnyű hőségben - vélte Wolston úr is.

- Forduljunk vissza - szólt Ernő.

- De előbb még megmászom azt a hegyet! - kiáltott föl Jack.

És balra mutatott, a hol egy tíz-tizenkét öl magas szikla domb nyílt föl a köves talajról. Öt percz alatt fönt volt a tetején, s aztán lekiáltott apjának meg Wolston úrnak, hogy jöjjenek utána.

Wolston úr meg Zermatt úr némi fáradsággal fölkapaszkodtak a szikladombra, s álmélkodva néztek körül. A vidék itt már egészen megváltozott. A sziklás, köves sivatag területe körül belül öt-hat négyszögmérföldnyi lehetett s a keleti fok meg az Üdv öble közt feküdt. A hegygerincz, a melyen álltak, délnyugat felé lejtősödött, s rajta túl széles völgy terült el, melyet valószínűleg a sziget legnagyobb folyója öntözött. Ez a völgy valóságos paradicsom volt; talaját buja tropikus növényzet fődte, a folyó túlsó partját pedig sűrű erdők szegélyezték.

- Menjünk oda! - kiáltott föl Jack.

- Menjünk! - ismételte Wolston úr is.

De két mérföldnyi út a sziklákon keresztül-kasul, ebben a rekkenő hőségben, végzetes lehetett volna Wolston úrra, s azért Zermatt úr közbeszólt:

- Ne ma... most már későn is van... majd holnap. S minek mennénk gyalog, mikor vízen is oda juthatunk, még pedig fáradság nélkül... Mert ez a völgy bizonyára a tengerig nyúl: hisz folyója is van, a mely mindenesetre a tengerbe szakad... Majd fölkeressük a sajkával, s akkor egy-két nap alatt átkutatjuk.

Ennél okosabbat semmi esetre sem tehettek. Megfordultak tehát, visszamentek a tengerpartra, megebédeltek, aztán még sétálgattak egy darabig, s úgy kilencz óra tájban fölmentek a hajóra aludni.

IX. FEJEZET.

*A partvidék. - A pinguinek. - Megint egy folyó. - Ismeretlen vidék. -
A déli hegláncz. - Tervek holnapra. - A Montrose-patak.*

Másnap reggel hat órakor fölszedték az *Elisabeth* vasmacskáját. Most Wolston úr kormányzott, s a sajka elég közel járt a parthoz, hogy jól láthatták a vidéket.

Számításuk szerint a tegnap látott völgy négy-öt mérföldnyire lehetett a Licorne-öböltől dél felé, tehát két-három óra alatt oda érhetnek. A part itt is mindenütt sziklás és kopár volt. Fának, növényzetnek sehol semmi nyoma; mindenfelé magas gerinczű mészkő- vagy gránit-sziklák, melyekbe a tenger mély üregeket vájt. A vízben azonban jobbról is, balról is a hajó mellett seregestől ficzkándozott a tok, köztük hat-hét láb hosszú halóriások is; Jack és Ernő nagyon szerettek volna csónakba ülni és szigonnyal vadászni rájuk, de persze a hajó nem állhatott meg a kedvükért.

De minél inkább dél felé mentek, annál jobban megelevenedett a partvidék. A vízi madarak csoportosan röpdöstek a parton: szárcsák, vízi tyúkok, vihardarak, halász-sasok, kormoránok és albatroszok vijjogva, rikácsolva szeldelték a levegőt. Jack minduntalan rájuk akart lőni, de Anna nem engedte.

- Hátha épen a Jenny albatroszát találná agyonlőni! - aggódott a fiatal leány; s ez lefegyverezte Jacket.

Kilencz óra felé az *Elisabeth* már egészen alacsony partok mentén siklott tova, de most már sokkal beljebb járt a sík tengeren, mert félni lehetett, hogy közvetlenül a part közelében alacsony, rejtett szirtek veszélyeztetik a hajózást. Egyszerre csak Jack, a ki figyelmesen vizsgálta a partot, fölkiáltott:

- Ah, ez a vidék ugyancsak népes ám!... Mennyien vannak ott a parton!...

Valamennyien meghökkenve tekintettek oda, s Zermattné ijedten kérdezte:

- Mi az, Jack?... Talán embereket látsz a parton?... vadembereket?... bennszülötteket?

- Oh nem!... oh nem! - felelte Jack. - Igaz ugyan, hogy ezeknek is két lábuk van, - de egyszersmind tollasok is.

- Akkor hát pinguinek? - kérdezte Ernő.

- Úgy van! - felelte Jack - s így távolról nagyon is emberi formájuk van.

- Igazán szép! - mondta Zermatt úr, a ki ez alatt messzelátóval vizsgálta a partot. - Oly egyenes sorban állnak, mint a katonák; két kis szárnyuk olyan, mint két kar, a lábuk meg fekete, mintha csizmát húztak volna...

Az *Elisabeth* most még kijebb ment a sík tenger felé, mert meg kellett kerülnie a sziklapart legdélibb kiágazását, mely messzire benyúlt a tengerbe. De mikor ezt a hegyfokot megkerülte, szemben volt azzal a völgygel, melyet tegnap láttak meg a keleti partról.

- Folyó!... folyó!... - kiáltott le Jack az árboczról, a hová fölmászott, hogy először lássa a partot.

Zermatt úr messzelátóval vizsgálta a vidéket. Jobbról is, balról is meglehetősen magas hegyek szegtek be a három-négy mérföld széles völgyet, melyet gyönyörű növényzet borított, a meddig csak a szem látott. A két határhegy közt mély part benyomulás volt, s ebbe az öbölbe torkollott az a faszor között kanyargó folyó, melyet Jack megpillantott.

A hajót egyenesen neki fordították a folyó torkolatának, a melyben bizonyára lesz megfelelő hely, a hol horgonyt vethessen. Óvatosan haladtak előre; Zermatt úr kormányzott, Wolston úr és Ernő a hajó orrában lesték a tengert, hogy nincs-e valahol szirt az útjukban, Jack pedig az árboczról vizsgálódott. Mindenki hallgatott; valamennyiüket bizonyos elfoglaltság lepte meg, hogy most ismét oly földre lépnek, a melyen előttük még ember soha sem járt... Tizenegy óra lehetett, mikor horgonyt vetettek, szemben a pálmaligettel, a folyó torkolata előtt. A part ép oly csendes és elhagyatott volt, mint a Sakál-patak partja, mikor a hajótörtek annak idején először léptek rá. Most Jack ugrott ki először a csónakból, aztán kiszálltak a többiek is, s a magukkal hozott eleségből ízletes villásreggelit ettek a százados fák árnyában.

- Gyönyörű vidék! - mondta Wolston úr evés közben.

- S ez a folyó megbecsülhetetlen kincs, - tette hozzá Zermatt úr. - Sokkal többet ér, mint a Sakál-patak; először, mert szélesebb, mélyebb és nagyobb, aztán meg mert mély, hajók befogadására nagyon alkalmas öbölbe szakad.

- Tán itt jobb lenne lakni is? - kíváncsiskodott Jack.

- Szó sincs róla! - tiltakozott Zermattné. - Meghálnék szívfájdalmamban, ha meg kellene válnom Felsenheimtől, a hol tizenkét esztendeig oly boldogok voltunk!

- De hisz nem lakni jöttünk ide, - nevetett Wolston úr - hanem azért, hogy átkutassuk ezt a vidéket is.

- Miután a folyó elég széles, - szólt most Zermatt úr - azt hiszem; legjobb lesz, ha a sajkával fölfelé hajózunk rajta; így legalább valamennyien együtt maradhatunk.

- De föl bírunk-e menni a vízfolyás ellenében? - kételkedett Jack.

- Föl, ha megvárjuk a tengerdagályt...

- De az csak hat óra múlva lesz!...

- Akkorra meg besötétedik - tette hozzá Ernő.

- Ez igaz - felelte Zermatt úr. - Várjuk meg tehát a holnapot, s akkor mindjárt kora hajnalban indulhatunk.

- S addig mit csinálunk? - türelmetlenkedett Jack.

- Körüljárjuk az öblöt, meg a környékét; a hölgyek pedig pihenhetnek addig itt.

A reggeli után tehát Zermatt úr, Wolston úr, Jack és Ernő elindultak fölfedező útjukra. A szigetnek ez a része fölötté termékeny volt. Lombos faóriások árnyékolták be a buja füvel borított talajt, hol ezer meg ezer kérdőző bő táplálékot talált volna. Mindenfelé apró patakok szeltek keresztül-kasul a tájat, s csörgedeztek a folyó felé; délnyugatnak pedig magas hegy-láncz zárta el a szemhatárt.

Ernő mindjárt fölrajzolta ezt a hegylánczot is Új-Svájc térképére, mely lassankint határozott alakot öltött. Az északi part körülbelül tizenkét mérföldnyi hosszú, meglehetősen egyenes vonal volt, mely egyfelől a keleti fokban végződött; a keleti part szintén egyenesen haladt az Üdv-öböl; itt a tenger mélyebben benyomult a partba, mely az öböl másik oldalán erős hajlással kanyarodott a Csalódás-fokig, a honnan nyugat felé folytatódott. A nyugati partvonal

két öböl szaggatta meg: a Nautilus-öböl, melybe a keleti folyó torkollott, meg a Gyöngyház-öböl. Az a terület, melyen Zermatt úr megtelepedett családjával, - s melyet Ígéret földjének is szoktak nevezni - körülbelül négy négyszögmérföld területen volt és szinte áthághatatlan természetes határokkal volt elkülönítve a sziget többi részétől. Egyfelől a tenger, másfelől a Nautilus-öböl fogta körül, a háttérben pedig magas, meredek sziklahegyek határolták, melyeken nem volt hágó, csak a déli lejtőkön. Ezt a területet a Sakál-patak és a Falkenhorst-csermely, meg a Hattyú-tó öntözte; ezen épült Felsenheim és Falkenhorst, s itt voltak a waldegi, zuckertopi és eberfurti tanyák is.

Ernő szorgalmasan rajzolt és jegyezgetett útközben is és örvendezve mondta:

- Ez a termékeny vidék eltarthatna sok ezer gyarmatost, ha itt telepednék meg!

- S miért épen itt? - kérdezte Jack, a ki nem nagyon örült annak, hogy ezt a szép paradicsomot idegenekkel is meg kell osztania.

- Azért, mert minden városnak nagy előnye, ha folyamtorkolat mentén épül. Valószínű tehát, hogy az új gyarmatosok is itt fognak letelepedni...

- Na, hát csak telepedjenek le itt! - kiáltott föl Jack. - Ezt a földet szívesen átengedjük nekik: csak az Ígéret földjére ne jöjjenek.

- Úgy van, fiam - hagyta helyben Zermatt úr is. - Mi soha sem hagyjuk el azt a helyet, melyet maga a Gondviselés jelölt ki számunkra.

Hat óra tájban már ismét ott voltak a folyó partján, a hol a hölgyek kész ebéddel várták őket. Anna időközben horoggal néhány kövér pontyot fogott, s ez az ízletes fogás csak növelte az éhes kirándulók örömét. Ebéd után még sokáig kint maradtak a parton és élvezték a gyönyörű, kellemes estét. Elbeszélgettek egész tíz óráig, s csak akkor mentek vissza a hajóra aludni. De lefekvés előtt Zermatt úr még azt mondta:

- Valamit elfeledtünk...

- Mit? - kérdezték mindnyájan kíváncsian.

- Még nem adtunk nevet ennek a folyónak...

- Nevezzük el Anna-folyónak! - ajánlta Ernő.

- Köszönöm a megtiszteltetést, - viszonzá a fiatal leány elpirulva - de én jobb nevet is tudnék neki...

- S mi az? - kérdezte Zermattné.

- A Jenny családi neve...

Ez mindnyájuknak tetszett, s ettől fogva Montrose-folyónak nevezték az új vizet.

X. FEJEZET.

*Csónakkal a folyón fölfelé. - Sziklás vidék. - A szakadék. -
Utazás hazafelé. - A füstoszlop. - Hazatérés Felsenheimba.*

Másnap reggel hét óra tájban megkezdődött a tengerdagály. Jack már kora hajnalban vadászni ment, s épen az indulás perczében érkezett vissza; de nem járt eredménytelenül: két pár foglyot, s vagy féltuczat fürjet hozott haza.

Mihelyt Jack a földézetten volt, rögtön fölhúzták a vasmacskát, s a tengerdagály azonnal vinni kezdte a hajót a folyón fölfelé. A víz szélessége 250-300 lábnyi lehetett, s a meddig a szem látott, sehol sem látszott keskenyebbnek, - tehát nagyon is alkalmas volt a hajózásra.

Félórai meglehetősen gyors utazás után az *Elisabeth* elérte a Montrose-folyó első kanyarulatát. A medre itt harmincz foknyi szögben délkeletnek hajlott, s a partjai alig voltak magasabbak másfél ölnél. A sajka, melyet a szél is segített útjában, óránként hét-nyolcz tengeri mérföld sebességgel szaladt a partok között.

- Ha ily gyorsan haladunk, - mondta Ernő - akkor nem sokára oda érhetünk a déli hegylánczhoz is...

- Föltéve, hogy a folyó a hegyláncz aljában kanyarodik el, - jegyezte meg Wolston úr.

- S ha vízesések meg nem akasztanak bennünket - tette hozzá Zermatt úr.

A vidéken, melyet a Montrose átszelt, nyoma sem volt az ember munkájának. A szárnyas és lábas vad a szó szoros értelmében hemzsegett mindenfelé, s e tekintetben ez a vidék többet ért, mint Falkenhorst környéke. Néha egész falka antilop kergetőzött a réten, a távolban pedig bivaly-csordákat és strucz csapatokat is láttak, míg a fákon a majmok csoportosan ugráltak, sivalkodtak.

Vérengző vadállatoknak azonban itt sem volt nyomuk; csak a sakálok ocsmány ordítása verte föl az erdő csendjét, melyre a nyulak ezrei, a foglyok, fürjek s egyéb apró állatok ijedve rebbentek meg és menekültek a sűrűbe. A vízparti bokrok közt ezrével fészkelte a vadkacsa, a szárcsa, a vízi tyúk, meg a sokfajta gém.

Valamivel tizenegy óra után elértek a Montrose második kanyarulatához, mely itt még jobban nyugatnak hajlott el, úgy hogy most már valószínű volt, hogy az alig hat-hét mérföldnyire fekvő hegylánczból fakadt.

- Kár, hogy a tengerdagálynak nemsokára vége lesz és nem juthatunk el odáig - mondta Ernő.

- Valóban kár, - mondta Zermatt úr is - de azt hiszem, hogy a kanyarulatnál tovább már nem visz a dagály, azért határozzuk el, hogy horgonyt vetünk-e, vagy szépen visszaereszkedünk az öbölbe.

Ez a hely valóban gyönyörű volt, s mindnyájan szerettek volna ott maradni. A folyó bal partja kis öböllé tágult, melybe egy patak ömlött; a víz fölé óriási indiai fügefák borultak, melyeknek sűrű lombátorán a napsugár nem bírt áttörni, a háttérben pedig gyönyörű szép tölgyfaliget zöldellt.

- Ez a hely valóban alkalmas arra, hogy várost építsenek rá! - mondta Zermattné. - Kár, hogy oly messze van Felsenheimtől.

- Valóban messze van, - viszonzá Zermatt úr - de azért ne félj; majd meglátod, hogy akadnak mások, a kik hasznát veszik.

- Addig is; míg ez megtörténik, - szólt Jack - ajánlom, hogy vessünk horgonyt és maradjunk itt.

- A mint tetszik, - mondta Zermatt úr - ámbár, ha mindjárt visszaindulnánk, két óra alatt elérnénk az öbölbe, s holnap estére már otthon lehetnénk Felsenheimban.

Végre is abban állapodtak meg, hogy horgonyt vetnek, s ott maradnak egész nap. Mivel gyönyörű holdas éjszakák voltak, éjfél utáni egy órakor neki indulnak a hajóval a folyón lefelé, s az öbölből egyenesen hazafelé tartanak.

Villásreggeli után elhatározták, hogy ha már idáig jöttek, alaposan átkutatják a vidéket; e célból Wolston úr és Ernő a csónakkal fölfelé eveznek a Montrose-folyón, Zermatt úr és Jack pedig gyalog kutatják át a közel fekvő vidéket. A hölgyek addig a hajón maradnak, s ha esetleg veszedelem fenyegetné őket, - a mi nem valószínű - vészlövést tehetnek az egyik mozsárból.

A hajlason túl a Montrose délnyugatnak kanyarodott. Wolston úr és Ernő, bár a nap égetően sütött, lankadatlanul eveztek s a kis csónak gyorsan siklott a folyón fölfelé.

- Lehet, hogy fölevezhetünk egészen a Montrose-forrásig is - mondta Wolston úr.

- Ön tehát azt hiszi, - kérdezte Ernő, - hogy valóban abból a hatalmas, déli hegylánczból fakad?

- Azt; és ha eljuthatunk odáig, szeretnék fölmászni a hegyláncz gerinczére is. Onnan alighanem beláthatnók egész Új-Svájcot, föltéve, hogy nem sokkal nagyobb, mint a mekkorának gondoljuk.

- De a hegy legalább tizenkét-tizenöt száz láb magas, a kérdés, hogy ily rövid idő alatt feljuthatunk-e rá?

- Majd meglátjuk, Ernő, majd meglátjuk. Ámbár én nagyon szeretném az ősi angol lobogót kitűzni Új-Svájcz legmagasabb pontján!

E közben szorgalmasan eveztek tovább. A part képe lassankint megváltozott; a növényzet kezdett megritkulni, eltűnedezni, s a gazdag rétek helyett kopár, kövecses puszták következtek. Négylábú állatot már nem láttak sehol, madár is csak itt-ott röppent föl elvétve, s az is röpült a boldogabb tájak felé; csak a sakálok vonítottak a sziklás hasadékok közt.

- Jack ugyan jól tette, hogy nem erre jött! - mondta Ernő - itt ugyan alig lőhetett volna valamit.

- Az bizonyos - felelte Wolston úr. - Ez a vidék ép oly terméketlen, mint az, mely a Licorne-öböl mögött fekszik, s könnyen meglehet, hogy annak csak folytatása.

Körülbelül négy óra lehetett, mikor hirtelen magasról lehulló víz moraja ütötte meg füleiket... Mi lehetett ez?... Valami hegyi patak, mely magasról szakad a folyóba?... Vagy maga a Montrose, melyet vízesés szakít meg?...

A csónak megállt, s mindketten figyelmesen hallgatóztak, de nem hallottak egyebet, mint a lecsobogó víz zuhogását.

- Még néhány evezőcsapás, - mondta Wolston úr - s aztán megkerüljük ezt a kiugró partkanyarulatot...

- Rajta hát! - kiáltott föl Ernő.

Újra hozzáláttak az evezéshez és a csónak csakhamar megkerülte a partkiugrást, melyen túl ismét jó darabra látták a folyó medrét: keresztben a folyó ágyában, egyik parttól a másikig nagy sziklatömbök heverték, s a víz zuhogva hullt alá róluk, nagy erővel, szédítő eséssel. Ennek a morajlását hallották meg vagy száz öllel odébb.

- Na, ez megakasztott bennünket! - mondta Ernő.

- Meg ám! - felelte Wolston úr - de szálljunk csak ki; hátha a vízesés mögött ismét ráereszthetjük a csónakot a folyóra...

Kiszálltak, de ebből a tervből semmi sem lett. A folyó medre tele volt szirtekkel, vízesésekkel, s a csónakot legalább félóráig kellett volna vinniök a vállukon, míg ismét vízre ereszthetik. Wolston úr kedvetlenül nézte a tajtékzó vizet, Ernő pedig figyelmesen vizsgálta azokat a barnás, gömbölyű kavicsokat, melyek szerteszórva heverték a vízparton. Egyet-kettőt föl is vett: sokkal nehezebbnek tetszettek, mint térfogatuk szerint látszott. Ernő néhányat a zsebébe tett, azzal a szándékkal, hogy otthon majd jobban megvizsgálja.

Nem volt más mit tenni, mint megfordulni. Beültek hát a csónakba és gyorsan eveztek a víz mentén lefelé. Hat órákor haza értek, s már otthon találták Jackot és Zermatt urat is. Ők szerencsésebben jártak; a merre csak mentek, a vidék fölötté szép és termékeny volt; Jack vadászott is: egy antilopot, néhány nyulat, egy agoutit, s vagy féltucat mindenféle szárnyast ejtett el.

Ebéd után mind siettek lefeküdni, mert úgy határozták, hogy éjjelutáni egy órákor a tengerapállal visszaindulnak. Zermatt úr ébren maradt, hogy felkeltesse a többieket. Egy órákor föl is keltette a férfiakat, s mindjárt rá fölhúzták az *Elisabeth* vasmacskáját is.

A kis hajó, kedvező parti szélről is hajtva, gyorsan siklott lefelé a folyón. Baj nélkül ért az öbölbe, bár Jack néhányszor látni vélte egy-egy vízilovat; de ezek sem támadták meg a hajót. A nap épen kelőben volt, mikor az *Elisabeth* a keleti fokot megkerülte. Wolston úr, a ki a hajó orrában állt, gondosan megtörülte a messzelátó lencséit és több ízben sokáig figyelmesen vizsgálta a part egy pontját.

- Mi az? - kérdezte Zermatt úr nyugtalanul, rábízva a kormányt Jackra.

- Nem... csalódtam... - dünnyögte Wolston úr...

- Miben csalódott?... mit látott?...

- Azt hittem, hogy füstöt látok... füstoszlopot...

- Füstöt? - kérdezte Ernő izgatottan - füstöt?... a parton?

S volt is ok az izgatottságra, mert ez a füst csak ott tanyázó vademberektől származhatott; pedig az ő jelenlétük a szigeten könnyen végzetessé lehetett volna mindnyájukra nézve. Érthető tehát, hogy Zermatt úr, Jack és Ernő egymás kezéből vették ki a messzelátót, de egyikük sem látott semmit.

- Lehet, hogy csalódtam, - mondta Wolston úr. - Talán csak reggeli köd volt, s én füstnek néztem.

Ebben aztán mindnyájan megnyugodtak. Az út hátralevő része kellemesen telt el. Az *Elisabeth* gyorsan haladt a kedvező szélben, s délutáni öt óra tájban szerencsésen horgonyt vetett Felsenheim előtt.

XI. FEJEZET.

*Az aratás. - A téli esték Felsenheimban. - A kápolna. -
Ernő fölfedezése. - A két ágyúlövés. - A Czápa-szigeten.*

Most hét-nyolcz héten át az aratás, kaszálás, cséplés, nyomtatás, az eleség betakarítása annyira elfoglalta mindnyájukat, hogy semmi egyébre nem volt idejük.

Mindkét család Falkenhorstba költözött, melynek fekvése közelebb hozta őket a waldeggi, zuckertopi és prospect-hilli tanyákhoz. Az aratás, hála a csatornázásnak és szorgalmas öntözésnek, nagyon bő volt, s most már az új gyarmatosok élelmezése miatt sem kellett aggódniok.

Elvégezvén az aratási munkákat, gondosan bezárták a tanyai épületeket, s kívülről is megtámogatták, hogy a téli viharok kárt ne ejtsenek bennük. Ellátogattak a Bálna-szigetre is, hol a tengeri nyulak rendkívül elszaporodtak, sőt meg is híztak, mert bőven termett a *fucus saccharinus*, - egy édes mohfajta - mit a torkos állatok nagyon szerettek. A Czápa-szigeten, mint minden évben, ez idén is megtették a két lövést: de feleletet sehonnan sem kaptak rá. Aztán ismét megtöltötték az ágyúkat és haza mentek.

Május második felében megkezdődtek az esőzések, s a két család végkép beköltözött Felsenheimba. Június első hetében több heves orkán pusztított a szigeten; az ég örökké tele volt szürke felhőkkel, melyekből hol szakadt, hol permetezett az eső, úgy hogy vízmentes ruhák nélkül ki sem lehetett lépni a házból.

De nem is volt kedve kimenni senkinek, mert odabent sem unatkoztak. A két család annyira összeszokott, hogy a legnagyobb békességben éltek. A férfiak tervezgettek a jövőre, az asszonyok pedig a háztartás dolgait végezték, befőtteket csináltak, varrtak, foltoztak, vagy hallgatták Jack tréfáit, a ki gyakran segített nekik a konyhában.

Ernő és Anna mindjobban összebarátkoztak és szüleik már előre látták, hogy ebből a két fiatalból boldog pár lesz, talán nemsokára. Ha visszajön a *Licorne*, s meghozza Fritzet és Jennyt, akkor talán megtarthatják Ernő és Anna lakodalmát is.

Egy este Zermatt úr a következő számítást tette:

- Most június 15-dike van; a *Licorne* a múlt év október 20-dikán ment el: ez tehát kerek kilencz hónap... Valószínű tehát, hogy körülbelül most indul vissza Európából...

- De hátha odamentében hosszabb ideig megállt a Fokvárosban? - kérdezte Jack.

- Még akkor is legkésőbb július első felében már elindulhat Angliából - mondta Ernő. - Igaz, hogy visszatértében is meg fog állni a Fokvárosban: de az mit se tesz; október derekán azért mégis valószínűleg itt lesz már...

- Még négy hosszú hónap! - sóhajtott föl Zermattné.

A férfiak különben dolgoztak a téli évszakban is. Wolston úr, a ki a lakatossághoz és kovácsmesterséghez is értett, Zermatt úr és néha Ernő segítségével, mindenféle hasznos és szükséges szerszámot készített; Jack pedig, mihelyt kissé derült és szerét tehetette, legott megszökött vadászni.

Meghányták-vetették az építendő kápolna tervét is és abban állapodtak meg, hogy Felsenheim közelében építik föl, a konyha kert végében, a hol szélről, vihartól védve lesz. Wolston úr nem fából, hanem kőből akarta építeni: hisz annyi terméskövük volt! Meszet pedig szintén éget-

hetnek a tömérdek kagylóból és csigahéjból, mely a partokon hevert. Elhatározták tehát, hogy mielőtt az idő kiderül, rögtön hozzáfognak a kápolna építéséhez, melyet két-három hónap alatt befejezhetnek.

A viharok azonban egyre gyakoriabbak és hevesebbek lettek. Félni lehetett, hogy a roppant felhőszakadások elöntik a tanyákat, az orkánok pedig összetörik, elszakítják a parttól a nagy sajkát meg a kis csónakokat.

Az első csöndesebb napon tehát Zermatt úr, Jack, Ernő és Wolston úr kimentek Felsenheimből, hogy megnézzék, milyen károkat okozott a vihar. A pusztítás elég nagy volt, de minden kárt helyre lehetett állítani, mielőtt a tavasz bekövetkezik.

A két család minden este összegyűlt a könyvtár-szobában, s valamelyikük hangosan fölolvassott. Könyvük volt elég: ott volt a *Landlord* egész könyvtára, melyet Littlestone hadnagy sok becses, tudományos munkával gyarapított, s végre ott voltak Wolston úr könyvei is. Ha a föl-olvasást megunták, beszélgettek, még pedig, hogy magukat kölcsönösen gyakorolják, fölolváltva német, angol és francia nyelven.

Július vége felé Zermatt úr egy reggel feleségével beszélgetett, midőn Ernő belépett hozzájuk. Kezében tartott egy olyan barna kavicsot, a minőt többet is szedett föl a Montrose-folyó vízésésénél.

- Nézd meg ezt a kavicsot, apám - mondta mosolyogva.

- Nos, mi különös van rajta?

- Érdeemes megnézni: ez aranyrög.

- Aranyrög? - ismételte Zermatt úr, s az ablakhoz lépve, jobban szemügyre vette a kavicsot. - Bizonyos, hogy nem tévedsz? - kérdezte komolyan.

- Nem, apám; gondosan megvizsgáltam, elemeztem: nem tévedhetek; a Montrose vízésésénél nagyon sok ilyen...

- Mit törődünk vele! - szólt Zermattné megvetően. - Minek nekünk az arany? Mi hasznát vehetjük itt?

- Kedves Ernő, - kérdezte Zermatt úr - még senkinek sem szóltál erről a fölfedezésről?

- Nem, apám.

- Jól tetted... nem ugyan azért, mintha nem bíznám Jackban meg Wolstonékban... hanem jól meg kell fontolni, mielőtt az ember ilyen titkokkal előáll...

- Ugyan mi veszély lehetne ebben, apám?

- Egyelőre semmi... De ha híre futna, hogy a szigeten aranyrögök vannak, az egész világ alja, söpredéke, a szerencsevadászok durva tömege mind ide csődülne, s magával hozná a romlást, fejetlenséget, elaljasodást... Ezért, a meddig lehet, titkoljuk ezt a fölfedezést...

- Jól mondtad, édes férjem - helyeselte Zermattné. - Ne szóljunk róla senkinek, s ne is menjünk többé oda... Bízunk a véletlenre a kincs fölfedezését: hadd juttassa Isten annak, a kinek akarja!

Az esős évszak még egyre tartott. Már elmúlt július, elmúlt augusztus első fele is és még mindig nem lehetett kimenni. Zermatt úr maga is csudálkozott; még ily hosszú, viharos telet soha sem ért, pedig már tizenharmadik éve lakott a szigeten. Jack is egészen oda volt; máskor már július végén mehetett vadászni, most pedig még augusztus közepén sem!

Sőt augusztus 17-dikén oly irtózatossá orkán dühöngött, hogy valamennyiök szíve megremegett bele. Villámcsapás villámcsapást ért, s a szörnyű dörgés majd megsüketítette őket. Másnap este éppen a könyvtár-szobában voltak, mikor egy roppant villanás után hirtelen mély csend lett... A villám ott csapott le Felsenheim közelében.

Aztán egy dörrenést hallottak... Valamennyien fölugrottak, s a lélegzetüket visszafojtva hallgatóztak.

- Mi volt ez? - kiáltott föl Jack.

- Semmi esetre sem égzengés - felelte Zermatt úr.

- Ez ágyú volt! - mondta Ernő határozottan.

Alig mondta ki a szót, megint egy dörrenés hallatszott: s ezúttal villámlás sem előzte meg. Most már kétségtelen volt, hogy ez is, meg az előző dörrenés is ágyúlövés...

Megdöbbenve néztek össze, Anna pedig rémülten kiáltott föl:

- A *Licorne*!... Ez csak a *Licorne* lehet!...

Pár pillanatig rémülten hallgattak, de ezalatt Zermatt úr összeszedte magát, s aztán megnyugtatta őket... Ez nem lehet a *Licorne*, mert akkor már három hónappal előbb kellett volna elindulnia Európából: az pedig képtelenség!... Inkább valami más hajó lehet, melyet a vihar kiverett útjából, s most talán veszedelemben forog...

A férfiak rögtön magukra kapták vízmentes köpönyegüket és kisiettek a szakadó esőbe. De olyan sötét volt, hogy egymást is alig látták; hiába néztek tehát a tenger felé, semmit sem vehettek észre.

- Különben is hogyan segíthetnénk rajtuk? - mondta Jack.

- Sehogy - felelte Zermatt úr.

- Legföljebb úgy, hogy imádkozunk értük - tette hozzá Wolston úr.

Visszamentek tehát a szobába, a hol a három hölgy már imádkozott. Aztán még sokáig hallgatóztak: de mivel több lövést már nem hallottak, azt következtették, hogy a hajó vagy elsüllyedt, vagy pedig a vihar elhajtotta a sziget közeléből.

Senki sem aludt egész éjjel; s midőn a vihar hajnal felé megszűnt, valamennyien kirohantak Felsenheim erkélyére... de sehol semmit sem láttak: a tenger tükre sima és tiszta volt.

- Menjünk a Czäpa-szigetre! - tanácsolta Jack. - És lőjünk: hátha feleletet kapunk rá?

- Igazad van, fiam - mondta Zermatt úr.

Bár a tenger még erősen hullámozott, a négy férfi erős karja könnyen és biztosan hajtotta a csónakot. A szigetre érve, elbámultak a szörnyű pusztításon, mit a vihar okozott. Óriási fák derékban kettétörve heverték a földön, az antilopok tanyája szertedúlva és... a félszer, mely alatt az ágyúk álltak, tövig leégve!

Csak az ágyúk álltak helyeiken; ezeket nem bírta megmozdítani az orkán.

Jack rögtön beledugta a kanóczot az egyiknek serpenyőjébe, fölporozta és meggyújtotta; a kanócz tövig leégett, a gyújtó-por ellobbant - de az ágyú nem sült el.

- Bizonyosan nedves lett a töltés - mondta Zermatt úr. - Próbáld csak kivenni: majd újra töltjük.

Jack bedugta a töltő-vesszőt... de az ágyúban nem volt töltés! Oda ugrott a másikhoz: abban sem volt!

- Tehát kilőtték? - kiáltott föl Wolston úr.

- Ki... mindkettőt!...

- És kicsoda?

- Kicsoda?... alighanem a villám! - mondta Ernő hirtelen. - Becsapott a félszerbe, fölgyújtotta, s az ágyúk, egyik a másik után elsültek...

Ez a magyarázat nagyon is természetes volt. Megtöltötték tehát az ágyúkat, s visszasiettek Felsenheimba, hogy megnyugtassák az aggódó asszonyokat.

XII. FEJEZET.

*Falkenhorst. - Waldegg. - Zuckertop. - Prospect-Hill. -
Előkészületek a fölfedező útra. - A hegyszoros. - A búcsúzás.*

Augusztus utolsó hetében végre a hosszú esős évszaknak is vége lett, s a két család akkor rögtön hozzáfogott a szántáshoz-vetéshez, hogy minél előbb indulhassanak fölfedező útjukra a sziget belsejébe.

Legelőször is Falkenhorstba költözött mind a két család; a férfiak rendbe hozták a fa ágai közt épült kis fészket, melyet a vihar meglehetősen megtépett, s aztán fölszántották, bevetették a földeket.

- Csak annyit vessünk, a mennyi magunknak elég, - mondta Zermatt úr - a tavalyi aratásból még úgyszólván sok fölöslegünk van, s ha megjönnek az új gyarmatosok, hadd dolgozzanak ők is magukért.

Három nap alatt elvégezték a munkát Falkenhorstban, s innen tovább vándoroltak Waldeggbe. Itt is sok dolguk akadt; ki kellett javítani a kerítéseket, melyekkel a kecskék és juhok legelőit kerítették be, s új tetőt kellett csinálni a szénapadlásra is, mert a régit letépte és elvitte az orkán. A háznak magának nem sokat ártott a tél, s Zermatt úr legnagyobb öröme, a tavaly ültetett gyapot-cserjék is szépen teleltek ki; a Hattyú-tó környékén fekvő mocsaras rizsföldek pedig kitűnő állapotban voltak.

Jack eljárogatott lesre a Hattyú-tóhoz, melyben ezerszámra tanyáztak a vízi szárnyasok: gémekek, pelikánok, halász-sasok, szárcsák, vadludak, vadkacsák, vízityúkok, s a gyönyörű fekete hattyúk, melyek festői rajokban úszkáltak a vízen. Persze hogy Jack nem kímélte a puskaport, s mindig bő zsákmánnyal tért haza.

Aztán bevetették a földeket. Ezen a termékeny talajon szántani sem kellett: elég volt elvetni a magot, s boronával ráhúzni a földet: a többit elvégezte az áldott jó természet.

Szeptember 6-dikán mindnyájan visszatértek Felsenheimba. Most már még csak a zuckertopi és prospect-hilli tanyák meglátogatása volt hátra, mert úgy határozták, hogy az eberfurti tanyát majd akkor ejtik útba, ha elindulnak a sziget belsejébe.

Mivel Zuckertop és Prospect-Hill messze voltak, a munka is több akadt ott, mint a közelebb fekvő tanyákon, abban állapodtak meg, hogy az asszonyok ezúttal otthon maradnak, Ernő felügyelete mellett, a három férfi pedig elvégzi a mezei munkát.

Zuckertopban - melyet azért neveztek így, mert mikor elfoglalták, csupa mocsár volt, tele czukornáddal - egy egész hetet töltöttek. Búzát, kölest, kukoriczát és zabot vetettek, mely a fekete televény földben buján fizetett és harminczszoros magot is adott. Jack szórakozásképen folyton vadászott, s a Hattyú-tó környékén egy ritkább fajta állatot ejtett el; sötétbarna szőrű, számár nagyságú *anta* volt, olyan, mint a szarvtalan orrszarvú, a tapírok családjából.

Szeptember 15-dikén átmentek Prospect-Hillbe, melynek kissé meredek lejtőin ugyancsak erőlködtek a bivalyok meg az onagra, míg a kis szekeret fölvontathatták. Az orkán csak a háznak ártott, de a károkat hamar kijavították; a tea- és kápri ültetvényeken alig látszott meg, hogy a tél viharos volt. Munka közben sokszor elsétáltak a Csalódás-fokig, a honnét nagy darab tengert láthattak; ezért is nevezték el «Prospect-Hill»-nek.

Szeptember 21-dikén végre itt is elvégeztek minden munkát és elégedetten tértek vissza Felsenheimba. De az otthon maradtak sem pihentek. A hölgyek kitakarították Felsenheimot és elvégezték a nagymosást, Ernő pedig szorgalmasan festegetett, rajzolgatott... hogy mit, ki sem találná az ember!

A kápolna belső díszítését, berendezését, a mit mindenki őszintén megdicsért, mert valóban ügyes és ízléses volt.

- Lesz-e tornya is? - kérdezte Jack.

- Lesz bizony: még harangja is! - felelte Anna - a *Landlord* harangja.

Zermatt úr most a sziget átkutatásáról kezdett beszélni. Az ő terve az volt, hogy itthon marad Felsenheimban, vigyázni a házra meg a hölgyekre és Wolston úr meg Jack és Ernő, hárman átkutatják a sziget belsejét. Ez a terv mindenkinek tetszett, kivéve Ernőt és Annát, a kik jobb szerettek volna együtt maradni.

Mindjárt el is határozták, hogy a kis társaság szeptember 25-dikén indul, még pedig gyalog, a két kutyával, hogy vadászhasanak is. Az eberfurti tanyáig Zermatt úr is, meg a hölgyek is elkísérik a három fölfedezőt, s a sziklaszorosnál búcsúznak el tőlük.

Szeptember 25-dikén kora reggel befogtak a szekérbe és mindnyájan föltelepedtek rá. A bivalyok lassan, kényelmesen megindultak, s mivel a tanya csak három mérföldnyire volt, remélhették, hogy déltájban oda érnek.

Tizenegy óra felé értek ahhoz a kis ligethez, mely a tanya tözsomszédságában volt, s ebben egy tuczat majmot vettek észre. Puskával hajtották el a falánk, pusztító állatokat, s nem sokkal aztán behajtottak a tanya tágas, bekerített udvarára.

Mialatt az asszonyok a villásreggeli elkészítésével foglalatoskodtak, a férfiak elsétáltak ahhoz a hegyszoroshoz, mely egyedüli átjáró volt az Ígéret-földjéről a sziget másik felébe. Itt nehéz dolguk akadt. Zermatt úr annak idején nagy sziklatömbökkel töltötte meg ezt a hegyszorost, hogy elzárja az utat, de ez a bástya most félig-meddig el volt rongálva. Úgy látszott, hogy hatalmas állatok - valószínűleg elefántok - akartak betörni az Ígéret-földjére és szerencse, hogy nem sikerült nekik, különben bizonyára elpusztították, legázolták volna az ültetvényeket: s ki tudja, vajjon Felsenheimot is meg lehetett volna-e védeni e szörnyetekek támadásai ellen.

Aznap délután, s másnap is egész nap azzal vesződtek, hogy új meg új sziklákat zúdítottak a hegyszorosba, s végkép elzárták az utat. Harmadnapon pedig, szeptember 27-dikén, valamennyien együtt mentek ki a hegyszoroshoz és érzékeny búcsút vettek egymástól.

- Két hétig nem látjuk egymást! - mondta Zermattné.

- Sőt még hírt sem hallunk felőlük! - sóhajtott Wolstonné.

- Dehogy nem! - vigasztalta őt Ernő. - Majd csak írunk!

- S hol a postás, a ki elviszi? - nevetett Jack.

- Itt van ni! - mutatta Ernő.

S diadalmasan tartotta magasra a kis kalitkát, melyben két galambot hozott Felsenheimból.

- Ezt magunkkal visszük, s a hegytetőről hazabocsátjuk.

Valamennyien tapsoltak Ernő ügyes ötletének, aztán még egyszer összeölelkeztek, s Wolston úr meg a két testvér nekivágott a kanyargó, szűk hegyi útnak, mely csakhamar elveszett a sziklák között.

XIII. FEJEZET.

*A Grünthal. - A mezőség. - A rengeteg. - A majmok. -
Az éjjel a barlangban. - A sziklás hegyláncz.*

A három utas, mihelyt keresztül küszködött a sziklás, szűk hegyszoroson, rögtön a felé a kis magaslat felé tartott, melyet Zermatt úr Arabs-toronynak nevezett el.

Innen egyenesen a Medve-barlangnak fordultak; ez arról volt nevezetes, hogy Ernőt csaknem megfojtotta itt egy maczkó, a mellyel egész véletlenül találkozott.

A Grünthal körülbelül két mérföld hosszú lehetett és párvonalosan húzódott azzal a hegylánczcal, mely az Ígéret földjét a sziget többi részétől elválasztotta. Az utasok ebben az ezer öl széles, fás, bokros völgyben haladtak dél felé, alig várva, hogy elérjék a végét, a honnan lepillanthatnak a szigetnek még ismeretlen tájaira.

Déltájban letelepedtek egy árnyas fa alatt s fölséges villásreggelit rögtönöztek azokból a foglyokból, melyeket Jack útközben lőtt. Kenyerük is volt: kasszária-kenyér, a mit magukkal hoztak, gyümölcsöt is találtak: jó érett banánokat s a bő reggelire nagyot ittak a lábuknál csörgedező hűvös patak vizéből.

Rövid pihenés után tovább folytatták útjokat s csakhamar elérték a völgy végét. A völgy itt magas sziklák közé szorult össze s a patak a keskeny átjáróban rohanva sietett lefelé. A kilátás nagyszerű volt. A csaknem deszkasíma tájék egészen a távolban kéklő hegyláncz aljáig terjedt s a tropikus növényzet teljes szépségében díszlett. Vagy egy mérföldnyire, délkeleti irányban, kanyargott egy kis folyó, mely valószínűleg a Montroseba szakadt.

Az út ezen a mezőségen éppen nem volt könnyű és kényelmes. Az ölnyi magas fűben, növényzetben nehéz volt a járás; itt-ott sűrű czukornád-bozótok zárták el az utat, melyeket meg kellett kerülni.

Négy órai gyaloglás után Ernő azt tanácsolta, hogy pihenjenek meg.

- Már? - kiáltott föl Jack, a ki ép úgy nem volt fáradt, mint a kutyái.

- Én is osztom Ernő véleményét - mondta Wolston úr; - akár meg is hálhatunk majd ott, annál a kis ligetnél.

- Helyes, - jegyzé meg Jack; - de előbb ebédeljünk, mert én már szörnyen éhes vagyok.

Miután megebédeltek, kényelmes fekvőhelyet kerestek ki és nagy tüzet gyújtottak. Mivel útjukban semmi gyanús vadat nem láttak, sőt még az ordítását sem hallották, elhatározták, hogy nem állnak felváltva őrt, hanem mindnyájan aludni fognak: hisz a kutyák úgy is résen lesznek s fölverik őket, ha veszedelem közeleg.

Mindnyájan lefeküdtek és elaludtak tehát s hajnalban Jack volt az első, a ki fölébredt. Rögtön útnak indultak ismét s tovább folytatták útjokat a folyton emelkedő talajon, melyen egymást érték a fügefák, banánok, mandulafák, sokféle pálmák s itt-ott a viaszfa, mely óriási magasra nőtt.

Délután egész falka vadmacskával találkoztak, melyet néhány puskalövessel elriasztottak. A megriadt állatok veszett ordítással, miákolással menekültek az erdőbe. Ez a találkozás arra bírta Wolston urat, hogy estére kelve, mikor egy szágópálma ligetben megszálltak, rendes éjjeli őrséget szervezzen; három óránként váltották föl egymást s az őrtüzet sem hagyták kialudni.

Reggel már csak mintegy három mérföldnyire lehettek a hegyláncz lábától. A vidék most már megváltozott: jobbra-balra óriási fenyőfák nyúltak a magasba s minél följebb mentek az egyre emelkedő talajon, ez a rengeteg annál sűrűbb lett. Itt már kevesebb lett a vad is: szerencsére Jack elejtett egy fiatal antilopot, melynek húsát földarabolva a vadásztáskájukba rakták.

Délben egy roppant tengeri-fenyő árnyékában telepedtek le. Mialatt Jack megsütötte az antilop egyik czombját, Wolston úr s Ernő pár száz lépéssel odább mentek, hogy szétnézzenek a vidéken.

Úgy látszott, hogy az erdő innentől kezdve fölfelé egyre sűrűbb lesz s valószínű volt, hogy egész a hegy derekáig eltart. Wolston úr tehát azt ajánlotta, hogy vágják magukat keresztül ezen az erdőn s folytassák útjukat egyenesen nyugat felé, míg csak a sziklás hegyhátra nem érnek. Ezt a tervet a két testvér is elfogadta.

Útjuk most már kényelmesebb volt; a talaj egyenletes, csaknem sima volt és a dúsán növény moha puhává tette, mintha szőnyeggel lett volna leterítve. E mellett árnyékban mehettek, a mi nem csekély előny volt ebben az évszakban s a fenyőfák éltető gyanta-illatában szinte megifjodtak.

De volt kellemetlenségük is. Egész sereg majom ugrált, ordítozott a fákon s csupa mulatságból fenyő-tobozokkal dobálta a három utast. Ezek a puskáikkal feleltek s egy órai lövöldözés után vagy harminczat megöltek az arcátlan, kötekedő állatok közül.

Ezután ismét folytatták útjukat, lehetőleg torony iránt, a hegység felé, ámbár sok vargabetűt kellett csinálniuk, mert az erdő néhol oly sűrű volt, hogy nem mehettek rajta át.

Este hét óra felé végre elérték a fenyő-erdő déli határát. A talaj itt egyszerre nagyon meredek lett; a hegyről levált sziklatömbök, a kitört fenyőfa-törzsek keresztül-kasul heverték és szinte elzárták az utat.

A nap éppen alábukott a hatalmas hegyláncz mögött, mikor erre a helyre értek. Éjjel fölmászni a hegyre, veszélyes vállalkozás lett volna s ezért Wolston úr, bár nem szívesen, éjjeli szállás után nézett Ernővel. Ezalatt Jack a vacsorát készítette el. Találtak is egy barlang-féle üreget, melyet telehordtak száraz fűvel, hogy kényelmesebb fekvésük legyen.

Vacsora után nagy tüzet raktak a barlang szája előtt és lefeküdtek; egyikük azonban mindig őrt állt és élesztette a tüzet, a mi azért is ajánlatos volt, mert napszállat felé többször hallottak olyan ordítást, a mely csakis valami nagy fenevadtól származhatott.

- Ma van a nagy nap! - kiáltott föl Jack másnap reggel, mikor már mind a hárman talpon voltak.

- Úgy van, - felelte Wolston úr; - ha a hegy nem túlságosan meredek, még ma kitűzhetjük rajta az angol zászlót.

- S egyúttal azt is megláthatjuk, - tette hozzá Ernő, - hogy mekkora a sziget területe.

- Ha csak dél és nyugat felé nem olyan kiterjedt, hogy még onnan felülről sem láthatunk a végére.

Megindultak tehát fölfelé: elől Jack, utána Ernő, leghátul Wolston úr. Száz lépésnyire a barlangtól egyszerre vége lett az erdőségnek. A hegy oldalán itt-ott még voltak zöldellő rétek, bokrok, aloé- és myrtus cserjék, mintegy hat-hétszáz lábnyira a fejük fölött, de azon túl csak kopár szikla volt. És a hatalmas hegygerincz fölött, mely tizenegy-tizenkétszáz láb magas lehetett, még egy elszigetelt hegykúp emelkedett föl, mintegy ötven ölnyire.

Az út azonban nagyon meredek volt s néhol csak úgy mehettek fölfelé, hogy oldalt haladtak, mert a lejtőződés szöge az ötven fokot is meghaladta. Természetes, hogy a fárasztó útban meg kellett pihenniök is, különösen Wolston úrnak, a ki nem volt sem oly fiatal, sem oly edzett, mint a két testvér.

Mikor az utolsó cserjéket is elhagyták s fölöttük már csak a kopár sziklabércz meredezett, hosszabb pihenőt tartottak és villásreggeliztek. Egy órai pihenés után az örökké türelmetlen Jack fölugrott és neki iramodva a sziklacsúcsnak, elkiáltotta magát:

- A ki szeret, kövessen!

- Mutassuk meg neki, kedves Ernő, hogy szeretjük - mondta Wolston úr - és menjünk utána.

XIV. FEJEZET.

*A bérceztetőn. - Mit láttak éjszaka, keleten és nyugaton. -
Hajó a szemhatáron. - Az angol lobogó.*

Már csak három-négyszáz lábnyira voltak a hegy gerinczétől: ennél még az egyiptomi nagy gúla is magasabb! Csakhogy a hegyen nem voltak meg azok a roppant lépcsők, melyek a gúlára mászást megkönnyítik: sőt ellenkezőleg, - az egymásra halmozott sziklák, kövek oly összevissza heverték s oly lazán álltak egymáson, hogy minden pillanatban lezuhanással fenyegették őket.

Jack, a ki elől járt, előbb gondosan kipróbált a botjával minden sziklát s csak aztán mert rálépni; Wolston úr és Ernő pedig ügyeltek, hogy mindenütt a Jack nyomába lépjenek.

A három utas minden baj nélkül ért föl a sziklabéreznek körülbelül a felére; ebben a magasságban még akadt egynéhány szárnyas: igazi király a madarak közt is, a kőszáli sasok és a hatalmas kondorok fajtájából, melyek szédítő magasra röppentek föl, mihelyt az első «embert» megpillantották.

Jack, a kit vadász-szenvedélye minduntalan elragadott, több ízben lekapta válláról a puskáját, hogy rájuk lő; de Wolston úr mindig visszatartotta.

- Minek? hisz úgyis a mélységbe zuhanna!

- Igaz, - sóhajtott Jack és megadással vállára vetette a puskáját.

Minél közelebb jutottak a szikla czukorsüveg formájú tetejéhez, annál nehezebb lett a fölfelé mászás is. Most már gyakran kellett egymást tolniok, húzniok s néha-néha meg is indult lábaik alatt a kötörmelék, mely vad morajjal hullott alá a több mint kétszáz öles szakadékba.

Végre, délután két óra tájban Jack fölért a csúcra, a czukorsüveg tetejére s harsogó hangját - a mely bizonyára az első emberi hang volt ezen a csúcson - dörögve zúgták vissza a bércek:

- Sziget!... tudtam, hogy sziget!

Nem sokkal aztán Ernő és Wolston úr is fölkapaszkodtak az alig öt négyszögméter területű sziklacsúcra és lihegve, halálra fáradtan végig nyújtóztak rajta pihenni.

Innen köröskörül be lehetett látni a sziget körvonalait. A tizenötszáz láb magas hegység a sziget déli felében emelkedett és Ernő, a ki értett valamit a terület- és távolság-bebecsléshez, azt mondta, hogy a sziget körülbelül négyszáz négyszögmérföld területű lehet, vagyis akkora, mint Szicíliaának a fele.

- No, ez elég nagy, - jegyezte meg Jack.

- Sok igen nevezetes sziget még ekkora sincs, - tette hozzá Wolston úr.

- Úgy van, - viszonzá Ernő; - például, ha az emlékezetem nem csal, a Földközi-tenger egyik igen fontos szigete csak harminczhat négyszögmérföld területű.

- Melyik az?

- Málta.

- Ah, Málta! - kiáltott föl büszkén Wolston úr; - ez az angoloké! És miért ne lehetne Új-Svájc is az Indiai-Óceán Máltája?

Mivel a leszállásra elég volt egyharmada is annak az időnek, melyet a fölmászásra fordítottak, a három utas nem nagyon sietett. Egyelőre a messzelátóval vizsgálták a szigetet és Ernő gondosan rajzolgatta a sziget körvonalait, öbleit, tengerbe kiugró fokait, földnyelveit.

Ernő rajza szerint a sziget alakja széles, összenyomott falevélhez hasonlított s a mint szemmel látható volt; öthatod részében oly termékeny volt, hogy több ezer gyarmatos bőségben megélhetett volna rajta. Egyébként teljesen külön, magában álló sziget volt: a meddig a messzelátóval átkutathatták a szemhatárt, sehol nyomát sem találták a szárazföldnek vagy más szigetnek. Egyetlen egy sziklacsúcs emelkedett ki a tengerből, vagy négy mérföldnyire nyugat felé: a Füstölgő-Szikla, a melyről Fritz megmentette Jennyt.

A szigetnek sziklás, terméketlen része innen fölülről nézve még sivárabb és ijesztőbb volt. A három kutató elnémult, míg a puszta sivatagot nézte, mely oly csöndes és kihalt volt, mint a temető, úgy hogy Ernő önkénytelenül is fölkiáltott:

- Milyen szerencse, hogy a *Landlord* hajótörése nem itt történt, hanem a sziget nyugati oldalán!

- Szerencse bizony! - mondta Jack - mert itt alighanem éhen haltunk volna.

- Ne is gondoljunk erre a szörnyű eshetőségre! - mondta Wolston úr - hisz már úgysis elmúlt.

- Úgy van! - fejezte be Ernő s elővívén jegyzőkönyvét, írni kezdett, hangosan mondván, a mit írt:

«Ma délután, 1817 szeptember 30-án, négy órakor, a... a...» - Hogy is nevezzük el ezt a sziklacsúcsot? - kérdezte magában.

- Zermatt-csúcs legyen a neve! - kiáltott föl Wolston úr - az apátok tiszteletére.

A két fiú hálás szívvel egyezett bele a szikla elkeresztelésébe s Ernő tovább folytatta az írást:

«... a Zermatt-csúcs tetejéről küldjük ezt a levelet, nektek, kedves szüleink, Wolston asszonynak és Annának, - minden jót kívánva valamennyinek.

A galamb, mely levelünket viszi, szerencsésebb mint mi, mert hamarabb hazaér; de két nap múlva talán már mi is otthon leszünk Felsenheimban, azok közt, a kiket szeretünk: s három hónap múlva talán a Gondviselés visszavezérli körünkbe azokat is, a kiket oly szeretettel és türelmetlenül várunk.

Mindnyájan igaz szívből köszöntünk mindnyájatokat; egészségesek és jókedvűek vagyunk; utazásunk eredményét majd szóval mondjuk el. Szerető fiatok *Ernő*.»

Kivették a galambot kalitkájából, bal lábára kötötték a levelet s azzal szárnyára eresztették.

A galamb először hirtelen felröppent vagy harmincz-negyven lábnyira, mintha tájékozni akarta volna magát. Aztán, ösztönére bízva magát, neki vágott éjszának s pár percz múlva eltűnt a szemök elől. Most még az angol lobogó kitűzése volt hátra. Wolston úr erős, hosszú botját kövekkel körülbástyázták és Jack meg Ernő úgy beékelték egy sziklahasadékba, hogy semmiféle szélvész le nem dönthette.

Ezalatt Wolston úr a messzelátóval állandóan a keleti szemhatárt vizsgálta, úgy hogy Ernő kíváncsian kérdezte:

- Mi van ott, Wolston úr?

- Mintha láttam volna, hogy... - felelte Wolston úr habozva.

- Mit? - kérdezte Jack.

- Füstöt, amott a folyón túl, - felelte Wolston úr - hacsak nem olyan köd, a mit már szintén láttam egyszer, mikor a sajkában tengeren voltunk.

- No, és eloszlik ez a köd? - kérdezte Ernő.

- Nem... sőt azt hiszem, megint ugyanazon a helyen van, a hol először is láttam... Talán csak nem hajótöröttek?... vagy vademberek?...

Ernő is figyelmesen vizsgálta a mutatott helyet, de nem látván semmit, délnek fordult s ekkor hirtelen fölkiáltott:

- Ah, nem oda kell nézni, Wolston úr!... hanem arra ni!...

- Az ám! - kiáltott föl Jack is arra nézve - az ott vitorla!...

- Úgy van; még pedig háromárboctos hajó!

Most Wolston úr is kezébe vette a messzelátót; csakugyan: alig három-négy mérföldnyire a szigettől egy háromárboctos vitorlázott a tengeren.

- Ez a *Licorne*! - kiáltott föl Jack - csak október közepére vártuk, s íme! már szeptember végére megjött.

- Meglehet, hogy az, - felelte Ernő - de előbb figyeljük meg, hogy merre tart.

Wolston úr e közben élesen figyelte a hajó minden mozdulatát s fejét csóválva mondta:

- Ez a hajó nem a sziget felé igyekszik.

- Akkor hát nem a *Licorne*! - kiáltott föl Jack.

- Nem az, - viszonzá Ernő, kezébe vévén a messzelátót - ez a hajó délkeletnek tart és távozik a szigettől.

Valóban, semmi kétség sem volt benne, hogy a hajó csak elvitorlázik Új-Svájc mellett és még csak nem is kíváncsi rá.

- Sebj! - vigasztalta magát Jack. - Majd megjön a *Licorne* is és akkor talán mi is otthon leszünk és méltóképpen fogadhatjuk III. György angol király ő Felsége korvettját.

Ezzel fölhúzták az angol lobogót a Zermatt-csúcs tetejére és Jack két puskalövessel üdvözölte az ünnepélyes eseményt.

XV. FEJEZET.

*Az otthonmaradtak nyugtalansága. - Wolston úr és Ernő. -
Mi történt? - Az elefántok üldözése. - Wolston úr tanácsa. - Jack!*

Ugyanaz nap este Zermatt úr, a felesége, Wolstonné és a leánya napi munkájuk után a könyvtár-szobában beszélgettek - természetesen a három kirándulóról, akik már negyednapja voltak oda.

- Hol lehetnek ebben a pillanatban? - kérdezte Zermattné.

- Azt hiszem, hogy éppen ma mászták meg a hegyet - felelte Zermatt úr.

- Akkor holnap reggelig talán levelet is kapunk tőlük - mondta Wolstonné. - Ernő bizonyára rögtön ír, mihelyt a csúcsra fölérnek, s a galamb is bizonyára haza talál.

- Azt mondják, hogy a galamb óránként húsz mérföld sebességgel repül - jegyzé meg Anna - ha ez igaz, akkor arról a sziklacsúcsról egy óra alatt hazaérhet...

- Még pedig reméljük, hogy jó hírrrel! - viszonzá Zermatt úr.

- Mi volt ez? - szólt Anna hirtelen.

A galambházból halk csattanás hallatszott: a kis ajtó, mely a hazavárt galamb számára nyitva volt, hirtelen becsapódott.

- Megjött a galamb! - kiáltott fel Zermatt úr.

Valamennyien kiszaladtak; Zermatt úr gyorsan fölment a létrán és megfogta a galambot, Anna pedig lefejtette lábáról a levelet és hangosan fölolvasta.

A rövid kis levél valamennyiüket boldoggá tette. Két rövid nap múlva viszontlátják a kirándulókat, s aztán együtt várhatják a *Licorne* megérkezését.

Másnap valamennyien nagy munkában voltak; a lazacok, mint minden évben, úgy az idén is, roppant tömegben özönlötték el a Sakál-patak torkolatát, a hol ikrákat raktak.

Sokat fogtak belőlük, részben hogy besózzák, részben hogy szárítsák: de még sem annyit, mint más esztendőben szoktak, mert hiányzott a férfikéz.

Harmadnap délután valamennyien abba hagyták a munkát és átmenvén a Család-hídján, Eberfurt felé indultak, a hazatérők elébe. De semmi jel sem mutatta, hogy a kirándulók hazatérőben vannak: sem a kutyák nem ugattak, pedig ők bizonyára megéreztek volna gazdáikat, sem Jack puskáját nem hallották, pedig ő mindenestre lövöldözött volna.

Este hat órakor már feltálatták az ebédet - és milyen ebédet! - hogy kétszer annyian is jól lakhattak volna belőle. De mivel a várt vendégek még mindig nem jöttek, senkinek sem jutott eszébe, hogy az asztalhoz üljön.

Mind a négyen elindultak még egyszer, s magukkal vivén a kutyákat is, vagy mérföldnyire elébük mentek.

De sehol semmi nesz, sehol semmi nyoma a hazatérőknek. Szomorúan ballagtak vissza Felsenheimba és szótlánul, kedvetlenül ebédeltek.

- Nem kell elcsüggedni - vigasztalta őket Zermatt úr. - Három napig tartott, míg a hegy lábához értek: ugyanannyi idő kell nekik a visszatérésre is; a harmadik nap pedig csak holnap telik le.

- Igaz, - felelte Zermattné - de Ernő azt írta, hogy két nap múlva már itthon lesznek.

- Persze, hogy azt! - viszonzá Zermatt úr nevetve - mert ő szeretett volna itthon lenni mindjárt másnap is.

Tulajdonképpen nem is volt komoly okuk az aggodalomra, de azért azon az éjszakán még sem aludt senki nyugodtan Felsenheimban.

De másnap este már mindannyian szorongó szívvel tanakodtak azon, hogy mi történhetett a kirándulókkal. Ez a késedelem megmagyarázhatatlan volt, ha csak föl nem tették, hogy a három férfi hazafelé jövet megváltoztatta útitervét, s vargabetűt csinálván, hosszabb úton akart Felsenheimba érni.

- Nem, az nem lehet! - szólt Anna, - mert akkor Ernő nem írta volna azt, hogy két nap múlva itthon lesznek!

Erre az ellenvetésre senki sem tudott megfelelni. Elhatározták tehát, hogy holnap reggel, ha a kirándulók addig nem jönnek haza, ők mennek elébük a hegyszorosig, a hol okvetetlenül találkozniuk kell velük.

Nehéz szorongásban telt el az éjszaka, s a várt kirándulók nem tértek meg.

Másnap reggel tehát kora hajnalban elindultak Eberfurt felé a szekéren, a melyre bőven raktak föl eleséget is.

Egy mérföldnyire érhetek már Felsenheimtól, midőn a kutyák egyszerre csak hangos csaholással előre rohantak a Hattyú-tó felé.

- Itt vannak! itt vannak! - kiáltott föl Wolstonné.

S valóban, mintegy háromszáz lépésnyire, a fák közül két férfi alakja bukkant elő.

Wolston úr és Ernő...

De hát Jack?... Bizonyára csak elmaradt tőlük, s ő is itt lesz mindjárt...

Wolston urat és Ernőt öröm-ujjongással fogadták; de mivel ők nem mozdultak, a többiek futottak hozzájuk.

- Hát Jack? - kérdezte Zermattné.

Sem Jack, sem Falb, a kutyája nem volt ott.

- Nem tudjuk, hogy mi történt szegény Jackkal!

És Wolston úr elmondott mindent: de többször meg kellett állnia, hogy a nők kisírhassák magukat.

A sziklacsúcsról két óra alatt lemásztak, s a fenyőerdőben háltak meg, abban a barlangban, a hol fölfelé menet is aludtak. Másnap kora hajnalban elindultak, még pedig Jack tanácsára kelet felé, mert arra ritkább volt az erdő és gyorsabban haladhattak.

Két óra tájban nagy dübörgést és hangos trombitálást hallottak a fák közt... kétségtelen, hogy elefántok jártak ott... Nem sokkal aztán három elefánt bukkant ki a kis tisztásra: két meglelt, hatalmas állat: az apa és az anya, meg egy kicsike.

Jack, a ki már régóta szeretett volna fogni egy kis elefántot, hogy megszeliítse, rögtön föl akarta használni ezt az alkalmat, s a kényelmesen ügető elefántok után eredt a kutyájával együtt.

- Jack!... Jack!... - kiabált utána Wolston úr.

- Jöjj vissza, Jack!... jöjj vissza!... kiabált Ernő is.

De Jack se látott, se hallott, csak rohant az elefántok után. Ernő és Wolston úr rögtön utána szaladtak, hogy visszatartsák... E pillanatban az elefántok ismét harsogva túlköltek, s a távolban hallani lehetett, a mint nehéz lépteik alatt recsegve-ropogva töredeznék össze az apróbb fák és cserjék: de puska durranást nem hallottak... Jack talán nem akart löni?... vagy már nem volt rá ideje? Ők odasiettek: a fák és bokrok köröskörül le voltak tiporva, de Jacknak sehol semmi nyoma. Aztán egész estig keresték az erdőben mindenfelé: kiabálták a nevét, lövöldöztek, de sehonnan sem kaptak feleletet.

Késő éjszaka, holtra fáradtan dőltek le egy fa tövébe aludni; de előbb nagy tüzet raktak, hogy Jack esetleg megláthassa és odatalálhasson. Éjjel a fenevadak ordítása egyre a fülükbe hangzott, s iszonyodva gondoltak arra, hogy ha az elefántok nem tiporták agyon Jackot, akkor most a fenevadaknak eshetik martalékul.

Másnap egész nap szintén csak Jackot keresték, de eredménytelenül. Sehol semmi nyoma: sem a ruhájából egy foszlány, sem a kalapja, sem a vadásztarisznyája, sőt még vér sem, amiből azt következtethették volna, hogy talán megsebesült.

- Fiam!... szegény fiam! - zokogott Zermattné, s oda roskadt Wolstonné meg Anna karjaiba.

- Itt csak egy teendő van - szólt most Wolston úr. - Menjünk vissza rögtön Felsenheimba, a még ma induljunk Jack keresésére. Mivel a tengerpart közelében vesztettük el őt, legczél-szerűbb lesz, ha a sajkával indulunk el, s fölvtorlázva egész a Montrose torkolatáig, mindjárt ott kezdjük el a kutatást. Így két nappal előbb érhetünk oda, mint gyalog, s ez a két nap most igen fontos...

Ellenvetés nélkül elfogadták Wolston úr tervét és rögtön megfordultak hazafelé. Otthon mindent rendbe hoztak, egy heti élelmet és vizet adtak a háziállatoknak, fölhoradták a szükséges ágyruhát és eleséget az *Elisabethre*: s már éppen indulni is akartak, mikor három óra tájban délután oly heves szél támadt, hogy nem merészkedhettek kivitorlázni a nyílt tengerre.

Ez valóban kétségbeejtő állapot volt!... Várniok kellett, s éppen most, midőn minden percz, minden óra válságos lehetett...

S hátha ez a szél nem csökken, sőt éjszaka még erősödik?...

- Ha az idő nem változik meg az éjjel, akkor holnap reggel szekéren indulunk Eberfurt felé - mondta Wolston úr.

A szél nem változott, sőt vihar volt kitörőben; este kilenez órákor tehát mindent visszahordtak Felsenheimba a hajóról, s egyúttal megrakták a szekeret, hogy kora hajnalban indulhassanak.

Még el sem végezték az előkészületeket, mikor Turk és Braun hirtelen kirohantak a házból, egyenesen a Sakál-patak felé. Hangos csaholásukra távolról szintén elhaló kutyaugatás felelt.

- Ez Falb! - kiáltott föl Ernő.

Valamennyien kiszaladtak a kutyák után, de a koromsötétben tétován megálltak... merre menjenek?

De csaknem rögtön szaladva érkezett meg Jack és anyja karjaiba borult.

- Megmenekültem, - mondta lihegve - de lehet, hogy mindnyájunkat nagy veszedelem fenyeget!...

- Veszedelem?... - kiáltott föl Zermatt úr, megcsókolva fiát - miféle veszedelem?

- A vademberek - felelte Jack - kikötöttek a szigeten!

XVI. FEJEZET.

*Jack elbeszélése. - A rengeteg. - Vademberek a szigeten. - A «Licorne»
egyre késik. - Három heti várakozás. - A felsenheimeri kis kápolna.*

Lehetetlen volna leírni a két család örömét. Szinte a vállukon, ölben vitték be szegény Jackot, a ki majd összerogyott az éhségtől és a fáradtságtól. Előbb farkasétvággal jól lakott, s aztán így beszélte el kalandjait:

- Mikor a három elefántot üldözőbe vettem, magam sem tudtam ugyan, hogyan keríthetném kézre a kicsikét, de valami rejtélyes erő űzött, hajtott utánuk, s én szinte öntudatlanul követtem őket. Négy óra lehetett, mikor, folyton kelet felé haladva, egy tisztásra értünk, melyen apró patak folyik át. Az elefántok oda ügettek a vízhez és kényelmesen szürcsölték...

- Ekkor azt gondoltam, hogy ha lelőhetném a két öreget, a kicsikét könnyen elterelhetném Felsenheimba... persze csak gondoltam ezt, mert végbevenni aligha bírtam volna. Szóval gyorsan golyóra töltöttem a puskámat és célba vettem először az egyik, aztán a másik elefántot... A két lövés eldőrdült, de a két állat csak a fülét rázta meg, mintha a legyek csípnék és nyugodtan tovább ivott... Még csak meg sem fordultak, hogy honnan jött a lövés!... hanem, miután szomjukat eloltották, tovább siettek az erdőben, de ezúttal oly gyorsan, hogy pár perc múlva végkép eltűntek a sűrűségben. Ott álltam tehát, elkeseredve a kudarczon s aggódva, hogy hogyan talállok haza. A nap már leáldozóban volt, s mivel nem tudtam tájékozódni, taláalomra megindultam nyugat felé. Útközben szomorú gondolatok gyötörtek. Magam miatt nem igen aggódtam: élelmet szerez a puskám, a fenevadakkal pedig szintén elbánhatok. De az fájt, nagyon fájt, hogy Wolston úr és Ernő talán kétségbeesetten keresnek és aggódnak értem... Csak most láttam át, mily nagy könnyelműséget követtem el, mikor megszöktem tőlük!...

- E közben beesteledett; kiabálni kezdtem, hogy hátha meghallják, lőttem is néhányszor, de eredménytelenül... Gondolkozva álltam meg, s egyszerre csak halk zörejt hallottam jobbfelől... Már kiáltani akartam, hogy itt vagyok, de hirtelen eszembe ötlött, hogy Ernő és Wolston úr nem jöhetnek erről az oldalról, s különben is kiabáltak volna...

- Tehát csak valami fenevad lehet... vagy kígyó... Nem volt rá időm, hogy megtöltssem a puskámat... Négy sötét alak ugrott ki a sűrűből... nem majmok, a mint eleinte hittem: hanem vademberek!

- Szörnyű kiabálással rohantak rám és letépertek... az egyik elvette a puskámat, a másik a vadász-tarisznyámat, aztán összekötözték a kezeimet, s közre fogva megindultak velem, de hogy merre, mily irányban, azt nem tudtam...

- Egész éjjel mentünk, s e közben egyik szörnyű gondolat a másikat kergette agyamban. Nem magamért aggódtam, nem! hanem miattatok, ha rajtatok ütnek ezek a vadak!... Ha a *Licorne* nem jön meg idején, nem birtok nekik ellent állni!...

- Végre hajnal felé a tengerpartra értünk. Egy magas szikla aljában volt a tábor: vagy harminczan lehettek a fekete vadak, alighanem halászok, kiket a keleti szelek sodorhattak idáig; félmeztelenek voltak valamennyien és pirógáik ki voltak húzva a partra.

- Valamennyien felénk rohantak és szörnyű kíváncsisággal vizsgáltak engem, mintha soha sem láttak volna fehér embert, de nem bántottak. Sőt adtak néhány félig sült halat is, a mit mohón megettem, mert nagyon éhes voltam. A puskámat meg a tarisznyámat, a melynek úgy látszott semmi hasznát sem tudták venni, odadozták a szikla aljába, az én nagy örömömré.

- Most következik a megszabadulásom, a mely igazán különösen történt. Este kilencz óra tájban az erdő szélén nagy zűrzavar támadt, a mi csakhamar halálos rettegést keltett a vademberekben... Egész elefánt-csorda - lehetett vagy harmincz darab! - tört ki az erdőből, a kis patak mentén, mely itt torkollott a tengerbe.

- A vadak halálra rémültek. Alighanem még soha se láttak elefántokat, s ezek a szörnyű állatok megriasztották őket, kivált mikor az ormányukat föltartva irtózatosan túlkölni kezdtek!... Mindenki futott, a merre látott: egy részük a sziklák közt keresett menedéket, más részük vízre tolta a pirógákat és bele ugrált... én pedig fölkapván puskámat és tarisnyámat, neki rohantam az erdőnek, a hol legelőször is Falbbal találkoztam.

- Egész éjjel s másnap egész nap gyalogoltam: csak addig pihenve, míg lőttem valami vadat, melyet félnyersen faltam föl, hogy ne vesztegessen az időt; s így huszonnég óra múlva elérkeztem a Montrose-folyó jobb partjára, nem messze a vízeséstől. Most már legalább tudtam, hol vagyok! Újult erővel indultam útnak, egyenesen a Grünthal felé, a hova délután érkeztem; onnan a hegyszorosnak tartottam, s keresztül vergődve rajta, csaknem hazáig futottam!

Ez volt Jack kalandja; és most, hogy elmondta, valamennyien megdöbbenve hallgattak. Azon tűnődtek, hogy miféle törzsből valók lehetnek ezek a vademberek és honnan jönnek?... Most már tudták, hogy a szigeten vannak fehér emberek is: az a kérdés, mit fognak tenni?... megtámadják-e őket?... s ha igen: Felsenheim ellent tud-e állni támadásuknak?...

Ha a *Licorne* megérkezik, akkor nem lesz mit félniök a vademberektől... De megérkezik-e?... és idejében érkezik-e meg?...

Október 5-dike volt: tíz nap múlva tehát éppen egy éve, hogy a *Licorne* itt járt; s miután egy évnél hosszabb ideig nem tarthatott az utazás Angliába és vissza, minden nap várható volt, hogy a korvett föltűnik a szemhatáron. Viszont a vademberek részéről sem fenyegetett közvetlen veszedelem; lehet, hogy az elefántoktól annyira megrémültek, hogy menten pirógáikra szálltak és visszahajóztak oda, a honnan jöttek. De ha nem is, féltükben az elefántoktól bizonyára óvakodni fognak elkalandozni a szigeten.

Pár napi szorongás után tehát Felsenheimban ismét a régi, megszokott munkás élet folyt. Most valamennyien a kápolnán dolgoztak, hogy készen legyen, mire a *Licorne* megérkezik. A négy falba, mely már fölért a barlang tetejéig, ablakokat vágtak, úgy hogy a kis épület egészen el volt szigetelve a barlangtól, melynek hátsó sziklafalához támaszkodott; a tetejét bambusszal födték be, még pedig oly erősen, hogy semmiféle orkán le nem szakíthatta. Wolston úr ácsolta össze a szószéket meg az oltárt, míg Zermattné és Wolstonné meg Anna a kis kápolna belsejét díszítették föl.

Így érkezett el október 15-dike: évfordulója a *Licorne* elutazásának, s egyúttal az a nap, a melyre a visszaérkezése is ki volt tűzve. De sem ezen, sem a következő napokon nem hallották a korvett ágyúlövéseit. Jack 20-án fölnyergelte az onagrát, s fölnyargalt vele a Prospect-Hillre szétnézni a tengeren. De a tenger pusztá volt: egyetlen vitorla sem látszott rajta!

Most már az eddigi türelmetlenséget komoly aggodalom és nyugtalanság váltotta föl; s mikor október 27-dike is elmúlt, valamennyien szorongva gondoltak a jövőre.

- Ej, ej, - biztatta Zermatt úr az aggódókat - két heti, sőt egy hónapi késedelem sem jelent semmit...

- S különben is, - tette hozzá Wolston úr - ki tudja, elindulhatott-e a *Licorne* a kellő időben Angliából?...

Így aztán napról-napra szorgosan vizsgálták a tengert, még pedig nem csupán a Csalódás-fok felől, a honnan a szabadító, megváltó angol korvettet várták, hanem a Keleti-fok felől is, a hol a vademberek tanyáztak, az Elefánt-öböl mellett, a hogy ezt a partot elnevezték Jack elbeszélése óta.

De a vademberek sem mozogtak; ha nem is hagyták még el a szigetet, úgy látszott semmi kedvük sincs ott hagyni eddigi táborukat. S ha mégis mutatkoznának, a tenger felől intézett támadást könnyű lenne visszaverni a Czápa-szigeten és a Felsenheim magaslatán fölállított ágyúkkal... Ellenben ha a szárazföldről támadnának, a hegyszoros felől, akkor ugyancsak meggyűlne velük a bajuk, s valószínűleg a Czápa-szigetre kellene menekülniök, a hol tarthatnák magukat addig, míg a korvett megérkezik.

Elmúlt október, elmúlt november első hete is és a *Licorne* még mindig nem mutatkozott. November 7-dikén mindkét család fölment a Prospect-Hillre és szorongva leste a szemhatárt: nem lát-e rajta vitorlát? Sehol semmi!...

Némán, szorongva álltak ott valamennyien, lenyomva egy titkos sejtelemről, melyben a félelem összevegyült a reménnyel.

XVII. FEJEZET.

A szélcsend. - Nyolcz napi bolyongás a tengeren. - Harry Gould kapitány és John Block kormányos-mester beszélgetése. - Föld!... Föld!...

Sötét, csillagtalán éjszaka volt. Alig lehetett megkülönböztetni a vizet az égtől, mert az ég is oly sötét volt, mint a tenger, tele sűrű, fekete felhőkkel, melyekből időnkint vakító villámok cikáztak. De maga a tenger tükre sima volt, csaknem mint az olaj; semmiféle szellő nem bodrozta a hullámokat, melyek a meggyült légköri villamosságtól erősen foszforeszkáltak.

A teljes szélcsendben egy nagy sajka himbálózott a lomha vizeken; fölhúzott vitorlája petyhüdtlen lógott le, s tompa nessel csapódott jobbra-balra, követve a sajka ingadozásait; hátuljában két férfi beszélgetett halk hangon.

Az egyik, a ki a kormányt tartotta, negyven év körüli tengerész volt: tagbaszakadt, vihartól edzett, nagy erejű férfi, a kit sem a fáradtság, sem a nélkülözés, sem a kétségbeesés meg nem tört soha.

Nemzetségére angol, rangjára vitorla-mester volt és John Blocknak hívták. Társa már jóval fiatalabb volt, úgy 18 éves lehetett, s meglátszott rajta, hogy nem tengerész.

A sajka fenekén több emberi alak hevert; kimerülven az egész napi fárasztó evezésben, szinte eszméletlenül feküdtek ott. Volt köztük egy öt éves kis fiú is, a ki időnkint föl-föl sírt, s csak anyja vigasztalására, csókjaira csillapult le ismét.

Az árbocz előtt, a hajó orrában két mozdulatlan alak állott némán, egymás kezét fogva, s elmerült szomorú, sötét gondolataiban.

Ugyanekkor a vitorla-mester ezt mondta a mellette fekvő fiatal embernek:

- Nem... nem... napnyugtakor jól szemügyre vettem a szemhatárt... Sehol semmi nyoma a földnek... sehol egyetlen egy vitorla sem volt... De lehet, hogy a mi elmaradt ma este, holnap reggelre föltűnik a szemhatáron.

- De ha negyvennyolcz óra alatt nem jön segítség, - felelt a fiatal ember - mindnyájan elpusztulunk.

- Ez igaz... igaz - ismételte John Block. - De majd csak partot érünk valahogy...

- Ha legalább szelünk lenne! - sóhajtott a fiatal ember.

- Oh, én még a vihart is szívesebben látnám, mint ezt a szélcsendet, - viszonzá a vitorla-mester bosszúsan - mert a vihar legalább partra vetne bennünket...

- Vagy elsüllyesztene, Block!

- Szó sincs róla!....

Megdöbbenve hallgattak el mindketten, s a néma éjszakában csak a habok csendes locsogása hallatszott, a mint a sajka fenekét paskolta; majd a fiatal ember ismét megszólalt:

- Hát a kapitány?

- Harry Gould egy csöppet sincs jobban, - felelte Block. - A fejsebe nem akar gyógyulni: azok a gazemberek csúnyául elbántak vele! Ah, hiszek Istenben, hogy még meglátom, mikor az a nyomorult Borrupt utolsót rúg a levegőben!

- Bizonyos, hogy akasztófán végzi az életét, - hagyta helyben a fiatal ember is, dühösen szorongatva az öklét. - De hát a kapitány?

- Beteg, - sóhajtott John Block, - s egyre arról kérdezősködik, hogy nem látok-e földet.

És magában fogcsikorgatva tette hozzá:

- A földet!... a földet!... Ah, Borupt és czimborái jól tudták, hogy mit cselekszenek! Mialatt fogva tartottak bennünket a hajó fenekén, megváltoztatták a hajó útját, s pár száz mérföldnyire eltértek a rendes iránytól... Akkor aztán beletettek ebbe a sajkába, s a habok kényére, Isten kegyelmére bíztak bennünket.

Megint csend lett; majd a sajka fenekén fekvő alakok egyike fölült, s kétségbeesetten fölkiáltott:

- Jobb lenne, ha mindjárt most fölfordulna a sajka és valamennyien a tengerbe fúlnánk!... Holnap megesszük az utolsó eleséget is és aztán a szörnyű éhhalál következik!

- Holnap még sok minden történhetik, Wolston úr, - szólt a vitorla-mester csillapítóan - ha ellenben a sajka már most fölfordul, akkor nem lesz holnapunk.

- John Blocknak igaza van, James - szólt közbe az előbbi fiatal ember. - Akármily nagy is az ínségünk, a míg holnapunk van, mindig remélhetünk Isten jóságában és kegyelmében...

- Úgy van, - suttogta halkán James - de néha a kétségbeesés elveszi türelmünket...

- De hol vagyunk hát tulajdonképpen? - jajdult föl valaki a sajka fenekéről.

- Azt magam sem tudom pontosan - viszonzá John Block. - Azok a gazemberek egy álló hétig lezártak bennünket a hajó fenekére, hogy ne tudjuk, merre mennek. De annyi bizonyos, hogy jó szelük lehetett, mert a hajó nagyon bukdácsolt.

- De hol vagyunk hát? - ismételte az előbbi hang.

- A zendülés napján - folytatta a vitorla-mester - Madagaszkár közelében voltunk; s mivel a szél állandóan nyugatról fújt, nagyon valószínű, hogy a nyomorult Borupt a kedvező széllel nekivágott az Indiai-Óceánnak, a hol, mivel kevesebb a hajó, kevesebb veszedelemmel is űzheti a kalózkodást. De én azért hiszem, hogy előbb-utóbb partot érünk, ha lakatlan szigeten is... Mit tesz az! Miért ne élhetnénk meg mi is úgy, mint Új-Svájc lakosai, a kiket a *Landlord* hajótörése egy egészen puszta szigetre juttatott?

- Csakhogy a *Landlord* hajótöröttjei partra vihették a hajó egész rakományát is, - felelte James Wolston - nekünk pedig nincs semmink sem, mert a *Flag* mindenünket magával vitte.

E pillanatban fájdalmasan hörgő hang szólalt meg:

- Vízet!... vízet!...

A szerencsétlen kapitány volt, a kit a sebláz gyötört. A vitorla-mester rögtön másnak adta át a kormányt és a sebesült kapitány ápolására sietett. A többiek pedig elcsendesedtek, s a néma éjszaka nyugalma mi sem zavarta többé. A boldogtalanokat leverte nyomorúságuk öntudata, s valamennyien mély kétségbeesésbe merültek. Az a csekély élelem, mit a *Flag* fölzendült legénysége a sajkájukba vetett a válás perczében, az utolsó morzsáig elfogyott; csak egy zsák kétszersültjük volt még, penészes az is, de mi ez tizenegy éhes embernek! És ráadásul két nap óta utolérte őket a szélcsend; ott libegtek a végtelen tengeren, nem tudva mozdulni semerre, s érezve, hogy az éhhalál rettenetes árnya nagy léptekkel közeledik feléjük...

A vitorla-mester ismét visszament a kormányhoz és fásultan ült le helyére. Órák teltek el a dermesztő, kétségbeejtő mozdulatlanságban, midőn egyszerre John Block hirtelen fölegyenesedett.

- Mi ez? - mondta magában izgatottan. - Talán föl támad a szél?

Az arcát mintha megsimította volna a hűvös légáramlat... Megnyálazta az ujját és föltartotta... Nem tévedett: a szél okozta gyorsabb párolgás következtében az ujjá egyik felén hűvösséget érzett; számítása szerint a szél dél felől kerekedett.

Rögtön fölébe hajolt az alvók egyikének, s halkan suttogetta:

- Fritz úr!...

- Mi az, vitorla-mester? - kérdezte a megszólított, fölemelkedve fektéből.

- Nézzen arra, kelet felé...

- Nos, mit lát ön ott?

- Ha nem csalódom, valami világos csíkot a habok fölött... Ezt pedig csak a szél teheti... fölpaskolja a vizet: az világít...

- De hátha a hajnal szürkülete derül éppen ott keleten? - kételkedett Fritz.

- Még nagyon korán van, hogy virradjon - viszonzá a vitorla-mester. - Különbén éreztem is már a szelet... Pszt! hallgassa csak...

Fritz kihajlott a sajkából és füleit hegyezve figyelt: valóban hallani lehetett valami halk, szinte elhaló süvöltést, a mely úgy tetszett, mintha közelednék a sajka felé.

- Ez valóban a szél! - mondta most Fritz is.

- Úgy van, a szél! - bólintott John Block, s legott dolgozni kezdett a kormányval, hogy a szél, ha hozzájuk ér, neki fekhessék a petyhüdtlen lógó vitorláknak.

- Az a kérdés, hogy hová hajt bennünket! - aggódott Fritz.

- A hová neki tetszik! - viszonzá a vitorla-mester - csak ebből az átkozott szélcsendből vigyen el bennünket.

Félóra múlva a szél már érezhető volt, bár még nem volt elég erős arra, hogy kidüllessze a vitorlákat. A mily mértékben erősödött, azon mértékben szállt föl a habokból a reggeli köd is, mely nemsokára oly sűrű lett, hogy a sajkában ülők alig láttak pár száz ölnyire. Aztán lassankint pirkadni kezdett keleten az ég, s a köd izzani látszott a mögötte vérvörösen kelő nap tüztányérától.

Öt óra tájban a szél már néhány fonálnyi sebességgel hajtotta a sajkát; ugyanekkor a nap, mint a tropikus égövön rendszeren, hirtelen a szemhatár fölé szökkent, s egyszerre széttépte a ködöt, mely a tengeren úszott.

A sajkában ülők már mind ébren voltak és szorongva várták a köd eloszlását; valamennyien az északi szemhatárt vizsgálták, a merre a földet sejtették; s egyikük, hirtelen fölkúszván az árbocz kötelein, ujjongva fölkiáltott:

- Föld!... Föld!...

XVIII. FEJEZET.

A «Licorne» elutazása. - A Jó-Reménység foka. - James Wolston és családja. - Angliában. - Fritz Zermatt és Jenny Montrose házassága. - Vissza a Fokvárosba.

A «*Licorne*», mint tudjuk, október 20-dikán indult el Új-Svájczból Angliába. Az utazás első hetei nagyon kellemesek voltak, s a hajón mindenkinek ünnepi jó kedve volt.

Fritz és Jenny sokat beszélgettek Új-Svájczról, a Zermatt-családról és Jenny apjáról, Montrose ezredesről, a ki bizonyára végtelenül fog örvesteni, ha viszont látja elveszettnek hitt leányát. És Jenny még nagyobb örömmel gondolt arra, hogy bemutatathatja apjának Fritzet, a megmentőjét, s áldását kérheti frigyükre.

E közben a «*Licorne*» kiért a forró égövből, s körülbelül Isle de France szigete közelében vitorlázott, mikor az addig kedvező szél egyszerre csak megfordult. Ezért csak december 17-dikén, tehát majdnem két hónapi utazás után, juthatott el Fokvárosba, a hol egy hetet szándékozott tölteni.

Alig vetett horgonyt a korvett Fokváros előtt, legelső látogatóinak egyike James Wolston volt. Tudta, hogy apja, anyja és két húga ezen a hajón indultak el Ausztráliából. De mekkora volt csalódása, mikor csak egyik hűgát, a kis Dollt találta a földélzeten! Megölelte hűgát, a ki bemutatta neki a két Zermatt-testvért, Fritzet és Ferenczet, meg Jenny Montroset is.

Fritz aztán mindent megmagyarázott James Wolstonnak.

- Az ön szűlei, James úr, és Anna hűga is - így mondta - most Új-Svájczban laknak; ez a sziget eddig ismeretlen volt, s szűleimet ezelőtt 12 évvel a «*Landlord*» hajótörése vetette oda. Elhatározták, hogy ott maradnak, s önt is oda várják. Ha a «*Licorne*» visszatér Európából, eljön önért is, ha ugyan kedve lesz, hogy nejével és gyermekével letelepedjék a szigeten...

- Mikor jön vissza a korvett ide? - kérdezte James Wolston.

- Nyolcz-kilencz hónap múlva - viszonzá Fritz - s akkor a szigetet birtokba veszik az angolok. Ferencz öcsém meg én fölhasználtuk ezt az alkalmat, hogy haza vigyük Londonba Montrose ezredes leányát, a ki, úgy reméljük, szintén visszajön leányával, s meglepedik köztünk a szigeten.

- És mi valamennyien - tette hozzá Doll Wolston, a bátyjához fordulva - reméljük, hogy te is eljössz velünk, James, s elhozod családodat is. Apámnak és az anyámnak ez a legforróbb óhajtásuk.

- Mondja meg azt is, Doll, - szűlt most Ferencz - hogy a mi kis szigetünk valóságos földi paradicsom.

- Ezt maga James is meg fogja látni, mihelyt egyszer a szigetre tette a lábát - felelte a fiatal leány.

- A meghívás valóban csábító, Zermatt úr, - szűlt most James - ha odaköltözném az önök szigetére, én lennék az első, a ki kereskedelmi összeköttetést teremtene Új-Svájcz és Anglia között... Mindenesetre beszélni fogok róla a feleségemmel, s ha ő is beleegyezik, a «*Licorne*» visszatértekor készen leszünk, hogy hajóra szálljunk.

Fritz és Ferencz örömmel szorították meg James kezét, Doll pedig a sógornője nyakába borult és össze-vissza csókolgatta.

- A meddig pedig a «*Licorne*» itt lesz a kikötőben, - folytatta James - addig, reménylem, hogy önök mindnyájan az én vendégeim lesznek.

Ezt a meghívást mind örömmel fogadták, s egy óra múlva már ott voltak James Wolston vendégszerető házában. A fiatal Wolston-házaspárnak volt egy öt éves kis fia, Bob, a kit úgy szólván imádtak. Wolstonné angol kereskedő-család leánya volt, s gyermekkora java részét a gyarmatokban töltötte, a hol szülei kereskedők voltak. Most huszonhét éves volt és már árva volt, mikor James Wolston nőül vette.

James Wolston irodája, melyet öt éve alapított a Fokvárosban, virágzó üzlet volt és James úgy gondolkozott, hogy összeköttetéseit akkor is fönntarthatja eddigi vevőivel, ha Új-Svájcba költözik.

Természetes, hogy a míg a «*Licorne*» a Fokvárosban horgonyzott, egyébről sem beszéltek, mint Új-Svájczról. Doll, Ferencz, Jenny Montrose és Fritz ki nem fogtak a sziget szépségeinek, termékenységének dicséretéből; nem csoda hát, ha James Wolston, a kinek egyébként is volt kedve hozzá, meghányván-vetvén feleségével a dolgot, végkép elhatározta, hogy a szigetre költözik. Úgy egyeztek meg, hogy James Wolston pénzzé teszi mindenét, s vagyonát a településhez szükséges fölszerelésekbe fektetvén, megvárja, míg a «*Licorne*» visszajön, s annak a földéjzetén megy Új-Svájczba.

A «*Licorne*» továbbindulása december 27-dikére volt kitűzve. A válás meglehetősen fájdalmas volt. Doll ott maradt bátyjánál és könnyezve búcsúzott el Jennytől, a kit Wolstonné is nagyon megszeretett. Doll szomorúságát még növelte az is, hogy meg kellett válnia Ferencztől, a kivel nagyon megbarátkozott az úton.

A «*Licorne*» december 27-dikén szedte föl horgonyait és változó szerencsével vitorlázott Anglia felé. Egymás után hagyta el Szent Ilona, Ascension szigetét, a Zöldfoki szigetcsoportot; majd megkerülvén a Kanári- és Azori-szigeteket, Portugália és Franciaország partjai mentén beért a La Manche-csatornába, s pár nap múlva, 1817 február 14-dikén, horgonyt vetett Portsmouth révében.

Jenny legott Londonba akart utazni, a hol egyik nagynénje, apja sógornője lakott. Mivel nem tudta, hogy apja szolgálatban van-e, s hol van, legczélszerűbbnek tartotta a nagynénjéhez fordulni, a ki bizonyára mindent tudott.

Fritz és Ferencz szintén elkísérték Jennyt és december 23-dikán reggel szerencsésen meg is érkeztek Londonba mind a hárman.

Itt azonban nagy fájdalom érte Jennyt. Nagynénjétől megtudta, hogy az ezredes a legutolsó hadjáratban elesett... Talán, nem tudván, hogy a leánya él, bánatában vakmerően koczkára tette az életét, s ezért veszett el...

Hiába akarták vigasztalni: a szörnyű csapás egészen leverte a szegény leányt. Oly sok év után azzal a boldog reménnyel jött Angliába, hogy megölelheti apját, a kitől áldást óhajtott kérni frigyére - s íme! legszebb reményei megghiúsultak - mert apja már nem élt!

Pár nap múlva, midőn fájdalma kissé csillapodott, így szólt Fritzhez:

- Fritz, kedves Fritz: minket a legszörnyűbb csapás ért. De, ha az ön szándéka azért nem változott...

- Oh, Jenny! - kiáltott föl Fritz mély gyöngédséggel - egész életemet annak szentelem, hogy ön boldog legyen!

- Tudom, tudom! - felelte Jenny sóhajtván - de mégis szerettem volna, ha apám is megáldja házasságunkat... Most már ha ön is beleegyezik, a gyász miatt is várjunk addig, míg önök minden dolgukat elvégzik...

- Ahogy kívánja, Jenny - egyezett bele Fritz.

Jenny ettől fogva nagynénje házában lakott, a hol Fritz és Ferencz minden nap meglátogatták. Nekik sok dolguk volt. Áruba kellett bocsátaniok az Új-Svájczból magukkal hozott cikkeket: a Bálma-sziget vizeiben halászott korállt, a Gyöngy-sziget öblében halászott igazgyöngyöket, a muskát-diót, s a nagymennyiségű vaníliát.

Mindezért vagy 8000 font sterlinget (körülbelül 190 ezer koronát) kaptak; s ha meggondoljuk, hogy koráll és gyöngy még tömördek volt a sziget vizeiben, s hogy a sziget maga nagyon termékeny: könnyen érthetjük Fritz és Ferencz örömét, mert hisz a sziget méltán sorakozhatott Anglia legbecsesebb gyarmatai közé!

Az eladott cikkek árának egyharmad részén a gyarmatosításhoz szükséges eszközöket, szerzőmokat, gépeket stb. vásároltak, a többi pénzt pedig azzal a 10 ezer font sterlinggel együtt, melyet Jenny az apjától örökölt, betették az Angolbankba, a honnan Zermatt úr, ha szüksége lesz rá, bármikor kiveheti.

Végre egy hónappal megérkezésük után minden dolgukat elvégezvén, Fritz és Jenny egybekeltek a plébánia-templomban. Az esketési szertartást *«Licorne»* hajó káplánja végezte: ez a hajó hozta őket Angliába, mint jegyeseket, ugyanez fogja vissza vinni őket Új-Svájcba, mint fiatal házaspárt.

Ezek az események nagy zajt csaptak Angliában. Mindenki érdeklődött a derék svájci család iránt, mely tizenkét esztendeig elhagyatva élt az Indiai-Óceán egy ismeretlen szigetén, és Jean Zermatt elbeszélése, mely az angol és francia hírlapokban meg jelent, a *«Svájci Robinson»* címen csakhamar éppen oly híressé lett, mint De Foe Dániel öröksej *«Robinson Crusoe»*-je.

Ennélfogva az angol admirális sietett elhatározni a sziget birtokba vételét.

Az angol lobogó kitűzését ismét Littlestone hadnagyra bízták, a kit azonban kapitánnyá léptettek elő.

Mivel a *«Licorne»* még csak pár hónap múlva volt indulandó, a fiatal Zermatt-pár és Ferencz, arra használták ezt az időt, hogy Franciaországon át Svájcba, szüleik hazájába utazzanak. Családjuknak alig egy-két távoli rokona élt még s ezek sem igen emlékeztek rájuk: de annál nagyobb szeretettel és kíváncsisággal fogadta őket a lakosság, melyből többen meg is ígérték, hogy kivándorolnak az új gyarmatba, melyet honfitársaik alapítottak. Fritz viszont biztosította őket a szíves fogadtatásról.

Aztán visszatértek Angliába, a hol e közben a *«Licorne»* teljesen fölkészült az útra. Portsmouthba június 28-ikán érkeztek s a következő napon a korvett fölszedte horgonyait. Először a Fokvárosba szándékozott s csak onnan indult tovább Új-Svájc felé.

XIX. FEJEZET.

*A «Licorne» második utazása. - A Fokvárosban. - Új utasok és új tisztek. -
Viharos napok. - A legénység zendülése. - Kitéve Isten kegyelmére a nyílt tengeren.*

A «*Licorne*» második utazásában semmi különös dolog nem történt. Fritz és Ferencz nagyon megbarátkoztak a hajó káplánjával, a ki ismerte Montrose ezredest, mikor ez még Indiában harczolt. Szegény Jenny tőle tudta meg, mennyit szenvedett boldogult apja, mikor a *Dorcas* hajótöréséről és neje meg egyetlen leánya haláláról értesült. Megtört szívvel ment el utolsó hadjárata, a melyből nem is tért vissza többé?...

Augusztus elején a «*Licorne*» már áthaladt az egyenlítőn, de ettől kezdve viharok gátolták útjában. A kapitány és a legénység megfeszített erővel küzdöttek a feldühödött elemek ellen, de a korvett augusztus 19-dikének éjjelén oly válságos helyzetbe jutott, hogy a hátsó árbóczát le kellett vágni; egyúttal a hajó farának üregében is rés támadt, melyet csak nehezen tömhetek be. A víz még így is egyre szivárgott a hajó fenekébe s a legénységnek állandóan kellett szivattyúznia a vizet.

Végre, sok viszontagság után, szeptember közepén horgonyt vethettek a Tábla-öbölben. Legelső látogatójuk James Wolston volt, a kit valamennyien örömmel üdvözöltek. Ő már elintézte minden dolgát és indulásra készen várta a korvettet, egész családjával.

De a «*Licorne*» egyelőre nem folytathatta útját. A viharok annyira megrongálták, hogy legalább két-három hónapi tatarozásra szorult, mielőtt ismét útnak eredhetett. Ez nagy késedelem volt és Fritz, Ferencz, meg a Wolston-család nagy aggodalommal gondoltak Új-Svájczra, a honnan immár tíz hosszú hónap óta semmi hírt sem hallottak.

Volt a kikötőben egy hajó, melynek két hét múlva kellett indulnia. Az ötszáz tonnás angol hajónak «*Flag*» volt a neve; kapitánya Harry Gould, Batáviába igyekezett, a Szunda-szigetekre. Kevés kerülővel tehát útba ejthetné Új-Svájczot is, föltéve, ha a kapitány hajlandó lenne fölvenni hajójára a kivándorlókat.

Fritz és James Wolston beszéltek vele s meg is egyeztek a szállítás díjában és szeptember 29-én a «*Licorne*» utasai minden poggyászukkal átköltöztek a három árbóczos «*Flag*» födélzetére, szívélyesen elbúcsúzván Littlestone kapitánytól, a ki megígérte, hogy siettetni fogja a tatarozás munkáját s november végére bizonyára ő is horgonyt vet az Üdv-öblében.

Másnap a «*Flag*» kibontotta vitorláit és a tengerre szállt. Kapitánya, Harry Gould, bátor, hidegvérű, elszánt tengerész volt és teljes mértékben bírta a hajó tulajdonosainak bizalmát.

Egészen ellentéte volt neki Robert Borupt, a második kapitány. Ez az erőszakos, szenvedélyes természetű, bosszúálló és irigy ember, csálódván abban a reményében, hogy ő lesz a «*Flag*» parancsnoka, gyűlölte kapitányát, de ezt a gyűlöletet sikerült eltitkolnia. John Block azonban, a viharedzett, egyenes szívű vitorlamester, észrevette ezt s mivel nem tetszett neki az sem, hogy Borupt nagyon is elnézően bánik a legénységgel, elhatározta, hogy titokban megfigyeli a hadnagyot.

A három első hétben az utazás nagyon kellemes volt. Csak az történt, hogy a legénységben egyre jobban és már szembetűnően meglazult a fegyelem; Borupt másodkapitány pedig nemcsak hogy nem volt szigorú a daczos, féktelenkedő matrózokhoz, hanem még szinte biztatta, bátorította őket elnézésével, kedvezéseivel.

E közben körülbelül az Indiai-Óceán közepére értek, mikor a szép idő hirtelen megváltozott. Szeptember 9-én a légsúlymérő higanyoszlopa hirtelen leszállt és heves vihart jelzett. Délután három óra tájban hirtelen oly erős forgószeél támadt, hogy a hajó már az első lökésre féloldalt dőlt és csak nagy nehezen tudott ismét fölemelkedni.

Harry Gould rögtön fölszaladt a hajóhídra s parancsot adott a vitorlarudak keresztbe fordítására, a mi nélkül az egy másra következő szélrohamok a hajót ismét oldalára dönténék, a habok pedig végig söpörnék a födélzetet.

De ezt a parancsot Robert Borupt, a második kapitány, hibásan ismételte a legénységnek: a felső tatvitorlát, a helyett, hogy élével fordították volna a szélnek, egész felületével a szélnek állították, úgy, hogy a következő roham egészen lefektette a hajót a vízre s ugyanekkor roppant hullám csapott be a féloldalt dőlt hajó födélzetére.

- Ez az átkozott Borupt még fölfordítja a hajót! - kiáltott föl a kapitány dühösen.

- Úgy látszik, az a szándéka! - dörmögött John Block fogcsikorgatva, a mint roppant erőlködéssel húzta a kormánykereket.

Harry Gould az élete kockáztatásával a hajó elejére rohant a második kapitányhoz és rárivallt:

- Rögtön menjen a szobájába s elő ne merjen jönni, míg nem hívatom!

A rossz szándék, mellyel Borupt a nagy veszedelmet okozta, oly nyilvánvaló volt, hogy még a neki testtel-lélekkel elszegődött legénység sem merte a pártját fogni. Ő maga sem szólt egy szót sem, hanem engedelmesen lement a szobájába.

Három napig tartott ez a szörnyű vihar s ezalatt Harry Gould mindent elkövetett, a mi tőle telt, hogy a hajót megmentse. Az emberfölötti küzdelemben nagy segítségére volt a vitorlamester is, meg a legénység is, mely szintén féltette a bőrét.

Így aztán, szeptember 13-án, mikor a vihar elcsöndesedett, csak a vitorlákban esett károkat kellett kijavítani, mert a hajó maga nem szorult semmi tatarozásra.

Az utasok csak most bújtak elő kabinjaikból. Mindnyájan tudták, hogy mi történt az első és második kapitány között, csak azt nem tudták, hogy mi volt Borupt kapitány veszedelmes szándékának az oka. Ezt csak John Block a vitorlamester gyanította, abból az ellenséges magaviseletből, a mellyel a legénység az ő parancsait fogadta és teljesítette.

A következő héten nem történt semmi különös. A *«Flag»*, mivel a vihar vagy kétszáz mérföldnyire kiverte az útjából, egyenesen nyugat felé tartott, hogy visszatérjen eredeti irányába.

Szeptember 20-dikán, délelőtt tíz óra tájban, az utasok és a kapitány nagy álmélkodására, Robert Borupt megjelent a hajóhídon.

Harry Gould legott oda ment hozzá és így szólt:

- Borupt kapitány, ön fogságban van... Mit akar itt?... Feleljen.

- Nos, itt a feleletem! - szólt Borupt s a legénységhez fordulva, hangosan fölkiáltott: - Ide hozzám, fiúk!

- Hurrah Robert Borupt! - harsogták a matrózok valamennyien s a másodkapitány körül csoportosultak.

Harry Gould kirántotta a pisztolyát, de arra már nem volt ideje, hogy hasznát is vegye. Az egyik matróz rásütötte pisztolyát s a kapitány fején találva, beleroskadt a vitorlamester karjaiba.

Az egész hajó fölzendült legénységével szemben hasztalan volt az ellenállás. John Block, Fritz, James Wolston és Ferencz megkísértették ugyan, de egy szempillantásban megkötözték mind a négyüket s aztán az ájult kapitánnyal egyetemben, lebocsátották őket a hajófenékbe.

Jennyt, Dollt és Suzant, Wolston feleségét, Bobbal együtt, bezárták kabinjaikba, melyeknek ajtait, Borupt kapitány parancsára, fegyveres matrózok őrizték.

Képzeltető, mily szörnyű aggodalom emésztette a hajó fenékbe zárt foglyokat, hogy mi történik oda fönt a három nővel és a gyermekkel! Ráadásul még ott volt a sebesült kapitány is, a kit ápolniok kellett...

Rémes napok következtek rájuk. A hajófenék csapó-ajtaja naponkint kétszer megnyílt s a foglyok némi eleséget és vizet kaptak. A hozzájuk intézett kérdésekre a matrózok durva vagy fenyegető választ adtak, sőt legtöbbször csak iszonyú szitkokkal feleltek. A foglyok több ízben megkísértették a szabadulást, de hiába: a fegyveres matrózok éberen őrködtek és minden kísérletet megghiúsítottak. A boldogtalanok még azt sem tudták, merre mennek, csak azt érezték a hajótest erős hajlásából és gyors bukdácsolásából, hogy nagyon sebesen haladnak... de hogy merre? - azt csak a jó Isten tudta!

Annyit gyanítottak, hogy Robert Borupt menekszik a hajók rendesen járt útjából, a hol könnyen találkozhat hadihajókkal, melyek kérdőre vonhatnák, hogy hova megy és mi járatban van. Valószínű, hogy a «Flag» a Csöndes-Óceán vizeire igyekszik, mely akkor a kalózhajók tanyája volt... de mi szándéka van a foglyaival? A hajón semmi esetre sem tarthatja őket... talán kiteszi valami pusztá szigetre... ámbár ez sem bizonyos.

Így hát a «Flag» nemcsak hogy nem előzi meg a «Licornet» Új-Svájcban, hanem egyáltalában el sem jut oda. És ha a «Licorne» megérkezik, mily szörnyű csalódás, fájdalom éri a Wolston- és Zermatt-családot, ha megtudják, hogy kedveseik már jóval előbb elindultak haza a «Flag» földézetén!... Mit fognak gondolni?... Bizonyára azt, hogy a hajó elsüllyedt s ők valamennyien a tengerbe veszttek.

Egy hét múlt el azóta, a mióta Robert Borupt korlátlan úrrá lett a «Flag» földézetén. Ekkor, szeptember 27-én, este 8 óra tájban, egy csomó matróz jött le a hajófenékbe és fölvitte a foglyokat a földézetre.

Robert Borupt ott várta őket a főárbocz előtt. A matrózok, egyetlen intésére, megrohanták, letéperték a foglyokat s bár ők kétségbeesetten védekeztek, egymásután leeresztették őket a hajó nagy mentő-csónakjába, mely a «Flag» farához volt kötve.

De mekkora volt örömük, midőn a csónakban viszontlátták siratott kedveseiket: Jennyt, Dollt, Suzant és a kis Bobot. És ezek a boldogtalanok is hogy sírtak és kacagtak egyszerre örömben, mert mindeddig nem tudták, hogy mi történik velük s mi történik kedveseikkel!...

Most már, ha bizonyosan nem tudták is, mégis sejteni kezdték sorsukat. A sajkában három hordó édes víz; négy zsák kétszersült, egy kis hordó sózott hús, néhány takaró, felső ruha, konyhaedény volt: - szóval pár napra való eleség és ital.

De mit törődtek most azzal, hogy a lelketlen banditák kilövik őket a sivatag tengerre, a hol előbb-utóbb megöli őket az éhség, a szomjúság, vagy elpusztítja a vihar!... hisz együtt voltak! s ha már halniok kell, legalább együtt és egyszerre halnak meg!

A vitorlamester rögtön a sajka kormányrúdjához állt, Fritz és Ferencz pedig az árboczhoz, hogy fölránthassák a vitorlát, mihelyt a hajó elereszti a sajkát. A sebesült kapitányt lefektették a sajka fenékére, a hol Jenny melléje térdelt és gyöngéden ápolta.

A *Flag* legénysége részvétlenül nézte a szerencsétleneket, s csak Robert Borupt parancsára várt, hogy elvágja a sajka kötelét. E pillanatban a sebesült Harry Gould nagy erőlködéssel fölemelkedett fektéből, s a kezeit ökölre szorítva, hörgő hangon fölkiáltott a hajóra:

- Nyomorultak! nem kerültek ki a földi igazságszolgáltatást!

- Sem Isten büntetését! - tette hozzá Ferencz.

- Eresszétek el! - kiáltott Robert Borupt.

A matrózok szekerczével kettévágták a sajka kötelét, s a hajó, minden vitorláját kifeszítve, pár percz múlva végkép eltűnt az éjszaka homályában.

XX. FEJEZET.

*Miféle föld ez? - A sajka utasai. - A föld eltűnik a ködben. - Fenyegető idő. -
A part ismét föltűnik. - A megszabadulás.*

A földet legelőször Ferencz látta meg; ő mászott föl az árbocz kötélzetére, s ő adta hírül társainak az öröndetes újságot. Valamennyien fölugráltak, s mindnyájan a mutatott irányba néztek, de semmit sem láttak, s maga Ferencz is, alig hogy megpillantotta a földet, ismét elvesztette szemei elől, mert a szemhatárnak azon a részén sűrű köd emelkedett föl.

- Hol láttad a partot? - kérdezte Fritz izgatottan.

- Amott, a hol éppen most kerekedik az a sűrű felhő - viszonzá Ferencz.

- De hátha csak csalódott? - kérdezte John Block.

- Nem!... nem!... Világosan láttam... de most az a felhő ismét eltakarta...

- Én nem hiszem, hogy csalódott - mondta most Jenny. - Ferencznek nagyon éles szeme van, s ha mondja, hogy látta...

- Valóban láttam is, - ismételte Ferencz - tisztán, világosan láttam egy egész hegycsoportot... Hogy sziget-e, vagy szárazföld, azt nem tudhatom, de hogy láttam, az bizonyos!

Ferencz oly határozottan beszélt, hogy szavaiban nem kételkedhettek. Legelőször is a kapitányt értesítették a fontos fölfedezésről, s a beteg ember erre a hírre legott a sajka kormányához vitette magát.

Fritz röviden igyekezett összefoglalni véleményét, kérve a kapitányt, hogy szóljon ő is a kérdéshez.

- Legfontosabb most az, - így kezdte - hogy mily messze van tőlünk a part. Mivel Ferencz nem nagyon magasról látta, s ráadásul még a szemhatár is ködös volt, nem lehet távolabb öt-hat mérföldnél...

A kapitány és a vitorlamester helyeslően bólintottak.

- Tehát - folytatta Fritz - ha jó széllel északnak tartunk, két-három óra alatt odaérhetünk...

- Szerencsétlenségre - vágott közbe Ferencz - a szél lankad, s alighanem végkép el is csön-desül.

- Akkor evezni fogunk! - felelte Fritz.

- Az evezőkhöz! - parancsolta a kapitány elhaló hangon, s ájultan roskadt le a sajka fenekére.

Fájdalom, nem volt ereje, hogy kormányozhasson, s ez nagy baj volt mindnyájukra. Így csak hárman evezhettek: Fritz, Ferencz és James Wolston, mert a vitorlamesternek kormányoznia kellett. De a három férfi, bár ki volt éhezve, elcsigázva, megtörve a testi-lelki szenvedésektől, újult erővel fogott az evezéshez. Izmaikat megacézolta a szabadulás reménye, s mindhárman szinte görcsösen húzták az evezőt.

Útközben azon tanakodtak, hogy miféle part lehet az, a mit Ferencz látott. Fritz szerint a nyolcz nap alatt, míg ők foglyok voltak a hajófenékben, a «*Flag*» annyira eltérhetett eredeti útjától, hogy a Csendes-Óceánnak azon a vidékén, a hol őket a sajkába tették, csak igen kevés sziget van: Amsterdam és Saint-Paul, vagy délebbre a Kerguelen-szigetcsoport. Innen, bár e szigetek legtöbbje lakatlan, könnyű lesz haza jutniok, mert a hajók gyakran járnak arra...

Viszont, ha a sajkat a szél és a habok szeptember 27-dike óta észak felé hajtották, akkor lehet, hogy ez a föld az ausztráliai kontinens, vagy Tazmánia földje, a honnan szintén könnyű a szabadulás, ha csak a délnyugati partokra nem veti őket a balszerencse, a Leuwin-fok tájékára, a hol a vad, emberevő pápuák laknak...

- Egy bizonyos, - folytatta Fritz - s ez az, hogy alig hanem több száz mérföldnyire vagyunk Új-Svájcztól és szüleink bizonyára halálos szorongással gondolnak ránk...

- Oh, édes Fritz, - viszonzá Jenny gyöngéden - majd megsegít bennünket a jó Isten! A mint engem megsegített a Füstölgő-Sziklán, midőn téged küldött a megszabadításomra, éppen úgy küldhet nekünk is valakit, a ki megszabadít bennünket.

De mikor?... Hátha nekik is évekig kell lakniok egy pusztaszigeten, mielőtt hajó téved közelükbe?... S mit csinálnak addig szüleik Új-Svájczban?... hisz már most is bizonyára aggódnak, mert a «*Licorne*»-nak, számításuk szerint, már rég meg kellett volna érkeznie!

És Új-Svájczban valóban aggódtak is. Most október 13-dika volt, s a «*Licorne*» csaknem egy éve, hogy elindult a szigetről, a hová körülbelül most kellett volna visszaérkeznie. A Zermatt- és Wolston-család már nemcsak a napokat, hanem az órákat is számlálta... Valamennyien kijártak a Csalódás-fokra, s onnan lesték a korvett érkezését, figyelve, hogy nem hallják-e a hajó ágyúlövéseit...

És ha majd egy hónap, másfél hónap múlva a «*Licorne*» valóban megérkezik Új-Svájczba, mily rettenetes csapás lesz a két családra a szörnyű hír, hogy várva várt gyermekeik nincsenek a hajón, mert már előbb útra keltek a «*Flag*» földézetén!... Oh, hogy kétségbe fognak esni: hisz bizonyára és joggal azt hiszik, hogy mindnyájan elvesztek a tengeren!...

A vitorlamester abban az irányban kormányzott, a melyben Ferencz mutatta, hogy a földet megpillantotta. Fritz, Ferencz és James erejük teljes megfeszítésével eveztek, de oly gyöngék és kimerültek voltak, hogy csak lassan hajthatták a nehéz sajkat; valószínűleg egész nap kell majd evezniök, hogy partra jussanak.

A partra! ha csak legalább látták volna, hogy John Block biztosan kormányozhatott volna!... De semmit sem láthattak és úgyszólván csak vaktában haladtak előre.

Dél tájban, a vitorlamester számítása szerint, körülbelül már egy mérföldnyi utat tehettek... Egy mérföldet hét órai keserves evezéssel!... Szerencsére három óra tájban némi kis szellő kerekedett; Fritz és Ferencz legott fölhúzták a vitorlákat, s kissé pihentek.

A gyöngeszeél is gyorsabban vitte a sajkat, mint imént az evezők; s egy pillanatra, a mint a köd hirtelen félrecsapódott, a vitorlamester is megpillantotta a földet. Csak pár másodpercig tartott az egész, mint a káprázat, de neki ez is elég volt; most már biztosan tudott kormányozni.

A köd ismét ráborult a szemhatárra, úgy hogy köröskörül alig láttak pár száz ölnyire. Ekkor ismét aggódni kezdtek. Hátha a sziget partja sziklás és a hullámverés összetöri a sajkat a szirteken?...

Ez nagy szerencsétlenség lett volna, mert ha a sziget kopár, lakatlan és terméketlen, hogyan menjenek tovább a sajka nélkül? És Ferencz szavai épen nem voltak megnyugtatók. Ezt mondta:

- A part, a mit láttam, magas sziklapart volt...

A vitorlamester csak a föld sötét tömegét látta, s nem tudhatta, hogy sziklás-e a part, vagy homokos. Óvatosnak kellett hát lennie, mert már közel lehettek hozzá, s ezért öt óra tájban a középső vitorlát begöngyöltette, hogy csökkentse a sajka sebességét. Így legalább nem törik darabokra, ha véletlenül sziklához ütődik is.

Igaz, hogy így nagyon lassan haladtak, s ha az éjszaka leszáll, ismét eltévedhetnek; de nem volt más választásuk.

Nagy szorongásukban valamennyien hallgattak. E közben, úgy hat óra tájban, mielőtt alábukott volna a habokba, a nap végső sugarai áttörték a sűrű köd fátyolát, s a vérvörösen izzó korong fénye szerte lövellt a szemhatáron.

- Föld!... Föld!... - kiabáltak valamennyien ujjongva.

S valóban, alig félmérföldnyire közvetlenül előttük domborodott a magas sziklafal, a mely miatt nem lehetett látni, hogy a sziget vagy szárazföld mely irányban terjed ki a sziklafal háta mögött.

John Block legott fölhúzatta a másik vitorlát is és egyenesen a partnak kormányzott.

Félóra múlva a sajka feneke halk morajjal súrolta a homokos partot; rögtön bevontatták egy hosszú, kiugró szikla mögé, a hol védve volt a hullámcsapástól.

Meg voltak mentve!

XXI. FEJEZET.

Fritz és a vitorlamester beszélgetése. - Nyugodt éjszaka. - A sziklás, kopár partvidék. - Kirándulás az ismeretlen parton. - A megtelepedés.

Két heti kínos, veszedelmes hajózás után végre hát partot értek. Igaz szívükből adtak hálát Istennek, mert, Gould kapitányt kivéve, a kit még a banditák sebeztek meg, mindnyájan épek és egészségesek voltak. Fájdalom, ez a föld nem Új-Svájc volt, a hova oly forró vággyal igyekeztek, de föld volt mégis, a hol legalább a tenger veszedelmeitől mentve voltak.

Mivel a koromsötét éjszakában néhány meredeken föl nyúló kopár szirtnél egyebet nem láttak, elhatározták, hogy az éjszakát egyelőre még a sajkában töltik. Nem tudván, hogy nem járnak-e a szigeten bennszülöttek, vagy nincsenek-e rajta vérengző fenevadak, Fritz és a vitorlamester vállalkoztak rá, hogy reggelig fölváltva őrködnek.

Mikor már mindnyájan elaludtak, Fritz odament John Blockhoz, a ki a hajó farán ült, s halkan beszélgetett vele.

- Végre hát révbe értünk, - kezdte a vitorlamester - s ha nem kényelmes kikötőben pihenünk is meg, legalább a vihartól nem kell tartanunk. - Holnap majd meglátjuk a többit...

- Irigylem az ön higgadtságát, vitorlamester - felelte Fritz. - De nekem éppen nem tetszik ez a part, s azt hiszem, a helyzetünk sem valami megnyugtató ezen az ismeretlen vidéken.

- Csak holnapig lesz ismeretlen, Fritz úr: s addig, azt hiszem, nem nyílik meg alattunk, s nem is nyel el bennünket. Holnap aztán majd meglátjuk, hogy letelepedhetünk-e, vagy tovább kell mennünk.

- Akárhogy lesz is, - viszonzá Fritz - az bizonyos, hogy kissé megpihenünk. Ha pedig a part nem egészen sziklás és meg bírunk rajta élni, akkor itt is maradunk, ha ugyan vademberek nem fognak háborgatni bennünket...

- Úgy van, Fritz úr - helyeselte John Block. - Halászung, vadászung... Igaz ugyan, hogy puskánk nincs... a gazemberek nem mertek fegyvert adni a kezünkbe...

- Pszt! - vágott közbe Fritz hirtelen, suttogva - nem hallott ön semmit?

- Nem én; csak a habok locsogását a sziklákon...

- Hát most? - kérdezte Fritz rövid hallgatóság után.

Most már a vitorlamester is hallani vélt valami szokatlan neszt, mintha óvatos, halk léptek siklottak volna végig a part homokján; de ez a nesz oly bizonytalan volt, s oly ritkán ismétlődött, hogy nem adott okot komoly aggodalomra.

Az éjszaka nyugodtan telt el. Másnap már kora hajnalban talpon voltak mindannyian és kíváncsian vizsgálták a partot. Négy-öt mérföld hosszúságban vonult keletről nyugatnak, de onnan, a hegyfok lábától, a hol sajkájuk meg volt kötve, nem láthatták be az egész területét. A part maga, a hol kikötöttek, nyolcz-kilenczszáz ölnyi szélességben be volt ékelve kétfelől igen magas és meredek sziklafalak közé; a körülbelül 900 láb magas sziklafalra sehol sem vezetett hágó, csak egyik felén voltak egymás fölé halmozott sziklatömbök, a melyeken, de mindenestre nagy fáradsággal, talán föl lehetett mászni a gerinczére.

Ez a kép meglehetősen elszomorító volt; a homokos parton, a kopár sziklákon nyoma sem volt a növényzetnek: csak itt-ott tengődött a csenevész moha, de a nap perzselő sugarai azt is vörösre fonnyasztották.

- A vidék nem éppen kellemes - súgta a vitorlamester Fritz fülébe. - De legalább a vadaktól nincs mit tartanunk...

- Mert ők is megszöknének erről a vad, kopár helyről - felelte Fritz sóhajtva.

Az állatvilágot csak néhány tengeri szárnyas, sirály, jégmadár, meg egy-két parti fecske képviselte; ezek is hangos sikongatással röppentek föl, megijedve az emberektől.

- Sebaj! - szólt John Block - azért csak nézzük meg, hogy hová jutottunk.

- Menjünk! - felelte Jenny fölkelve.

- Kedvesem, - mondta most Fritz - bár látszólag semmi veszély sem fenyeget, mégis jobb lesz, ha ti, nők, mind a sajkában maradtok. Mi úgy sem megyünk messze...

- Legalább hozzanak valami ebédre valót! - mondta Doll tréfásan Ferencznek. - Számítunk rá!

- Mi pedig inkább önökre számítunk - viszonzá Ferencz. Horgásszanak addig, míg mi oda-járunk: valószínűleg több szerencsénk lesz, mint nekünk.

Kelet felől a nap már áttörte a felhők fátyolát; az idő szépnek ígérkezett. A négy férfi: Fritz, Ferencz, James és a vitorla-mester kiugrott a nedves homokra, melyet a fodros tenger vize el-elöntött minden hullámverésre. Pár lépéssel följebb, a hol a homok nedves szegélye véget ért, a tengeri fű arasznyi rétegben fődte a partot; az algák családjába tartozó indás, kacsos növényen a szőlőéhez hasonló bogyós fürtök nőttek.

- Lám, lám! - kiáltott föl John Block - hisz ezt meg lehet enni! Az én hazámban, Írországbán, főzeléket is csinálnak belőle.

Három-négyszáz lépésnyire elérték a partot körülfogó sziklafal nyugati oldalát. A roppant, csaknem tükörsima sziklatömbökből alkotott falat lehetetlen volt megmászni; csaknem függőlegesen meredt az ég felé: s megkerülni sem lehetett a sajka nélkül, mert benyúlt a tengerbe is. Egyelőre nem is akarták ezt; csak valami üreget, barlangot kerestek, a hova behurczolkodhasanak.

A mint a sziklafal mentén visszatértek, a fal szögletében, a hol sarkot alkotott a másik sziklafal, tömördek megszáradt tengeri fűvet találtak; ezt a vastag réteget valószínűleg a déli szelek vetették partra, s ki tudja, hány száz év óta gyűlt meg oly roppant mennyiségben.

- Legalább lesz fűteni valónk télre, - mondta Fritz - ha itt kell maradnunk.

- Csakhogy oly gyorsan ég ám, mint a szalma - magyarázta a vitorlamester. - Igaz, hogy itt roppant nagy rakás van...

- Annyi bizonyos, hogy legalább ma délben lesz mivel alágyújtani - mondta Ferencz.

- Föltéve, hogy lesz mit a fazékba tenni - fejezte be James.

A négy férfi visszaindult a sajka felé és útközben csüggedten nézte a tömör sziklákat.

A kemény gránit-falak simák, egyenesek voltak, s csak itt-ott volt bennük egy-két repedés, üreg, de ezek oly kicsinyek voltak, hogy a bennük lakásra gondolni sem lehetett; kibővíteni pedig eszközök, szerszámok és főleg robbantószer nélkül képtelenség volt.

Így értek a keleti sziklafalhoz, a hol szerencsésebbek voltak. Ép a szögleten, a hol a két szikla sarkot alkotott, meglehetősen tágas barlangra akadtak. A nyílása nyugat felé volt, tehát védve a heves szelektől; a bejárata nem túlságosan tágas, de mégis kényelmes és könnyen elzárható volt. A fenekét finom, nedvességtől ment homok fődte; a magassága 10-12 láb, a szélessége 20-25, a mélysége pedig 50-60 láb lehetett, s jobbra-balra még apróbb, fülkeszerű mélyedések is voltak benne, melyeket hálószobáknak használhattak.

- Ez már valami! - kiáltott föl a vitorlamester örvendezve.

- Azt hiszem ellakhatunk benne, - felelte Fritz - csak attól félek, hogy egyébként éhen halunk ezen a kopár sziklaparton.

- Csak türelem, türelem, - csitíttatta a vitorlamester - ha még édesvizet is találunk valahol a sziklák közt, akkor nincs semmi haj!

- Én mégis inkább szeretném megmászni a sziklát, - szólt most Ferencz - hátha a túlsó felén termékenyebb a vidék?

Kimenvén a barlangból, kelet felé tértek, s alig száz lépésnyire szikláról-sziklára csurgó kis vízsugarat pillantottak meg. A vitorlamester rögtön oda rohant, két markába csurgatta a vizet, s miután megkóstolta, örvendve fölkiáltott:

- Édesvíz!

- És ráadásul friss is, tiszta is! - mondta Ferencz, a ki szintén megízlelte.

A kutatóknak ezt az örömet csakhamar megrontotta az a kép, mely akkor tárult elébük, mikor a sajkát megkerülve, a hegyfok keleti lábához értek. Itt egy $\frac{3}{4}$ mérföld széles öböl nyomult be a sziklás, homokos partba, de köröskörül ezt is magas, kopár, terméketlen sziklafalak övezték, s a partnak ez a része még vadabb és zordonabb volt, mint az, a honnan jöttek.

Tehát csakugyan terméketlen, kopár, szikla-szigetre vetette őket a balsors?... Csüggedten fordultak vissza és indultak a sajka felé. Senki sem szólt, mindenki a szomorú jövőre gondolt, midőn egyszerre csak James fölkiáltott:

- Mi mozog ott a homokon?... Azt lehetne hinni, hogy patkányok...

Valóban, ily távolról úgy tetszett, mintha egy csoport patkány igyekeznék a tenger felé. De a vitorlamester, a ki ismerős volt ezeken a tengereken, örvendve mondta:

- Nem patkányok azok, hanem teknősbékák!

És Ferencztől követve gyorsan előre sietett, szikláról-sziklára ugorva, hogy elvágja a homokos parton lassan mászó teknősbékák útját. A kis csapatban vagy ötven darab lehetett, abból a kisebb, hosszúfarkú fajtából, mely csak 10-12 hüvelyk hosszú és rovarokat eszik.

- Itt tojások is vannak! - kiáltott föl Ferencz, megpillantva a homokba rakott apró buczkákat.

- Ön csak szedje ki a tojásokat, - mondta John Block - én majd a tyúkokat fogom el.

És Ferencz segítségével hamarosan a hátára fordított vagy húsz darab teknősbékát, mialatt a többiek gyorsan elmenekültek. Ez biztos préda volt, mert a hátára fordított tekenős béka nem tud talpra állni és nem szökhetik meg. Féltucatot mindjárt magukkal vittek, s összeszedtek vagy húsz tojást is és ezzel haza mentek a sajkához.

- Nos, Doll és Jenny, - kérdezte Ferencz - megvagytok-e elégedve?... Hát a horgászás hogy ütött be?

- Meglehetősen, - felelte Jenny, megmutatva a fogott halakat.

- De mi sem jövünk ám üres kézzel! - dicsekedett Ferencz, s kirakta a teknősbéka-tojásokat, melyekhez a vitorla-mester is hozzárakta a féltuczat teknősbékát.

Még azon a délelőttön behurczolkodtak a barlangba, a kis tűzhelyet pedig a sziklafal szögletében állították föl, s ott főzték meg az ebédet.

Gould kapitányt, a kinek sebe már gyógyulni kezdett, Fritz és a vitorlamester karjaikon vitték át a barlangba. Elmondták neki kirándulásuk eredményét is, a mely éppen nem volt biztató és Fritz mindjárt szóba is hozta, hogy legcélszerűbb lenne barátságosabb otthont keresni...

- Úgy van, - hagyta helyben a kapitány - nincs más hátra, mint vagy fölmászni a sziklafal gerinczére, s onnan szétnézni, hogy a sziget másik fele nem termékenyebb-e; vagy pedig csónakkal kell körülhajózni és kikutatni a többi partokat is...

- Előbb azonban önnek meg kell gyógyulnia - mondta a vitorlamester. - Aztán ismét ön lesz a kapitány, s a mit határoz, azt fogjuk tenni.

XXII. FEJEZET.

Az első éjszaka. - Fritz és Jenny. - Gould kapitány sebe gyógyul. - A sziklafalat megmásszák. - Az október 26-dikáról 27-dikére virradó éjszaka.

Jobb szállást, mint ez a barlang, lehetetlen lett volna találni: a sok fülkében mindenki tetszése szerint külön alhatott a többiektől. Az első éjszaka nagyon nyugodtan telt el. Nem kellett félniök sem fenevadaktól, sem vademberektől: hisz ki is járt volna ezen a kopár, sivatag vidéken, s aztán már Harry Gould kapitányt sem kellett ápolniok; az éjszakai virrasztásokra nem volt szükség, a sebláz már nem gyötörte a kapitányt, kinek fejsebe nagyon szépen gyógyult.

John Block már kora hajnalban kiment megnézni a sajkát, s elégedetten tért vissza, mert a sajkának semmi baja sem történt. Fritz éppen ekkor lépett ki a barlangból.

- Ne menjünk teknősbéka-vadászatra? - kérdezte tőle.

- Csak menjen ön maga, kedves Block - felelte Fritz. - Én megvárom, míg a kapitány fölébred, hogy a teendőkről beszéljek vele.

Mialatt a vitorlamester az öböl felé távozott, Fritz visszament a barlangba; Ferencz és James már ölszámra hordták a fűteni való tengeri fűvet, Suzanne, James felesége, a kis Bobot fésülte, Jenny és Doll pedig a még alvó kapitány ágya mellett ültek.

Fritz sétálni hívta Jennyt a partra, a mikor egyedül voltak, gyöngéden így szólt hozzá:

- Kedves Jenny, tudom, hogy nagyon szomorú vagy a sok csapás miatt, mely téged ért: de hidd el, engem kétszerte lever az, hogy nincs módomban rajtad segíteni.

- Hisz ez nem a te hibád, Fritz, - felelte Jenny - s aztán neked, mint férfinak, nem szabadna ily hamar elcsüggedned.

- De ha meggondolom, - sóhajtott Fritz - hogy mily sok csapás ért téged, elszorul a szívem... Először a *Dorcas* hajótörése és szegény anyád halála; aztán a keserves, kínos évek a Füstölgő-Sziklán; majd boldogult apád halála...

- Szegény apám! - suttogta Jenny könnyezve.

- És most a *Flag* legénységének a zendülése, - folytatta Fritz - a két ínséges hét a tengeren, s végre ez a puszta sziklasziget...

- Semmi az, Fritz - viszonzá Jenny, vidámságot erőltetve. - Ez a sok csapás már mind elmúlt: s kérjük Istent, hogy a mint erőt adott a balsors eltűrésére, úgy adjon kitartást is, hogy bizodalommal várjuk a jobb jövőt. Lám, a Gondviselés velünk van: találtunk a szigeten barlangot, ivóvizet, eleséget... s én reménylem, hogy Isten, a ki eddig segített rajtunk, ezután sem fog elhagyni bennünket...

- Oh, Jenny! - kiáltott föl Fritz - te most visszaadtad bátorságomat. Úgy van: küzdeni fogunk, Isten nevében...

- És ki Istenben bízik, nem csalatkozik - szólt most közbe Ferencz, a ki észrevétlenül jött oda hozzájuk.

Mindhárman visszamentek a barlangba; akkorra már megjött a vitorlamester is, Jamesszel, a ki utána ment: megint hoztak egy féltuczat teknősbékát. Délfelé kivitték a kapitányt a friss levegőre; már annyira jobban volt, hogy pár nap múlva remélhetőleg járni is fog tudni. Ebéd

után a helyzetről beszélgettek, s elhatározták, hogy mihelyt Harry Gould meggyógyult, azonnal megkísértik a sziklafal megmászását.

Több nap telt el így, s a kapitány lassankint segítség nélkül is tudott már sétálgatni s parton. Sőt egy napon elgyalogolt ahhoz a meredek sziklafalhoz is, mely nyugat felől elzárta a partot és messze benyúlt a tengerbe.

Ő is átlátta, hogy ezt a hegyfokot csak a sajkával lehet meg kerülni. Fritz ugyan ajánlkozott, hogy körülússza, de a kapitány nem engedte. Hátha a tenger áramlata elragadja Fritzet: ki fogja akkor megmenteni?

Beszélgettek arról is, hogy a földnek mely táján lehetnek; de természetesen nem lévén semmi-féle műszerük, csak találgathatták, hogy a föld, melyen menedéket találtak, hol lehet.

- Lehetséges, hogy Új-Hollandiában vagyunk, - mondta a kapitány; - ez a fok, a mely előttünk áll, nagyon hasonlít ahhoz, a hogy a Leuwin-fokot leírják. Akkor pedig joggal félhetünk az ausztráliai vad pápuáktól, a kik emberevők.

- Föl kellene másznunk a sziklatetőre, - mondta Ferencz, - hogy áttekinthessünk az egész vidéken.

- De ez lehetetlen, - szólt Fritz. - A sziklafal közepéig még csak följuthatnánk valahogy, de onnan tovább nincs rá mód; mivel sehol sem látok rajta nyílást, vagy szakadékot.

- Akkor a sajkán kerüljük meg, - fejezte be a kapitány. - Két nap múlva, azt hiszem, elég erős leszek arra, hogy indulhassunk is.

Fritz, Ferencz és a vitorlamester több ízben megkísértették már, hogy fölkússzanak a sziklatetőre, de sohasem sikerült. Két-háromszáz láb magasra, zerge módra ugrálva egyik szikláról a másikra, följutottak ugyan, de ez nagyon veszélyes utazás volt, s a vitorlamester majd a nyakát törte: ha Fritz idejében meg nem kapja, lezuhan a mélységbe. Ezen a részen tehát lehetetlen volt a sziklafal gerinczére följutni.

A kapitány úgy határozta, hogy október 27-én reggel hárman, ő maga, Fritz és a vitorlamester fölfedező útra indulnak a sajkában. Ha a sziget csakugyan oly kicsiny, mint látszik, akkor megkerülik és 24, legkésőbb 48 óra alatt ismét visszaérkeznek.

Ámbár az évnek ebben a szakában nem igen kellett vihartól tartaniok, a vállalkozás mégis vakmerő volt; egyiküknek sem volt fegyverük: s ki tudja, milyen veszedelmekkel találkozhatnak útjukban!

Mind a mellett nem haboztak; szinte élet-halál kérdése volt rájuk nézve, hogy megtudják, hol vannak. Ezért október 26-án kellő mennyiségű élelmiszert vittek a csónakba, hogy másnap reggelre minden készen legyen az indulásra.

De még ugyanaz nap délután rossz idő kerekedett. Dél felől sűrű, sötét felhők támadtak az égen, s a tenger erősebben kezdett hullámszni. Mi lesz, ha a hullámverés még erősebb lesz, és a sajkát a sziklákhöz veri?

- Mit tegyünk? - kérdezte Fritz a vitorlamestertől.

De a tapasztalt tengerész nem tudta mit feleljen. Csak egy reményük volt: hogy a vihar előbb lecsöndesül, mint haragja a parthoz ér. Harry Gould aggodalmasan vizsgálta a borús szemhatárt.

- A baj sokkal nagyobb, mint hisszük, - mondta fejcsóválva.

- Próbáljuk meg bevontatni a csónakot a barlangba, - tanácsolta Fritz. - Akkor mentve lesz.

Hamar kiszedtek mindent a csónakból, hogy könnyebb legyen, s még az árboczot is leszerelték, a vitorlákat is partra vitték. Aztán megvárták a tenger-dagályt, mely vagy tíz lépéssel kijjebb tolta a csónakot a parton, s ekkor deszkákat raktak alája, hogy könnyebben csússzék. De hiába álltak neki valamennyien: megfeszített erőlködéssel sem bírták megmozdítani.

Estére kelve a vihar kitört; a villámok vakítóan cikáztak a sűrű fellegekből, a habok tompa morajlással csaptak ki a partra, s már-már nyaldosták a sajkát. Végre megeredt az eső is, mintha sajtarból öntötték volna.

Jenny, Doll, Suzan és Bob bemenekültek a barlangba, mert az eső csakhamar jéggel vegyest hullott alá. A férfiak ott maradtak a sajka mellett. Vajjon megvédhetik-e a hullámok ellen, melyek vad erővel paskolták és forgatták jobbra-balra? A férfiak néha övig vízben álltak, s a finom tajtékban porló víz sűrű ködbe borította őket. De nem tágíhattak; mert ha a sajka összetörik, örökre elvesz a reménységük, hogy megszabadulhatnak erről a puszta szikláról.

A vihar egyre nagyobb erővel dühöngött. A villámok egymást érték; néha le-lecsaptak a magas sziklafalra is, melyről nagy robajjal szakadt le egy-egy sziklatömb...

Egyszerre csak egy szörnyű hullám, huszonöt-harmincz láb magas, roppant víztömeg zuhant le a partra, s visszalökte a kapitányt és társait, hogy valamennyien hanyatt estek; csoda, hogy a hullám, midőn visszazúdult a tengerbe, magával nem ragadta őket!

De a csapás, a mitől rettegtek, bekövetkezett. Az óriási hullám, mint a dióhéjat, hátára kapta a sajkát, s magával ragadta a szirtek felé... Egy tompa reccsenés... és a csónak szerteúzótt romjai ott hanyódtak a tajtékozó habok taraján.

XXIII. FEJEZET.

Válságos helyzet. - Eredményes halászat. - Kísérlet a sziget átkutatására keleti irányban. - A Füstölő-Szikla albatrosa. - Szomorú Szilveszter este.

A sajka elvesztése nagyon leverte a szerencsétlen menekülteket. Addig, míg a sajka meg volt, bármikor tengerre szállhattak, s útjukban találkozhattak valami hajóval, mely megmenthette volna őket. Most ez a reményük meghiúsult, sőt oda voltak lánczolva ahhoz a sziklaszigethez, melyen egyetlen egy fa sem nőtt.

A férfiak komoran mentek vissza a barlangba; a vitorla-mester nagy tüzet gyújtott, melynél megszáritották a ruháikat. Aztán lefeküdtek; de nem sokat alhattak, mert egész éjjel dörgött és villámlott, a sziklákat ostromló hullámok pedig dübörgő morajjal zúgtak.

Reggel felé a vihar lecsöndesedett. A kapitány, John Block és Fritz kimentek a szerencsétlenség színhelyére és összeszedték, a mi a sajkából megmaradt: az árbocot, a vitorlákat, a vasmacskákat, a padokat, a kormánylapátot, evezőket, köteleket, s az édesvizes hordókat. Ezeknek is nagyobb része össze volt törve, már semmire sem volt használható.

John Block elszorult szívvel nézte a romokat. Aztán néhány szót súgott Ferencznek, a ki mindjárt vele ment. A derék vitorla-mesternek az jutott eszébe, hogy nem pusztította-e el a vihar a teknősbékákat is? Oda indult tehát Ferenczcel.

Míg az asszonyok a háztartás dolgaival vesződtek, James, Fritz és a kapitány a nyugati sziklafal felé indultak a parton.

A kis Bob vígan játszott a homokban, azzal a csónakkal, melyet a vitorlamester faragott neki.

A három nő, egyedül maradván, szomorúan beszélgetett. Jenny hiába igyekezett vigasztalni őket. Sem Doll, sem Suzan nem tudta visszafojtani könnyeit.

- Mire való a sírás? - kérdezte Jenny. - Öt erős férfi van itt, a ki mindent megtesz, hogy megszabaduljunk.

- De mit tehetnek ők is, ha már a sajka is elveszett! - kesergett Doll. - Ha elkövetkezik a tél, utóbb is éhen halunk.

- Oh, fiam, szegény fiam! - jajdult fel Suzan és heves zokogásra fakadt.

Bob, mikor sírni látta az anyját, sietve oda szaladt és szintén elpityeredett. De Jenny ölébe vette a fiút és megvigasztalta.

- Látod édes Bob, - így szólt hozzá, - anyád miattad sírt... Kiáltott utánad, s te nem feleltél... Úgy-e, a parton játszottál?...

- Ott, a kis csónakkal, a mit Block bácsi csinált, - felelte a fiú. - De nincs vitorlája, pedig szeretném ha lenne... Doll néni meg is ígérte, hogy csinál...

- Csinálok, édes Bob, - mondta Doll: - még ma megkapod...

- Akkor hát kettőt csinálj, - kérte Bob: - úgy, mint annak a csónaknak volt, a melyen ide jöttünk.

- Most csak menj játszani, kedvesem, - mondta Jenny: - és majd én is varrok neked két vitorlát. De ne menj ám messzire!

- Nem, itt maradok egész közel, - örvendett Bob és visszament a homokba játszani.

E közben megjött Block is Ferenczel. Ismét hoztak fél tucsat teknősbékát, de tojáshoz már egyet sem találtak. Visszajött a kapitány is, Jamesszel és Fritz-cel; még egyszer megvizsgálták a nyugati sziklafalat és átlátták, hogy csónak nélkül nem lehet megkerülni a heves hullámverés miatt.

- Pedig minden áron föl kell jutnunk a sziklafal tetejére, - szólt Fritz elkeseredve.

- De hogyan?... ha csak föl nem robbantjuk? - kérdezte Ferencz.

- Türelem, türelem! - biztatta őket a vitorlamester, ámbár neki sem volt semmi reménye a szabadulásra.

Két hét telt el, a mióta a sajkat a vihar összetörte, s a hajótöröttek egyhangú sorsa semmit sem változott. Egyformán teknősbékával, meg rákokkal, csigával, hallal éltek, a mit horog formára görbített szögekkel fogtak. Megöltek néhány tengeri kutyát is, de a húsukat nem ették meg, mert rossz volt; a zsírjukból ellenben gyertyát mártottak. Egyszer egész raj hering vetődött a szirtek közé: ezekből több százat elfogtak és füstre akasztották, télire.

Már hat hete voltak a szigeten, s miután a nyugati sziklafalat több ízben sikertelenül igyekeztek megmászni, Fritz elhatározta, hogy úszva fogja megkerülni a keleti sziklafalnak a tengerbe nyúló fokát. Tervét azonban csak John Blocknak árulta el, s december 7-én reggel azzal a szándékkal indultak el hazulról, hogy megkísérik a vakmerő vállalkozást.

A hullámok nagy erővel csapdosták a sziklát és világos volt, hogy Fritz koczkára teszi az életét, ha körül akarja úszni. John Block hiába kérte, hogy hagyja abba a kísérletét; Fritz levetkőzött, derekára kötötte a sajka kötelét, melynek másik végét a vitorlamester fogta és belépett a vízbe.

A hullámok kétszer visszavetették, s csak harmadszorra sikerült neki, egy hatalmas hullám tetején fölbuknia, s körül tekintenie a tengeren, hogy mi van a szikla túlsó felén; John Block teljes erejéből húzta a kötelet, s még így is alig bírta kivonszolni Fritzt a vízből...

- Nos, - kérdezte, - mi van a sziklán túl?

- Csak szikla és szirtek ott is, - felelte Fritz, mihelyt lélegzethez jutott. - A sziklafal tovább húzódik éjszak felé.

Mikor e kísérlet lesújtó eredményét a többiek megtudták, a szomorúság még nagyobb lett. Hát még ha azt is tudták volna, a mit a kapitány és a vitorlamester gondosan titkoltak: hogy a teknősbékák egyre fogynak!

Mi lesz belőlük, ha majd csak halakkal, csigákkal kell táplálkozniuk? Meddig fogják kibírni betegség nélkül?... S mi lesz akkor, ha egyik a másik után megbetegszik?...

Így következett el december utolsó hete, s ebben az időben számos tengeri szárnyas látogatta a sziklaszigetet, köztük nagy kormoránok és albatroszok is, hasonlóak azokhoz, melyeket Jenny a Füstölgő-Sziklán megszelídített és postának használt.

Egy napon pinguineket is láttak a sziklafal gerinczén, a mi gondolkodóba ejtette őket. Ha ezek az otromba, tehetetlen, félszeg állatok, melyeknek szárnyuk sincs, föl bírtak kúszni a szikla tetejére, ez annak a jele, hogy a sziklafal túlsó oldala nem oly meredek, mint az, a hol ők laknak; s ha meglenne a sajkájuk, s átkerülhetnének a sziklafal éjszaki oldalára...

Oh, ha azt a sajkat a vihar össze nem töri, mily más lenne most a helyzetük! De, fájdalom! semmit sem tehettek ebben a kétségbeesítő, reménytelen állapotban.

December 29-ikén délután nevezetes dolog történt. Egy albatrosz, mely nagyon messziről jöhetett, mert halálosan fáradtnak látszott, leszállt pihenni a barlangtól nem messzire. Fritz elhatározta, hogy megkísérli, hátha a vető-pányvával (lasso) megfoghatja.

Gyorsan pányvát készített a sajka vékony köteléből, s óvatosan bujkálva közeledett hozzá a sziklák közt.

Valamennyien izgatottan, feszült figyelemmel lesték Fritz mozdulatait és a madarat. Az albatrosz azonban nem mozdult... és Fritz, mikor már csak pár ölnyre volt tőle, villámgyorsan ráhajította a pányvát, rárohant, s megfogván az alig vergődő madarat, örömmel vitte a többiekhez.

Jenny, mihelyt meglátta, álmélkodva fölsikoltott:

- Ah, hisz ez az én madaram!... úgy van, ráismerek: az én albatroszom!...

- Micsoda? - kiáltott föl Fritz meglepetve: - hát ez a madár?...

- Ugyanaz, a melyet a Füstölő-Sziklán megszelídítettem... Úgy van: az ő nyakára kötöttem azt a levelet, a melyet te megtaláltál...

És Jenny nem csalódott: ez az albatrosz csakugyan ugyanaz volt, mely annak idején megmentette őt; a lábán még most is ott volt egy szál fonál: annak a maradványa, mellyel Jenny, annak idején, a madár lábára kötötte izenetét.

Ebben azonban semmi különös és semmi örvendetes nem volt. Tudjuk, hogy az albatrosz roppant gyors röptű madár, mely óriási távolságokra el szokott kalandozni szülőföldjétől. Jenny albatroszának ittléte tehát korántsem bizonyította azt, hogy Új-Svájc közel van; sőt ellenkezőleg: csak növelte a hajótöröttek szomorúságát, mert mindnyájan fájó szívvel gondoltak rokonaikra, barátaikra, a kiknek emlékét ez a madár élénkebben följújtotta szívükben.

Így telt el az 1817-ik esztendő, melynek utolsó hónapjai oly sok bajt és csapást hoztak a boldogtalanokra; szomorúan búcsúztak el Szilveszter estéjén a régi évtől és szomorúan gondoltak a kezdődő új évre is, mert attól sem mertek semmi jót reményleni.

XXIV. FEJEZET.

*A kis Bob meg az albatrosz megbarátkoznak. - Előkészületek a telelésre. -
Megint új csapás! - Az albatrosz és Bob kalandja.*

Harry Gould kapitány számítása szerint három hónap múlva bekövetkezik a tél. Ettől az időtől mindenki rettegett. Bezárva pár száz négyszögöl területre, melyet a magas sziklafalak, mint börtönt vettek körül, a menekültek élete már így is csak unalmas, senyvesztő tengődés volt. De legalább minden nap kijárhattak a friss levegőre; ellenben, ha itt lesz a tél, be kell zárkózniuk a barlangba, a honnan napokig sem jöhetnek ki.

Az albatrosz, mely hamarosan kiheverte nagy fáradságát, csakhamar megbarátkozott környezetével. Vígán szaladozott a parton, eleség után nézve, s néha felröppent a szikla tetejére is, hangosan sikongatva, mintha csak hívná az alant maradtakat.

- Adnád csak kölcsön a szárnyaidat, hogy mi is fölszállhatnánk veled! - sóhajtott a vitorlamester: - legalább megtudnók, hogy hol vagyunk.

Az albatrosz legjobb barátja a kis Bob volt. Hűségesen követte a madarat mindenhová a parton, s órák hosszán át eljátszott vele a homokban. Ha pedig rossz idő volt, behúzódtak a barlangba, a hol az albatrosznak külön kuczkója volt, melyben aludt is.

Közben készülődtek a télre is. Nagyon aggasztotta őket az, hogy nem tudták, hol vannak... Hátha a tél nagyon is hideg lesz, s a barlangban éjjel-nappal égetniök kell a tengeri fűvet: elég lesz-e, ha a tél hónapokig eltart?

Ez fontos kérdés volt, a melytől esetleg valamennyiök élete függhetett. A második fontos kérdés az volt, hogyha bezárják a barlang nyílását, - a mit nem csak a hideg miatt, de azért is meg kell majd tenniök, hogy a szélből bevert vízpárákban el ne gémberegedjenek, - mivel fognak világítani? Sok gyertyát kellett hát mártaniok, s ezt a dolgot a vitorlamester végezte el; szorgalmasan vadászott a tengeri kutyákra, melyeknek faggyából és zsírából öntötte a gyertya anyagát, belét pedig a tengeri fű rostjaiból fonta.

De nem volt meleg ruhájuk és elegendő eleségük sem. Ez a két dolog különösen aggasztotta a férfiakat, s a vitorlamester többször sóhajtván mondta:

- Bár csak inkább a hajónk tört volna össze ezeken a sziklákon! Akkor megmenthettünk volna mindent, a mi rajta van, s most nem szűkölködnénk semmiben!

Január 17-én nagy szerencsétlenség fenyegette a menekülteket. Bob, mint rendesen, egész délután az albatrosszal játszogattott és senkinek sem jutott eszébe, hogy utána nézzen, merre van a fiú.

Csak mikor ozsonnatájban sem jött haza, Suzan nyugtalankodni kezdett és mindenütt kereste, majd a barlang küszöbéről hangosan hívta Bobot.

De a kis fiú nem felelt.

Suzan leszaladt a partra, s ott is hívta. - Semmi felelet!

Majd a vitorlamester kezdett kiabálni dörgő hangon:

- Bob! Bob!

Sem a gyermeket nem látták, sem a hangját nem hallották.

- Ugyan hová bújhatott a ficzko? - dörmögött magában John Block és a keleti fok felé tartott.

Gould kapitány, Fritz és James épen arra sétáltak, de a kis Bob nem volt velük.

James nagyon megijedt; de Fritz megnyugtatta, mondván:

- Nincs félórája sem, hogy láttam az albatrosszal játszani.

- Hol?... hol?... kérdezte szorongva az apa.

- Nem messze a sziklafal aljától...

Valamennyien oda siettek, hangosan kiabálván Bob nevét, de hiába: sehol sem látták a gyermeket, s a hangját sem hallották; sőt még az albatrosznak sem volt nyoma sehol.

A férfiak szorongva tértek vissza a barlangba, reménykedvén, hogy Bob talán időközben megkerült; de csak Suzant, meg a másik két nőt találták ott, halálos aggodalomban.

Suzan úgy sírt, jajgatott és tördelte a kezeit, mint az örült... Hátha Bob a tengerbe esett?... vagy a szirtek közé zuhant?... A legrosszabbtól is lehetett félni, hisz már egy órája hiába keresik a fiút!

Az öt férfi legott visszafordult és más-más irányban indult el az eltévedt gyermek keresésére. De félóra múlva már ismét megjöttek: tűvé tették a szigetet Bobért, de eredménytelenül.

Ekkor Suzan kétségbeesése határtalan lett. Mértéktelen fájdalmában síró görcsöket kapott és csaknem ájultan vitték be őt a barlangba.

- Én nem hiszem, hogy Bob a tengerbe esett, - mondta Fritz. - Magam láttam őt, alig egy órája, a sziklafal aljában játszani, messze a tengertől; vele volt az albatrosz is...

- De hol van hát a madár? - kérdezte Ferencz; - azt sem látni sehol!...

És valóban, az albatrosz sem volt sehol; még éles, sikoltozó hangját sem lehetett hallani, pedig máskor folyton sikongatni szokott. Hogy elröptült, az nem volt valószínű, mert annyira összeszokott Bobbal, hogy öt percre sem tudtak ellenni egymás nélkül.

Az este közeledett és Suzan úgy őrjöngött fájdalmában, hogy attól féltek, elveszti az eszt. A férfiak ismét hozzáláttak a kereséshez és nagy tüzet is gyújtottak a hegyfok lábánál, hogy Bob lássa, merre jöjjön.

Késő éjszaka vetette őket haza, de kutatásuknak, fáradságuknak semmi eredménye nem volt: Bob csak nem került meg, sőt még a nyomára sem akadtak.

Ily rettenetes éjszakájuk még nem volt, mióta a *Flag* zendülő legénysége elválasztotta őket egymástól. Suzan folyton félrebeszélte lázas kétségbeesésében, a férfiak pedig föl váltva mentek ki az éjszakába, figyelve, lesve, nem hallják-e a kis Bob szavát valahol.

Hajnali két óra tájban az addig csillagos ég felhősödni kezdett. Éjszaka felől szél kerekedett, s a tompa moraj jelezte, hogy a tenger erősebben kezd hullámozni.

Ez volt a tengerdagály órája is és a férfiak szorongva jártak körül a parton, minden pillanatban várva, hogy az emelkedő habok kivetik a homokra a kis Bob testét...

- Fiam!... Fiam!... - nyögte Wolston asszony fájdalmasan.

És föl akart ugrani, hogy kirohanjon a viharos éjszakába, de ájultan roskadt férje karjaiba. James odatértelt felesége mellé és úgy ápolta, a többi négy férfi pedig ismét kiment keresni a kis fiút.

De megint eredménytelenül. Csüggedten, szótlanul ültek le a barlangban, de nem volt maradásuk; kis idő múlva megint föl kerekedtek és ismét neki vágtak a sötét éjszakának.

Négy óra tájban pitymallani kezdett, s a szél szüntével a tenger háborgása is alább hagyott. Fritz, a ki a barlang hátulsó felében, egészen a sziklafal mellé heveredett, hirtelen megrezzent. Úgy tetszett neki, mintha a falon belül halk sikongatást hallott volna.

Rögtön oda hívta a kapitányt.

- Hallgassa csak! - szólt izgatottan.

A sikongatás ismétlődött.

- Ez madár-hang, - mondta a kapitány.

Most odajött John Block is; fülét a sziklafalhoz tartotta, s figyelmesen hallgatózott.

- Ez az albatrosz hangja, - szólt végre: - ráismertem.

Legott gyertyát gyújtott, s a többiekkel együtt vizsgálni kezdte a sziklafalat. Ha az albatrosz a falon belül volt, - a miről nem kételkedhettek, mert egyre sikongatott, - meg kellett találniok a nyílást, melyen bemászott; s ha ott volt az albatrosz, valószínűleg ott lesz a kis Bob is.

Rövid keresés után egy 20-25 hüvelyk széles kis likra akadtak, egészen a fal aljában. Jenny hirtelen lehajlott a földre és hívta a madarat, mely nagyon jól ismerte a hangját.

Az albatrosz nagyot sikoltott... s a következő perczben kibújt a likból, s egyenesen Jennyhez futott.

- Bob!... Bob!... kiáltott most a vitorlamester.

Semmi felelet... Bob tehát nincs a fal mögött?... Ezt kellett eldönteni, s a vitorlamester nem habozott. Gyorsan letérdelt, s maga mögé hányván a homokot, hamar kitágította a likat annyira, hogy bemászhatott...

Pár másodperc múlva ismét kibújt, s karjaiban hozta az ájult Bobot, a kit anyja csókjaival térített magához.

XXV. FEJEZET.

*A hátulsó barlang. - Fritz fölfedezése. - Indulás a szikla fõnsíkjára. -
Csalódott remények. - Az ágyúlövés.*

Hogy mi történt Bobbal, könnyű elképzelni. Játszogatott az albatrosszal, könnyelműen bebújt a likba, s aztán nem bírta visszamászni. Eleinte kiabált és sírt félelmében, de aztán végkép kimerült és elájult; ezer szerencse, hogy Fritz meg hallotta az albatrosz sikongatását, s a vitorlamester még idejében megmentette Bobot.

A hátulsó barlang fölfedezése azonban gondolkozóba ejtette a kapitányt.

- Hátha ez a barlang elég hosszú és kivezet bennünket a szikla túlsó oldalára? - mondta tûnõdve.

- S ha kivezet is, - viszonzá a vitorlamester vállat vonva: - mi hasznunk belõle? Csõbõrbõl vödörbe jutunk: ott sem lesz sziklánál egyéb.

- Az meglehet, - hagyta helyben Fritz - de azért mégis meg kell kísérttenünk, mert ez a menekvés egyedüli útja.

Rögtön kibõvítették a nyílást és néhány gyertyát meg gyújtva, bemásztak a hátulsó barlangba. Sokkal hosszabb volt, mint az elsõ, de a szélessége és magassága alig volt 10-15 lábnál több; inkább folyosó volt tehát, mint barlang, s nem volt valószínûtlen, hogy egész hosszában átszeli a sziklát és kivezet a túlsó oldalára.

Reménykedve vizsgálták a falakat, de mindenütt tömör gránit-tömeg zárta el útjukat, s midõn vagy ötven lépésnyire mentek az egyre szûkebb folyosóban, végre elõttük is elzárta az utat a tömör fal. Szóval, a hátulsó barlangnak nem volt kijárata semerre, csak az elsõ barlangon át, a melyben laktak.

A megghiúsult reményre következõ levertség mindnyájukat elcsüggesztette. Úgy érezték, hogy ez a kopár, zordon partvidék, minden oldalról körülfogva a meredek szikláktól, az õ börtönük, a hol vagy éhen kell halniok, vagy megfagynak a tél hidegében. A következõ napokon szép idõ volt, de január 22-ikén heves vihar támadt éjszak felõl. A szél errõl az oldalról nem érte õket, s a tenger is csöndes maradt, de éjfél tájban mégis szörnyû csattanásra riadtak föl álmukból. Az ég csupa tûz volt a folytonos villámlástól és Fritz, Ferencz meg a vitorlamester ijedten rohantak ki.

- A villám itt csaphatott le valahol a közelben, - mondta Ferencz.

- Alighanem a sziklacsúcsra, - viszonzá John Block futtában.

De még ki sem értek, midõn Jenny, a kit szintén fölijesztett álmából a nagy dördülés, rémûlten fölsikoltott:

- Ah, itt ég valami!... Nem érzitek a fojtó füstöt?...

- Nem itt ég! - kiáltott be John Block, a ki már kiért a szabadba: - A tüzelõszerünk ég!

Valóban, a villám fölgyújtotta ezt a nagy rakás tengeri füvet, mely lobogva égett, mint a szalma, s fojtó füstöt árasztott szerte a parton. Szerencse, hogy a barlang elég messze volt tõle, különben azt is megtöltötte volna füsttel.

- Mentsük meg, a mit lehet! - kiáltott föl a kapitány: Ha lehetett volna! A tűz oly rohamosan terjedt, hogy az oltási kísérletek sikertelenek voltak, s a tüzelő-anyagból semmit sem lehetett megmenteni.

Ez szörnyű csapás volt. Pár héttel a tél kezdete előtt elégett a tüzelőszerük és csak imitt-amott, a sziklák aljában maradt belőle egy kevés.

Igaz, hogy ha a szél délről fúj, a tenger egyre újabb és újabb csomó tengeri füvet hajtott a partra: de elég lesz-e ez a hosszú, hideg télre?

Másnap, bár a vihar már lecsillapult, még nem derült ki az idő. A kapitány első gondja volt, hogy a még megmaradt tengeri füvet biztos helyre tegye... de hová?

- Miért ne csinálnánk raktárt a hátulsó barlangból? - kérdezte Fritz: - ott egészen elférne...

Ez okos gondolat volt, s Fritz legott gyertyát gyújtott és bement a második barlangba, hogy gondosabban megvizsgálja. Midőn a folyosó hátulsó sziklafalához ért, hűvös légáramlatot érzett, s halk füttyülést is hallott.

- Ez a szél... az éjszaki szél... - szólt magában halkan.

Föltartotta a gyertyát, de ebben a pillanatban az erősebb légáramlat hirtelen eloltotta, s ő sötétben maradt.

Fritz csaknem fölsikoltott örömeiben. Ha a szél így besüvölt a második barlangba, akkor mögötte útnak, átjárónak kell lennie, a melyen keresztül ők is kiszabadulhatnak börtönükből!

A sötétben tapogatózva, a mily gyorsan csak lehetett, visszament az első barlangba és elmondta fölfedezését.

A négy férfi legott gyertyákat gyújtott és visszament vele. A hátulsó falhoz érve valamennyien hallották a szél süvöltését, érezték hidegét; a vitorlamester pedig letartva gyertyáját a földre, megvilágította a sziklafal alját. Csak most vették észre, hogy a fal alul nem tömör, hanem egymásra halmozott sziklatörmelék alkotja, mely, ki tudja, mióta hullott alá és zárta el a folyosó bejáratát.

- Bontsuk ki! - szólt a kapitány izgatottan.

Félóra alatt eltakarították a sziklatörmeléket, s a szabaddá tett nyíláson Fritz bújt ki először; társai nyomon követték.

A szabad ég alá értek. A két sziklafal közt, melynek csúcsai szédületes magasban vesztek el, 5-6 láb széles kanyargós sziklatorok húzódott, mely ugyan elég meredek, de mégis járható volt.

Világos tehát, hogy a szikla végtől végig meg volt hasadva: csak az volt a kérdés, hová vezet a sziklás ösvény, mely előttük állt?

- Akárhová, csak ki a börtönükből! - kiáltott föl John Block.

Ez a felelet ott volt mindnyájuk szíve mélyén, s ezért rögtön el is határozták, hogy mit tegyenek. Rögtön indulni fognak!

Ha nem érnek ki a sziklahasadékból és nem találnak kedvezőbb tanyát a mostaninál, még mindig elég idejük lesz visszatérni ide.

Czélszerű lett volna, ha egyelőre csak két-három férfi indul el megnézni, hová vezet a szikla-szoros, de ebbe senki sem egyezett bele. Valamennyien izgatottak voltak és Jenny, Doll, meg Suzan semmi áron sem akartak otthon maradni.

Nagy sietséggel megreggeliztek tehát, s nem is beszéltek evés közben, hogy gyorsabban végezhessenek. Azután pár napra való eleséget véve magukhoz, valamennyien elhagyták a barlangot.

Elöl ment Fritz és Ferencz; utánuk Jenny, Doll és Suzan, a ki kézen fogva vezette a kis Bobot; és végül James és a kapitány, a kik után John Block következett.

Az út kanyarogva haladt a két sziklafal között, a mi részint jó volt, részint nem. Jó volt azért, mert nem volt túlságosan meredek, rossz pedig azért, mert kanyarodásaival meghosszabbította az utat.

Tíz óra tájban már annyira kifáradtak, hogy meg kellett pihenniök. A kapitány úgy vélte, hogy még csak körülbelül 200 lábnyira lehetnek a barlang fölött.

- Ha számításom nem csal, - mondta, - mivel a szikla gerinczét 1000-1200 láb magasnak tartom - még öt-hat óráig kell mennünk, ha föl akarunk jutni a fösíkra.

- Még akkor nagyon világos lesz, - mondta Fritz - s még mindig elég időnk lesz, hogy szükség esetén visszatérhessünk a barlangba.

Félórai pihenés után ismét útnak indultak. A nagyon kanyargós út 10-12 láb széles lehetett, talaja kavicsos homok volt, melyben a növényzetnek nyoma sem volt.

Délután két óra felé ismét megpihentek, s ezúttal ettek is. Most már hét-nyolczszáz lábnyira lehettek a barlang fölött, s remélhették, hogy valóban följutnak a fösík tetejére.

Mivel a hölgyek nagyon fáradtak voltak, Fritz azt indítványozta, hogy maradjanak itt, s várják meg, míg ő, a kapitány, meg John Block megmásszák a sziklagerinczet; James és Ferencz addig velük maradnak. De Jenny, a kit egyébként Doll és Suzan is támogatott, hallani sem akart erről.

Három órakor tehát együtt folytatták az utat, mely nagyon meredek lett. A szűk, kanyargó szakadéokban sziklák sziklákra halmozva álltak, s az utasoknak segíteniök kellett egymást a fölmászásban.

Végre, hallatlan erőfeszítés után, valamivel öt óra előtt, mindnyájan fönt voltak a szikla-csúcson.

Déli, keleti és nyugati irányban semmit sem láttak... semmit, csak a végtelen tengert!

Éjszak felé a fösík tovább terjedt, de hogy meddig, azt nem lehetett tudni, mert nem láthatták a végét. És az sem volt bizonyos, hogy ott, a hol végződik, járható-e, vagy pedig meredek sziklafal zárja-e el a leereszkedés útját?...

Ez szörnyű csalódás volt. Köröskörül, a merre néztek, mindenütt csak kopár, sötét sziklákat láttak.

Még a Teknősbéka-öböl, - a honnan most jöttek, - még az sem volt ily zordon, mert ott legalább moha nőtt a sziklákon, míg itt már az sem tenyészett.

Senki sem szólt egy szót sem; mindnyájukat elcsüggesztette utolsó reményük meghiúsulta. Nem volt más hátra, mint visszatérni a meredek szakadékon át a barlangba, előkészülni a hosszú, zordon télre és csak kívülről várni a szabadulást.

Mind a mellett, ha már idáig eljutottak, nem mulaszthatták el, hogy elmenjenek a fösík éjszaki széléig s onnan nézzenek szét: nem pillantanak-e meg vigasztalóbb tájat.

Ekkor Fritz a következőt ajánlotta:

- Kedves Jenny! Doll, Wolston asszony és Bob meg te menjetek vissza Ferenczcel a barlangba; sőt menjen veletek James is... még idejében haza értek, ha rögtön indultok. Mi pedig, Gould kapitány, John Block, meg én, itt fogunk aludni és holnap napkeltekor megvizsgáljuk a fösík éjszaki felét is...

Jenny hallgatott; úgy látszott, hogy habozik és nem tudja magát elhatározni a távozásra.

- Fritz ajánlata nagyon bölcs, - szólt most Ferencz. - Semmi értelme sem volna, hogy a nők is itt töltsék az éjszakát... hisz köröskörül egyetlen egy barlang sincs, a hol meghúzódhatnának.

- Menjünk hát! - szólt Jenny szomorúan sóhajtva és fölkel.

E pillanatban a vitorlamester hirtelen fölugrott és két kezéből tölcseért csinálva a füléhez, a lélegzetét is visszafojtva hallgatózott.

Éjszak felől, a távolságtól meggyöngített tompa dörrenést hozott feléjük a szél...

- Ez ágyúszó volt! - kiáltott föl a vitorlamester.

XXVI. FEJEZET.

*Az éjszaka a fösíkon. - Útban éjszak felé. - A brit lobogó. -
A földi paradicsom! - Fritz fölkiáltása.*

Valamennyien mozdulatlanul álltak, mert szívük elszorult a nagy fölindulástól; lélegzetüket is visszafojtva bámultak éjszak felé és hallgatóztak. Lehetetlen, hogy csalódtak... a mit hallottak, valóban ágyúlövés volt...

- Bizonyosan valami hajó lesz, mely a sziget túlsó felén vitorlázik, - mondta Harry Gould kapitány.

- És miért ne jöhetne a lövés a szárazföldről is? - kérdezte Jenny.

- A szárazföldről, Jenny? - kételkedett Fritz.

- Úgy van, a szárazföldről, - ismételte Jenny. - Mert ha hajó, miért lőtt volna? Miért?...

Jennynek igaza volt. De még hogyha tévedt volna is föltevésében, ha csakugyan egy hajó ágyúzott volna, nekik akkor is a fösík éjszaki széléhez kell menniök, ha látni akarják, mert a lövések zaja éjszak felől hangzott.

Most már szó sem volt arról, hogy a nők haza menjenek a barlangba. Akármily zordon és kényelmetlen lesz is az éjszaka a kopár sziklák közt, mindnyájan ott fognak aludni. A vitorlamester, hosszabb keresés után, talált is valami menedékhelyt, két összeszoruló sziklafal között, a hol a nők és a kis Bob meghúzódhattak.

Előszedték tehát az eleséget és mindenekelőtt megebédeltek; még maradt két napra való élelmiszerük: ez talán elég lesz addig, a míg eldől a sorsuk, hogy vissza kell-e térniök a Teknős-béka-öbölbe, vagy tovább mehetnek éjszak felé.

Azon az éjszakán úgyszólván senki sem aludt. A férfiak csaknem egész éjszaka talpon voltak, figyelve-lesve, hogy nem hallják-e ismétlődni az ágyúdörrenéseket; de az éjszaka csöndben, nyugodtan telt el.

- Annyi bizonyos, hogy nem csalódtunk, - szólt a kapitány hajnalban - a mit hallottunk, az ágyúlövés volt, s én azt hiszem, hogy hajó van a part közelében, s az lövöldözött.

- De miért ne ágyúzhathának a szárazföldről?... a szigetről magáról? - kérdezte Fritz, mint tegnap Jenny.

- Mert akkor a szigetnek igen nagyra kellene lennie, a tompa dörrenésről ítélve; ilyen nagy sziget pedig tudtommal nincsen a Csöndes-óceánban, - viszonzá a kapitány.

- De bizonyos-e, hogy a Csöndes-óceánon vagyunk? - vágott közbe James: - míg a «Flag» legénysége fogva tartott bennünket, nem tudhattuk, hogy merre megy a hajó... épp úgy lehetünk tehát az Indiai-óceánban, mint a Csöndes-óceánban...

- Ez is lehet, az is lehet, - hagyta helyben a vitorlamester - de hiszem, hogy előbb-utóbb vagy így, vagy úgy, de eldől a dolog.

A mint a hajnal fénye bevilágította a tenger síkját, mindnyájan körültekintettek és sóvárogva vizsgálták a szemhatárt... De sehol semmit nem láttak: egyetlen vitorla sem tűnt föl a tenger sima tükrén.

E pillanatban, éppen midőn a nap tűzkorongja fölbukkant a habokból, előjöttek a nők is; Suzan kézen fogva vezette a kis Bobot.

Az albatrosz vidáman ugrándozott szikláról-sziklára, s röpdösve szállt éjszak felé, majd megismét visszasietett Jennyhez.

- Mintha csak az utat akarná mutatni, - mondta Jenny.

- Menjünk utána! - kiáltott föl Doll.

Az út nagyon nehéz és fáradságos volt a sziklákon át. Az éjszak felé emelkedő fösík egyszersmind keleti és nyugati irányban is kiszélesedett, úgy, hogy a tenger, melyet eddig mind a kétfelől láttak, lassankint eltűnedezett szemük előtt.

Tizenegy óra tájban megpillantottak egy czukorsüveg formájú hegyet, mely vagy háromszáz lábnyira emelkedett a fösík fölé, a látszott, hogy a sziklás hegyláncznak a legmagasabb pontja.

- Ha oda följutunk, - mondta Jenny, - minden irányban széttekinthetünk.

Úgy van: de kimondani ezt a vágyat könnyebb volt ám, mint teljesíteni. Szikláról-sziklára lépve, sokszor ugrálva, valósággal zergemódra kúsztak fölfelé. A vitorlamester nyakába vette Bobot és úgy vitte, mert a kis fiú különben nem bírt volna lépést tartani velük.

Délután két óra tájban a czukorsüveg aljához értek. Bár nagyon fáradtak voltak, mégis csak húsz perczig pihentek, annyira sarkantyúzta őket a vágy és az izgatottság.

A fölfelé mászás egyre nehezebb, fáradságosabb lett, de az utasok nem csüggedtek.

Félóra múlva már fölérték a hegynek körülbelül a közepéig, s ekkor Fritz hirtelen meglepetve fölkiáltott:

- Mi az ott?...

Valamennyien a hegy csúcsára pillantottak, a hova Fritz mutatott; egy öt-hat láb magas bot vagy fa nyúlt a magasba a sziklák közül.

- Az nem fa - mondta a kapitány.

- Nem, hanem bot, - felelte a vitorlamester, - s ha jól látom, lobogó is van rajta.

- Lobogó... ezen a pusztán szírtén?... - álmélkodott Jenny.

E pillanatban a szél meglibbentette a lobogót, mert valóban az volt és John Block fölkiáltott:

- Nézzenek oda!... az angol lobogó... a vörös és kék sávok, a Szent-György kereszttel!...

Csakugyan az angol lobogó volt!

Erre mindnyájan újult erővel kapaszkodtak fölfelé, s fáradságot nem érezve, emberfölötti kitartással küszködtek.

Három órakor fölérték és sóvárogva néztek éjszak felé.

De ismét keserű csalódás érte őket.

A szemhatárt minden felé sűrű köd takarta, melyen nem láttak át. Nem tudhatták, hogy a sziklás fösíkot ezen az oldalán is oly meredek fal szegi-e be, mint a Teknősbéka-öböl felől; s nem tudhatták azt sem, hogy a sziklás fösík mögött éjszak felé, éppen oly sivatag-e a tájék, mint az, a honnan menekültek.

Elhatározták, hogy nem távoznak innen, míg a köd el nem oszlik, s meg nem bizonyosodhatnak arról, hogy szigeten vannak-e, vagy szárazföldön. A brit zászló, mely előttük lobogott, biztos záloga volt annak, hogy a vidék nem ismeretlen, s ha nem lakják is európaiak, kétségtelen, hogy néha-néha megfordulnak ott, a mint az angol lobogó tanúsítja.

E pillanatban az albatrosz hangos sikongatással felröppent a levegőbe és gyors repüléssel nekivágott éjszaknak...

Tehát a madár is elhagyta őket... elhagyta őket a régi jó barát... és nem is tudták, hogy hová megy!

Nagy szomorúság fogta el mindnyájukat; ez a csekélynek látszó dolog csak még jobban éreztette velük nyomorúságukat, elhagyatottságukat.

Az egyre erősödő szél lassankint kezdte szerte tépni a ködfátyolt, mely eltakarta a szemhatárt. Most már látták, hogy a sziklafal éjszak felé nem meredeken esik alá, hanem szelíden lejtősödik, s alig száz lábnyira alattuk már fákat is láttak... sűrű erdőt, a mit már fél esztendő óta nem láttak!...

És a mint a szélben szerte foszladoztak a ködfelhők, egyszerre föltűnt előttük a földi paradicsom: vagy kilencszáz lábnyira alattuk egy sűrű, nagy kiterjedésű lombos erdő, azontúl nagy, sík terület, tele gazdag rétekkel, mezőkkel, ligetekkel, átszelve patakoktól, benépesítve állatokkal: - szóval oly boldog, mosolygó vidék, a minőt csak álmaikban óhajthattak volna!

S túl mindezen, a zöldellő réteken is túl, fölcsillant az óceán kéklő vize, mely minden oldalról körül fogta ezt az áldott földet. Tehát szigeten voltak, még pedig nagy szigeten.

- Menjünk!... menjünk! - kiáltott föl Fritz.

- Úgy van, menjünk! - türelmetlenkedett Ferencz is.

- Ma éjjel az erdőben hálunk meg! - örvendezett a kapitány.

Ekkor Fritz még egyszer körülnézett a tájon; és a mint nézte, nézte, úgy rémlett neki, hogy nem most először látja ezt a gyönyörű képet... hogy lelkében, emlékezetében elmosódva él ennek a fölséges vidéknek a mása... S hirtelen, mintha mennyei sugallat szállta volna meg, karjait az ég felé tárva fölkiáltott:

- Ez Új-Svájc!...

- Az! az!... Új-Svájc! - ismételte Ferencz is ujjongva.

És Jenny zokogva borult férje nyakába, egyre azt hajtogatván:

- Itthon vagyunk! Itthon vagyunk!

XXVII. FEJEZET.

A barlang a hegy lábánál. - Az erdőn keresztül. - Az antilop. - A Montrose-folyó. - Ismerős helyek. - Egy éjszaka az eberfurti remete-lakban.

Rövid imádság után rögtön útra keltek a hegyről lefelé és menet közben vígan, ujjongva beszélgettek.

- Csak találunk valami barlangot a hegy lábánál, a hol alhatunk? - kérdezte a kapitány.

- Ha nem lesz is barlang, - mondta Fritz - ott az erdő! Oly pompás lesz a lombátorok alatt aludni. Különben is negyvennyolcz óra alatt otthon leszünk Felsenheimban!

- Csak el ne fogyjon addig az eleségünk! - aggódott a derék vitorlamester.

- Ha elfogy is, mit tesz az? - kérkedett Ferencz. - Vad elég bőven terem Új-Svájcban: majd vadászunk!

- Puska nélkül? - nevetett a kapitány.

- Van elég gyors lábunk!... S majd meglátja, kapitány, hogy holnap ebédre már kitűnő friss húsunk lesz, s nem kell tovább ennünk ezt az átkozott teknősbékát!

- Ej, ej, Ferencz - tréfálkozott Jenny - úgy illenék, hogy háladatosabbak legyünk e szegény állatok iránt, melyek hónapokon át tápláltak bennünket.

Ily vidáman beszélgetve értek le a hegy lábához és Fritz, a ki a kis csapat élén járt, a tájékozás csodálatos ösztönével ugyanazon az úton vezette a társaságot, a melyen ezelőtt négy hónappal Wolston úr és Jack is jártak, midőn a Zermatt-csúcsot megmászták.

Nyolcz óra tájban elérték a fenyves-erdő szegélyét és csakhamar rábukkantak arra a barlangra is, melyben Wolston úr és társai kirándulásuk alkalmával az éjszakát töltötték. A barlang ugyan szűk volt mindnyájuknak, de a férfiak nem törődtek vele; ők majd meghálnak a szabad ég alatt: elég, ha a nők és a kis Bob földél alatt lesznek. És, a mint gyertyával megvilágították a barlang belsejét, a legelső, a mi szemükbe tűnt, az a hamurakás volt, mely a Wolston úrtól gyújtott pásztortűzből megmaradt.

Miután szegényes vacsorájukat elköltötték, s Bobot lefektették, alvás helyett beszélgetni kezdtek.

Mennyi csodálatos véletlen játszott közre megmenekülésükben!

Bizonyos, hogy Robert Borupt, miután lezáratta őket a «Flag» fenekére, csak a kedvezőtlen szelektől hajtva vitorlázott éjszak felé, s mikor őket a sajkában kitette Isten kényére a tengeren, alig lehettek messzebb Új-Svájctól, mint száz mérföldnyire.

Fritz és Ferencz nem ismerték a szigetnek déli felét, s nem tudhatták, hogy a termékeny szigetnek ily kopár, zordon tája is lehet: ezért nem ismertek rá, midőn a Teknősbéka-öbölben kikötöttek.

Most már meg tudták magyarázni az albatrosz látogatását is. A madár Jenny távozása után bizonyosan visszaröpült eredeti hazájába, a Füstölgő-Sziklára, s onnan tévedt hozzájuk... De mekkora szerepe volt ennek a hűséges állatnak is megmenekülésükben!... Hisz nélküle talán sohasem földöztek volna föl a második barlangot, mely a szabadba vezette őket.

Ez a beszélgetés soká tartott, de végre a fáradság és az álom elnyomta mindnyájukat. Hajnalhasadtakor, Fritz vezetése mellett, a kis társaság megindult a fenyőerdőben, a szelíden lejtősödő hegyoldalon lefelé.

Számításuk szerint nyolcz mérföldre lehettek az Ígéret földjétől: - így nevezték el Felsenheim környékét: - s ha mindennap négy mérföldet gyalogolnak, másnap estére oda érhetnek a falkenhorsti sziklaszorozhoz, a honnan pár óra alatt eljuthatnak Felsenheimba.

Hogy délig ne is kelljen pihenniök, James, Ferencz és a vitorlamester föl váltva vitték Bobot, ámbár a fiú minden áron a maga lábán akart járni.

James és Suzan, a kik még nem ismerték a forró övi vidékek szépségeit és csodás gazdagságát, álmélkodva nézték a hatalmas, buja növényzetet, melyhez a fokföldi flóra nem is volt hasonlítható. Hát még mit fognak szólni akkor, mikor majd meglátják azt a csodát, a mit az emberkéz művelt ezen az áldott földön, az eberfurti, zuckertopi, waldegi termékeny majorokban?!...

Tizenegy óra tájban Fritz, a ki szokása szerint ismét elől járt, hirtelen megállította a kis csapatot egy tisztás szélén, melyet keskeny patak szelt át. A patak hűs vizéből éppen egy erőteljes, kinőtt antilop oltotta szomját, s Fritz ezt akarta zsákmányul ejteni.

Ennek legegyszerűbb módja az volt, hogy bekerítik az antilopot, s aztán egyszerre rajtaütnek; csak hogy ez a mód, a mily egyszerű, éppen oly nehéz is volt, mert a finom hallású és éles szemű állat nagyon óvatos és a legelső gyanús neszre kerekelt old.

Mialatt a nők hátramaradtak, az öt férfi, csupán késével fegyverkezve, nesztelenül lopódzott közelebb az állathoz, mely gyanútlanul szürcsölte a vizet.

Egyszerre csak Fritz vad kiáltással hirtelen elébe toppant, a megriadt állat pedig roppant szökéssel iramodott a sűrű felé, a hol pár pillanat alatt eltűnhetett üldözői elől.

De itt már Ferencz és John Block készen várták; ha nem sikerül föltartóztatniok az antilopot, a préda elveszett. A vitorla-mester elébe ugrott az állatnak, de ez, bár maga is elesett az összeütközéstől, heves rohantában feldöntötte őt, s éppen föl akart ugrani, hogy tovább meneküljön.

E pillanatban ért oda Fritz és rávetvén magát a még vergődő állatra, markolatig az oldalába szúrta a kését. De ez a seb nem lett volna elég; szerencsére Harry Gould kapitány éppen idejében ugrott oda és átszelte az antilop torkát.

Az állat még néhányat rúgott lábaival, s aztán mozdulatlanul terült el a földön. Közben John Block is föltápáskodott.

- Már az igaz, - dörmögte bosszúsan, - hogy sok hullámcsapást kaptam életemben, de egy sem bánt el velem úgy, mint ez az átkozott dög!

- De csak nem történt valami baja? - kérdezte aggódva Jenny, a ki épen akkor ért oda.

- Oh, nem: csak fölöklelt; hanem bosszúból majd a fejét eszem meg, mert azon vannak a szarvai.

Hamarosan megnyúzták és földarabolták az antilopot; most már holnap estig elég eleségük volt: az úton tehát nem kellett többé vadászniok.

Mivel az idő dél felé járt, mindjárt tanyát ütöttek a hűvös patak partján, a hol a nők legott az ebéd elkészítéséhez láttak. Az antilop húsa különben is ízletes; de a kis társaságnak valóságos csemege volt: hisz hónapok óta egyebet sem ettek, mint teknősbékát, csigát és halat!

Újult erővel folytatták útjukat, s ha Fritzen és Ferenczen állt volna, ők bizonyára egyhuzamban szaladtak volna Felsenheimig, hogy minél előbb megölelhessék szüleiket.

De a nők fáradtak voltak, s ezért éjszakára pihenőt kellett tartaniok.

Az éjszakai nyugodalmat semmi sem zavarta meg. Másnap még pitymallat előtt útnak eredtek, s délután négy óra tájban kiértek az erdőből.

Termékeny mező terült el szemeik előtt. Az őszerejű föld gazdag, tropikus növényzete meglepő szépségben pompázott a sík földön, melynek színes, mosolygó pázsitját csak itt-ott szaggatták meg a kisebb ligetek sötét foltjai, a patakok kanyargó, ezüstös szalagjai.

Távol vidám őzek és ürge szarvasok kergetőztek a magas fűben; majd struczok egész falkákban száguldoztak át a mezőn, a mely egyébként szinte hemzsegett a lábas és szárnyas vadaktól. Sőt elefántokat is láttak: a nagy állatok ügetve tértek be az erdőbe, a honnan messze elhallatszott jókedvű trombitálásuk.

John Block, a kapitány és Wolstonék alig bírtak betelni csodálkozással. A természetnek ez a kimeríthetetlen, roppant gazdagsága annyira meglepte őket, hogy perczekig némán bámulták az istenáldotta, gyönyörű vidéket.

- Hát még Felsenheim!... Falkenhorst! - szólt Jenny büszkén. - Az ám csak a földi paradicsom!

Este hat óra tájban megálltak pihenni, s az éjszakai tanyát előkészíteni. Sem hidegtől, sem időváltozástól nem kellett félniök, s ezért az ízletes vacsora után a fák alá dőltek aludni, s a fáradság és álom csakhamar elnyomta mindnyájukat.

Óvatosságból azonban pásztortűzet is gyújtottak és Fritz, Ferencz meg a vitorlamester föl-váltva őrködtek egész éjjel. A fenevadak ordítása meg-megzavarta az éjszaka csöndjét, s bár nagyon távolról, az erdőből hallatszott, mégis czélszerű volt nyitva tartani a szemüket.

Hajnalhasadáskor ismét útnak indultak, s ez a nap is fontosabb események nélkül telt el. Dél felé egy gyors futású, kristálytisza vizű patakhoz értek, s ott ebédeltek. Fritz és Ferencz még nem ismerték ezt a patakot, nem tudták, hogy valamivel odább nagyon is kiszélesedik és folyóvá lesz: sőt azt sem tudták, hogy már neve is van és Montrose-folyónak hívják.

Délután tovább mentek és négy óra tájban már ismerős vidéken jártak.

- A Grünthal völgye! - kiáltott föl Fritz.

- Hurrah! - felelte rá Ferencz ujjongva.

Most már csak a völgyben kellett fölfelé menniök egészen a sziklaszorosig, mely az Ígért-földjére vezetett, s akkor otthon lesznek.

A fáradságot senki sem érezte többé; mintha szárnyuk keletkezett volna, valamennyien szinte repültek a cél felé, s este hat óra körül szerencsésen meg is érkeztek az eberfurti nyaralóba.

A majorban nem volt senki, hanem a ház és minden egyéb a legnagyobb rendben volt. Kinyitogatták az ajtókat, ablakokat, hogy a szobák szellőzzenek, s aztán beszállásolták magukat.

Mivel az eberfurti remetelakba gyakran kirándult a két család, meg volt benne minden, a mi a pár napi tartózkodás kényelméhez szükséges volt, s ráadásul mindig volt benne legalább egy hétre való eleség is.

Jennynek tehát csak a nagy kosarakat kellett fölnyitnia; volt azokban minden: szágó-liszt, kasszáva, maniok, sózott hús és füstölt hal, befőtt gyümölcs, aszalt szilva, füge, banán; friss körtét és almát a fákról szedhettek, zöldséget zsákszámra találtak a konyhakertben.

Mivel ott voltak a konyha-edények is, a nők fölséges lakomát készítettek vacsorára, melyet a pinczéből hozott kitűnő pálmaborral öblítettek le.

- Elég soká ittunk vizet! - kiáltott föl a vitorlamester - éljen a bor!

- De nehogy leigyuk magunkat! - tréfálkozott Fritz.

- Szó sincs róla: csak egymás egészségére igyunk egy kicsit! - nevetett a kapitány.

- Igyunk hát a viszontlátás örömére és kedves szüleink egészségére, - szólt Ferencz, föltartva poharát.

Erre mindnyájan koczintottak, s még jó sokáig vidám beszélgetés közben poharaztak tovább. Majd, mikor elálmosodtak, mindenki lefeküdt a kényelmes, puha tengeri-fű-ágyra, s mivel itt már biztos földél alatt voltak, egyhuzamban aludtak reggelig.

XXVIII. FEJEZET.

*Az utazás Falkenhorstba. - A csatorna. - A földült tanya. -
Fönt a fa tetején. - Csüggedés. - Füst Felsenheimban.*

Másnap, bő reggeli után, reggel hét órakor indultak útnak. Mivel Felsenheimba igyekeztek, a legrövidebb utat választották; ez pedig Falkenhorstot át vezetett.

- Lehet, - mondta Fritz, - hogy ott fogjuk találni családjainkat: hiszen nyár van!

- Adná Isten! - sóhajtott Jenny.

- Attól félek, - szólt most Ferencz, - hogy a Prospect-Hillre mentek nyaralni. Akkor pedig meg kell kerülnünk a Csalódás-fokot is.

- Nem ez az a hegyfok, - kérdezte Harry Gould kapitány, - a honnan Zermatt úrnak a «*Licorne*» megérkezését kell lesnie?

- De ez az, kapitány, - felelte Fritz; - s mivel a korvett bizonyosan már régen elindult, valószínű, hogy már itt is van, vagy nemsokára meg is érkezik.

Az eberfurti majortól, mint tudjuk, kocsit vezetett Falkenhorstba, s onnan Felsenheimba. Ezen a kényelmes, árnyas úton indultak el és másfél óra múlva, körülbelül a fele úton, egy patakra bukkantak, melyen erős, széles híd volt.

Ferencz és Fritz meglepetve álltak meg; ezt a patakot nem ismerték! Sok százszor megjárták az utat Eberfurt és Falkenhorst között, de erre a patakra nem emlékeztek.

- Ez a patak jobban hasonlít csatornához, - mondta a kapitány - s úgy látszik emberkéz munkája.

- Önnek igaza lehet, kapitány, - hagyta helyben Fritz, - s alighanem Wolston úr gondolata volt, hogy a Sakál-patak vizét levezette a Hattyú-tóba, hogy nyáron át is öntözhessék Waldegg földjeit.

Tudjuk, hogy Fritz eltalálta a valót.

Átmentek a hídon és sietve haladtak előre. Fritz és Ferencz egyre hegyezték a fülüket, hogy nem hallják-e a folyton vadászó Jack puskájának durranását, vagy kutyájának az ugatását... De köröskörül mély nyugalom és csönd volt, melyet csak az apróbb madarak csicsergése zavart meg.

Már elérték a Falkenhorst előtti kis erdőséghez, s izgatottan siettek tova a százados faóriások alatt... Még csak félóra... még csak tíz perc... aztán kiértek az erdőből, s egyszerre föltűnt a major udvarán az óriási magnólia-fa...

Fritz és Ferencz előre szaladtak a sövénybe épített kapuhoz, a mely tárva-nyitva állt, sőt ki volt rángatva a sarkaiból is.

Az udvarba érve megálltak; köröskörül a legmélyebb csönd volt: a cserénybe zárt állatok, melyek rendesen bőgni, zajongani szoktak, most hallgattak... vagy talán itt sincsenek?...

Ferencz az istállókhöz, aklokhoz szaladt: üresek voltak!...

E pillanatban értek oda a többiek is. Fritz neki bátorodott és előre sietve fölkiáltott:

- Menjünk be!

Fölérve a nyitott verandára, hol a kosarak, eszközök, szerszámok szerteszórva heverték, elszántan benyitott a szobába... de megkövülten állt meg a küszöbön, mialatt a többiek rémülten felkiáltottak.

Minden össze volt törve-zúzva: székek, asztalok eltörve, ládák, szekrények fenekestől fölforgatva, az ágynemű leszórva a földre, a konyhaedények, eszközök, szerszámok ezer darabban szerteszét.

Világos volt, hogy a házat fölprédálták: még pedig nem is annyira rablási, mint inkább rombolási vágyból. Az élelmiszerek szétszórva, a boros hordók feneke beverve, minden pokoli vandalizmussal ízzé-porrá zúzva: szóval a legszörnyűbb pusztulás képe mindenfelé.

Fritz és Ferencz keresték a puskákat, mert tudták, hogy Falkenhorstban mindig szokott lenni négy-öt puska a vadászatok szezonja alatt; de most nem találtak egyet sem, csak a vitorlamester talált egy töltött pisztolyt a földön, melyet gondosan az övébe dugott.

Mindnyájan megkövülten álltak meg e nem várt szerencsétlenség láttára... Vajjon ugyanez történt-e Felsenheimban, Waldeggben, s a többi tanyákon és majorokon is?... S a rablók talán Eberfurtot is csak azért nem pusztították el, mert nem akadtak rá?...

Senki sem bírt szólni. Fritz, Ferencz és Jenny megtört szívvel gondoltak szüleikre, s a legszörnyűbb aggodalmak gyötörték őket.

Mi történt itt?... Talán kalózek rohanták meg a szigetet?... vagy vademberek?... S mi sorsa lett a két családnak?... a rablók kezébe estek-e, vagy elmenekültek a szigetről?...

Ki tudott volna megfelelni e kérdésekre?... De, bármi történt is, nekik határozniuk kellett, hogy mit tegyenek, s minden áron meg kellett tudniuk a valót, mert ez a kétségbeejtő bizonytalanság a legszörnyűbb valónál is irtózatosabb volt.

- Barátaim, - kezdte végre a kapitány, - itt komoly szerencsétlenség történt, melynek végére kell járnunk.

- Induljunk Felsenheimba! - szólt Fritz hirtelen.

- Még pedig rögtön, - tette hozzá Ferencz.

- Mindenek előtt azonban nézzük meg a felső emeletet, - mondta Jenny, - már csak azért is, hogy széttekinthessünk a vidéken.

Mint tudjuk, a falkenhorsti nyaraló két épületből állt, s a felső emelet az óriási magnólia fán volt, az ágak szétágazásának közepén, a hol a lombok úgy körülfogták, hogy nyoma sem látszott.

Erre a felső emeletre a rablók nem akadtak rá; nem találták meg a fölvezető titkos ajtót és lépcsőt, tehát szét sem rombolhatták. Odafönt minden a legnagyobb rendben volt, s ez némileg megnyugtatta őket.

Fritz és a vitorlamester, előkeresvén Zermatt úr messzelátóját, mely mindig a felső emeleten volt, fölmásztak a magnólia-fa legtetejébe, s onnan vizsgálták a szemhatárt mindenfelé.

Éjszak felé elláttak egész Prospect-Hillig, de a vidék csöndes és nyugodt volt. Nyugat felé, a honnan jöttek, az a termékeny síkság terült el, melyet a Falkenhorst-patak s az újon ásott csatorna öntözött; itt is minden csöndes és nyugodt volt. Keletről a tenger zárta be a szemhatárt; de a végtelen, ragyogó síkon nem volt egyetlen egy vitorla sem, s a partok mentén sem láttak csónakot. Déli irányban nem láthattak messzire, mert az Üdv-öblének túlsó felén Felsenheim sziklái elzárták a szemhatárt; és Felsenheimból sem láttak semmit, mert a körülfekvő ligetek

lombsátora egészen elfödte szemeik elől; de különben a szigetnek ez a része is csöndes és nyugodt volt.

Fritz és John Block aggódva közölték a többiekkel, hogy mit láttak. Ez a mély, szinte halotti csönd és nyugalom szinte azt látszott mutatni, hogy a sziget kihalt, s egykori lakói végképp elköltöztek róla.

- Nincs más hátra, minthogy elinduljunk és kikémleljük Felsenheimot! - kiáltott föl Fritz.

- Induljunk rögtön! - tette hozzá Ferencz.

E pillanatban Jenny, a ki eddig messzelátóval vizsgálódott, hirtelen hátrafordult:

- Füstöt látok... Felsenheim környékén füst van.

Fritz legott fölkapta a messzelátót és dél felé tekintett...

Jennynek igaza volt: a vékony, ritka füstoszlop most sűrűbb lett, s valamennyien láthatták a felsenheimi fák lombjai fölött.

- Ott vannak! ott vannak! - kiáltott föl Ferencz - s már nekünk is ott kellene lennünk!

De Harry Gould és a vitorlamester higgadtabban ítélték meg a dolgot, Igaz, hogy Felsenheimban laknak - legalább a füst azt bizonyítja - de kik laknak ott?... Ez a fontos kérdés!... Mert könnyen megtörténhetnék, hogy a rablók ütöttek ott tanyát, a valódi lakosok pedig elmene-kültek, ha ugyan volt rá idejük...

E föltevésre mindnyájukban meghűlt a vér, s valamennyiöket ismét elővette a kétségbeesés. De Jenny újra fölkiáltott:

- Nem! nem menekültek el a szigetről!... Jele, hogy a Czápa-szigeten még most is ott leng a zászló!

Csak most vették észre a többiek is, hogy a sziget ormán, az ágyútelep fölött valóban ott lobog a piros-fehér zászló, Új-Svájc választott lobogója. De annak a jele volt-e ez, hogy a két család még a szigeten lakik?... Vajjon nem feledték-e, nem hagyták-e ott azt a zászlót távozásuk után is: hisz rendszeren fölhúzták egyik téltől a másikig, s azután egész nyáron nem is törődtek vele.

De most nem volt idő, hogy ezen vitázzanak. Felsenheimba érve úgy is kiderül majd minden. Valamennyien indulni akartak és röpdülni szerettek volna, hogy gyorsabban odaérjenek...

- Megálljanak!... megálljanak! - suttogta hirtelen a vitorlamester fojtott hangon.

S az Üdv-öble felé fordulva, óvatosan kidugta fejét a lombok közt, de rögtön aztán vissza is kapta.

- Mi az? - kérdezte Fritz.

- A vademberek! - felelte John Block halkán.

XXIX. FEJEZET.

*Tanácskozások a teendők felől. - Az ágyúlövés. - A kémszemle. -
A csónak. - «Ne lőjenek!...»*

Félhárom lehetett délután. A magnólia-fa lombjátára oly sűrű volt, hogy a csaknem függőlegesen sütő nap sugarai nem bírtak áttörni rajta; Fritznek és társainak tehát nem kellett félniök, hogy a vademberek észreveszik őket. Különben sem gyanították, hogy a magnólia-fa tetején még egy lakás van, a melyben idegenek lehetnek.

Öt ember, félig meztelen, fekete bőrű vadember, - a minők nyugati Ausztrália bennszülöttjei, - nyilakkal és íjjal fölfegyverezve, ment a fásorban. Most már bizonyos volt, hogy Új-Svájcznak nemcsak európai lakosai vannak... csak az volt a kérdés, hogy mi lett hát a Zermatt- és Wolston-családból?

Most már magyarázatát tudták adni Falkenhorst kifosztásának is: ezek a vadak garázdálkodtak a szigeten, a hova bizonyára nagy csapatban törtek be.

S egyre győtrőbb, gyilkosabb aggodalom emésztette őket, hogy mi lett hát a két családból?... Ha a Felsenheimből fölszálló füst azt jelenti, hogy még ott laknak, akkor bizonyos, hogy a vadak ostromzár alatt tartják őket... De az is meglehet, hogy idejében észrevették a közelgő pirogákat, s elmenekültek a vadak elől.

Elmenekültek?... de hová?...

Jenny, Doll és Suzan keservesen sírtak és csak a férfiak könnyörgésére fojtották vissza hangos zokogásukat... Isten ments, hogy a lent kóborló vadak valami gyanús neszre rajtuk üssenek!

E közben az öt vadember egyenesen befordult abba a fásorba, mely a falkenhorsti villába vezetett. Fritz, a kapitány és John Block, a lélegzetüket is visszafojtva lesték a vadak minden mozdulatát. Ha észreveszik a felső emeletet és följönnek a csiga-lépcsőn, a mint egyenkint kibuknak a teraszon, megragadják és lehajigálják őket a 40-50 láb magasból.

Az öt vad, nem messze a major kapujától megállt, s rövid szóváltás után három elvált tőlük. Egyenesen az udvarba mentek, s a baloldali félszerből kihozták a hálókat, melyeket Zermatt úr kötött.

- Oh, a gazemberek! - dörögte a vitorlamester: - még csak engedelmet sem kérnek, hogy elvihessék!

- Ha most halászni mennek, - mondta a kapitány, - akkor bizonyára csónakjuk is van a parton!

Ez valószínű volt, mert az öt vad csakugyan egyenesen a partnak tartott; egyelőre a fák elfödtek őket a vitorlamester hiúz-szemei elől, de mihelyt a tisztás túlsó felén kibukkannak, ismét azonnal láthatók lesznek.

A nők kétségbeesését most már mi sem fékezte. Kezeiket tördelve siratták családjukat, melyet elveszítettnek hittek, s a férfiaknak csak nagy nehezen sikerült őket annyira lecsillapítani, hogy tanácskozhattak a teendők felől.

Ferencz, a ki leghevesebb és legizgatottabb volt mindnyájuk között, azonnal indulni akart, még pedig Zuckertopba, a hol, szerinte, a két család menedéket talált.

John Block azt tanácsolta, hogy várják be az éjszakát, de Ferencz hallani sem akart erről a késedelemről. Ő haladéktalanul indulni akart Zuckertopba...

- De miért Zuckertopba? - vágott közbe Fritz.

- Hát hová, ha nem oda? - kérdezte Ferencz hevesen.

- Felsenheimba! - viszonzá Fritz.

- Jó, menjünk hát Felsenheimba, - szólt most a kapitány - csak az a kérdés, hogy mindnyájan elmenjünk-e?

- Nem mindnyájan, - felelte Fritz - legföljebb ketten-hárman, hogy megtudjuk, ki lakik ott.

- Induljunk tehát! - türelmetlenkedett Ferencz.

- Napnyugta előtt lehetetlen! - kiáltott föl Fritz ingerülten. - A vadak okvetlenül észrevennének bennünket és akkor...

- Akár észre vesznek, akár nem, én megyek - szólt Ferencz elszántan.

- Én pedig, - mondta Fritz komolyan, elébe állván - mint bátyád, megtiltom neked apánk nevében, hogy mindnyájunkat veszélybe dönts elhamarkodással.

Ez a határozott beszéd és a kapitány higgadt okoskodása meggyőzte Ferenczet szándéka veszedelméről és vakmerőségéről. Átlátta, hogy célszerűbb bevárni az estét és az éjszaka homályában kikémlelni, mi történik Felsenheimban.

A délután többi része csüggedt kétségbeesésben, kínzó aggodalmak közt telt el. Fritz és a vitorlamester gyakran fölmásztak a magnólia-fa legfelsőbb ágaira, hogy kikémleljék a vidéket; főként azt szerették volna tudni, hogy a vadak megszállva tartják-e Falkenhorst környékét, vagy sem.

De sehol semmi gyanúsat sem láttak. Közös elhatározással úgy végeztek, hogy Ferencz és a vitorlamester kikémlelik Felsenheim környékét, s ha már a vadak elfoglalták, akkor rögtön visszajönnek Falkenhorstba, a honnan valamennyien, még az nap éjszaka Zuckertopba fognak menni.

Délután négy óra tájban, éppen midőn hozzá akartak fogni a vacsora készítéséhez, tompa dörrenést hallottak.

- Ágyúlövés volt ez? - kérdezte Ferencz meghökkenve.

- Mindenesetre! - kiáltott föl a vitorlamester.

- De honnan jöhetett a lövés? - találgatta Fritz.

- Talán valami hajóról, mely a sziget közelében jár...

- Hátha a «*Licorne*»? - találgatta a kapitány.

Mindnyájan kisiettek a verandára, s óvatosan néztek ki aombok közül a tengerre, hogy a vadak, a kiket a lövés bizonyára fölriasztott, észre ne vegyék őket.

De hajót semerre sem láttak; csak a vitorlamester éles szeme pillantott meg két vadembert egy pirógában, mely gyorsan igyekezett a falkenhorsti rév felé.

- Hátha Ernő és Jack? - suttogta Jenny, a kinek eszébe jutott, hogy Fritz is gyakran használta ezt az álöltözetet.

- Nem, ezek vademberek - szólt Fritz - és úgy látszik, hogy menekülnek...

- De ugyan ki üldözi őket? - kérdezte Ferencz.

E pillanatban Fritz fölsikoltott örömében.

Megpillantotta az ágyú tüzének föllobbanását, mely megelőzte a dörgést... és látta a golyót is, mely két könyöknnyire csapott le a rémülten menekülő vademberek csónakja mögött.

- Ott... ott... - kiáltott föl Fritz, csaknem fuldokolva és a Czápa-szigetre mutatott - ott vannak a szüleink!

- A Czápa-szigeten? - kiáltott föl Jenny.

- Ott!... onnan lőttek!...

Lehetetlen leírni a kis társaság boldogságát, örömét. Nem kételkedhettek, hogy a két család csakugyan a Czápa-szigetre menekült a vadak támadásai elől, s a mint az ágyúlövésből látszott, ugyancsak bátran védelmezték magukat.

Nem kellett tehát Felsenheimba menniök, mert családjuk ott volt a Czápa-szigeten: csak az volt a kérdés, hogy hát ők hogyan juthatnának el oda?... Ah, ha mertek volna valami jelt, vagy lobogót fölhúzni a magnólia-fa csúcsára!... De nem tehették a vadak miatt, melyek erről bizonyára észrevették és megrohanták volna őket.

- A legrosszabb, a mitől féltünk, nem következett be, - szólt végre a kapitány. - Most csak azon legyünk, hogy magunk ne rontsunk a kedvezőre fordult helyzeten.

- Az a fő, hogy a Czápa-szigetre jussunk minél előbb - mondta Fritz.

- De hogyan? - aggódott Jenny.

- Úszva! - jelentette ki Ferencz. - Csakis úszva lehet oda menni; s mivel nagy csónakunk, az «*Elisabeth*» bizonyára ott van, mert hisz azon kellett menekülniök, visszajövünk a csónakkal értetek...

- Fritz! - kiáltott föl Jenny ijedten - át akarnád úszni ezt a tengerszorost?...

- Gyerekjáték az egész, kedvesem - felelte Fritz elszántan.

- Próbáljuk meg ellopni annak a két bitang vadembernek a csónakját - mondta a vitorlamester - ők bizonyára itt hagyták a parton.

Ebben állapotok meg és szorongó izgatottsággal várták az estét.

Nyolcz óra tájban, mikor már elég sötét volt, Fritz, Ferencz és a vitorlamester óvatosan lementek az udvarba; ha nem látják nyomát a vadaknak - így határozták - akkor ellopóznak egész a partig. Ha ott lelik a csónakot, akkor a kapitány, James, Jenny, Doll és Susan meg a kis Bob, adott jelle hozzájuk sietnek és tengerre szállnak.

Leérve az udvarba, semmi gyanúsát sem láttak. Óvatosságból csak Fritz és John Block mentek el a parthoz, Ferenczet pedig ott hagyták az udvar bejáratánál, hogy a legelső gyanús jelle fölmehessen a többiekhez.

Fritz és a vitorlamester nesztelenül, fától fához kúszva közeledtek a parthoz. Köröskörül mindenfelé halálcsend volt, csak a tenger halk morajlása hallatszott.

Így értek a homokos partszegélyhez, melynek végében, a vízből kinyúlva, feketén csillogtak a szirtek. Itt sem volt egy teremtet lélek sem, de a homokban féloldalt döntve, ott hevert a két vadember pirógája, s benne a két evező!

Fritz és a vitorlamester alig bírták visszafojtani örömsikoltásukat.

- Ez nagyszerű véletlen! - suttogta John Block. - Igaz, hogy a piróga kicsiny és színig megtelik, ha mind a kilenczen beleülünk, de a tenger csendes, a sziget pedig alig van háromnegyed mérföldnyire...

- S ráadásul egy óra múlva lesz a tengerdagály is, - tette hozzá Fritz - mely csaknem egyenesen a szigetre hajt bennünket.

Ekkor óvatosan visszalopóztak ismét a majorba, hol megjötteket és a jó hírt kitörő ujjongással fogadták. Ferencz és a vitorlamester lent maradtak őrködni, a többiek pedig türelmetlenül várták a tengerdagályt.

Fél tíz tájban mind lejöttek az udvarba; elől a kapitány, Fritz és Ferencz mentek, utánuk a nők és Bob, s legvégül James Wolston meg a vitorlamester. A fasor, a liget és a part éppen oly csendes és elhagyatott volt most is, mint az imént.

Mire a csónakhoz értek, az már vígan ringott a tengerdagály torlódó habjain; óvatosan beleültek mindannyian, s mihelyt a kötelét eloldozták, az áradat rögtön hátára kapta a könnyű pirógát és lassan vitte a Czápa-sziget felé.

A koromsötét éjszakában alig kellett félniök, hogy a mit sem gyanító vadak észre veszik őket: de viszont, épen e sötétség miatt, nehéz volt egyenesen a sziget felé tartaniok.

Senki sem moczcant, senki sem szólt egy hangot sem, még suttogva sem. Mindnyájuk szíve elszorult a menekülés válságos perczében, s titokban arra gondoltak, hogy szeretteik mind élnek-e még, nem esett-e foglyul, vagy nem halt-e meg valaki a küzdelemben?

Fél útig a tengerdagály gyorsan vitte őket a sötéten kiemelkedő sziget felé, de ekkor eltért balra, úgy hogy Fritz és Ferencz kénytelenek voltak evezni, míg a kapitány egy deszkával jól-rosszul kormányzott.

A szigeten is halálcsend volt, bár a csónakban ülők tudták, hogy valaki őrködi az ágyúk mellett... Hátha őket is orvul támadó vadaknak nézik és ágyúlövéllyel fogadják?...

Ez nagyon valószínű volt; s valóban, mikor a csónak öt-hat közhajításnyira ért a szigethez, az ágyúk mellett valami fény csillant föl...

Mindnyájan megrettentek: vajjon nem a kanócz parazsa volt-e ez?... S nem dördül-e el rögtön a végzetes lövés, mely elsüllyesztheti csónakjukat?...

Ekkor, nem kellvén semmit félnie a vadaktól, ha meghallják is, a vitorlamester harsányan fölkiáltott:

- Ne löjenek!... ne löjenek!...

- Jó barátok jönnek! - tette hozzá a kapitány.

- Mi vagyunk!... mi vagyunk!... mi vagyunk! - ismételték fölváltva Fritz és Ferencz.

És mire a csónak orra a sziklás partba ütődött, már Zermatt úr, Wolston úr, Ernő, meg Jack ott voltak és karjaikba zárták elveszettnek hitt gyermekeiket, testvéreiket.

XXX. FEJEZET.

*Végre viszontlátják egymást. - Mi történt a szigeten a «Licorne» távozása óta. -
A család kétségbeesése. - A vadak megjelenése.*

Pár percz múlva a két család, ezúttal teljes számban, együtt volt abban az épületben, mely lakóház és raktár is volt egyúttal, a sziget közepén, vagy ötszáz lépésnyire az ágyuktól, melyek fölött Új-Svájc lobogója lengett.

Meg sem kísértjük leírni azt a boldogságot és örömet, a mit a rég elszakadt családok éreztek, mikor végre viszontláthatták és ölelheték egymást. Sírtak, nevettek örömükben, s ki sem fogytak a vigasságból, bár sorsuk, helyzetük rendkívül válságos volt.

Mihelyt kissé elcsitult a viszontlátás öröme, Fritznek mindent el kellett beszélnie, hogy mi történt a «*Licorne*» elutazása óta. Elmondta, mily szerencsével járt Angliában, hogy sérült meg hajójuk a hazafelé utazásban, hogyan szálltak a «*Flag*» födélzetére, melynek legénysége föllázadt, hogyan értek sajájukban Új-Svájc déli, ismeretlen partjaira, s hogyan földöztek föl végre a valót, a vademberek jelenlétét a szigeten.

- S hol vannak ezek a rablók? - kérdezte Ferencz.

- Felsenheimban, - felelte Zermatt úr.

- Sokan vannak?

- Legalább százan, s valószínűleg az ausztráliai partokról jöttek, valami húsz nagy pirógában.

- Hála Istennek, hogy megmenekültetek tőlük! - sóhajtott föl Jenny.

- Még idejében észrevettük őket, mikor a nyílt tengeren közeledtek, és az «*Elisabeth*»-tel gyorsan átkeltünk a szigetre.

- De most már tudják, hogy itt vagytok? - kérdezte Ferencz.

- Tudni tudják, de mindeddig még nem bírtak partra szállni; s most már, hogy kétszer annyian vagyunk, még kevesebb okunk van, hogy féljünk tőlük.

Most Zermatt úron volt a sor, hogy elmondjon mindent, a mi azóta történt a szigeten, a mióta a «*Licorne*» eltávozott.

Ezt a történetet mi már tudjuk. Csak még azt kell hozzátennünk, hogy az év utolsó napjait mind a két család a legmélyebb szomorúságban, kétségbeesésben töltötte. Tizenöt hónap múlt el a «*Licorne*» távozása óta, s hajónak még mindig nyoma sem volt, ámbár már három hónap óta meg kellett volna érkeznie.

A hosszas késedelmet semmiképpen sem magyarázhatták jóra; s mivel más hajó sem látogatta meg Új-Svájcot e hosszú idő alatt, azt gondolták, hogy a «*Licorne*» mindjárt az Angliába utazás kezdetén elsüllyedt, s nem is adhatott hírt Európában az újon fölfedezett szigetről.

Szomorúan ülték meg a szent karácsony ünnepét is és csüggedt szívvel kezdték meg az 1817-ik esztendő. Néha-néha még fölcsillant ugyan szívükben a remény, hogy a «*Licorne*» talán csak az idők viszontagságai miatt késik, de lassankint ez a hitök is megingott és semmi vigasztalást sem láttak a sötét jövőben.

E végzetes esztendő január havának második hetében történt, hogy Jack egyik kirándulása alkalmával véletlenül megpillantotta a piróga-rajt, a mint a Keleti-fok megkerülésével egyenesen az Üdv-öbölbe tartott.

Lélekszakadva futott haza megjelenteni a szörnyű hírt, a mely egyébként nem nagyon lepett meg senkit sem, mert a mióta Jack, az elefántok üldözése közben, a vadak foglya lett, el voltak rá készülve, hogy a vadak mihamar számosan fogják fölkeresni a vadban és halban dús, termékeny szigetet.

Wolston úr azt tanácsolta, hogy meneküljenek Felsenheimből a Czápa-szigetre. Ott legalább, a két ágyú segítségével védelmezhetik magukat a tömeges támadás ellen is, míg Felsenheimban, ha a vadak egyszerre rohanják meg őket, négy puskával nagyon kevésre mehetnek.

Mivel a vadaknak, hogy kiköthessenek, meg kellett várniok a tengerdagályt, még pár órányi idejük volt. Hamarosan összeszedték minden puskaporukat, ólmukat, több zsák rizst; kasszávát, lisztet és más egyéb eleséget vittek le a csónakba, mely a Sakál-patak torkolatában horgonyzott, s a tengerdagály kezdetével legott indultak a Czápa-sziget felé.

Éppen idején, mert a Keleti-fok mögül már kezdtek előbukkanni a vadak pirógái, melyek a tengerártól hajtva, egyenesen oda tartottak, a honnan ők menekültek: a Sakál-patak torkolatához.

Félóra múlva a Zermatt- és Wolston-család partra szállt a Czápa-szigeten; első dolguk volt kihordani a csónak becses terhét, melyet a sziget közepén épült magtárba tettek; ez volt egyszersmind a lakóházuk is.

Kevéssel utóbb a vadak csónakraja elhaladt a sziget mellett, de a vadak nem igyekeztek kiszállni, hanem egyenesen délnek tartottak, a Sakál-patak torkolata felé, a hol ki is kötöttek.

Ez körülbelül két héttel ezelőtt történt. Azóta a vadak voltak urak Új-Svájcban, s úgy látszott, hogy Felsenheimban ütöttek tanyát. Fölfedezték már azt is, hogy Új-Svájc egykori lakói a Czápa-szigetre menekültek, s kétszer-háromszor vagy féltuczat piróga, jól megrakva vadakkal, meg is kísértette a partra szállást; de Jack és Ernő néhány jól irányzott ágyúlövéssel fenékbe lőttek és elsüllyesztettek egy-kettőt, mire a többi eszeveszetten megfutott.

De azért éjjel-nappal örködniök kellett, mert a vadak minduntalan mutatkoztak, s félő volt, hogy ha tömegestől megújítják a támadást, mégis partra szállhatnak; ez pedig végzetes lett volna rájuk.

XXXI. FEJEZET.

*Négy napi kínos bizonytalanság. - A vademberek csónakraja. -
Az éjszakai támadás. - Az utolsó töltések. - Ágyúlövés a tengerről.*

Az éjszaka hátralevő részét természetesen beszélgetve töltötték el. Annyi mondanivalójuk volt, hogy ki sem fogtak belőle. Mind a mellett nem mulasztották el az örökösödést sem, s hajnalig mindig őrt állott valaki a két ágyú mellett, melyeknek egyikét golyóra, másikat kartácsra töltötték.

A Czápa-sziget kerülek alakú volt; hosszú tengelye 2600, a rövidebb pedig 700 lábnyi volt, a sziget egész kerülete tehát körülbelül $\frac{3}{4}$ mérföld. Nappal könnyű volt az örökösödés, mert az ágyúk mellől a partokat mindenütt látni lehetett; ezért csakis éjszaka kellett aggódniok, a mikor a vadak észrevétlenül megkerülhették a szigetet és titokban föllopozhattak rá.

Elhatározták tehát, hogy éjjelre rendes őrzőjáratokat alakítanak, melyek körüljárnak a partokon, s visszakergetik az esetleges támadókat. Ez annál szükségesebb volt most, mióta a menekültek ellopták a vadak egyik pirógáját; ezt a veszteséget bizonyára hamarosan észreveszik, s mindjárt tudni fogják, hogy hol keressék.

- Azt is gondolhatnák, - szólt Fritz, - hogy a tengerdagály vitte el a csónakjukat...

- Mindegy, - viszonzá Zermatt úr: - azért mi csak örökdjünk gondosan. A meddig nem teszik lábukat a szigetre, nincs mitől félnünk. Ámbár tizenöten vagyunk, eleségünk van bőven: a magtár és hombár tele van, s aztán itt vannak az antilopok is. A forrás vize sohasem apad ki, fegyverünk és puskaorunk is van még elég...

- A patvarba! - kiáltott föl John Block: - ezek a bitangok talán csak nem maradnak itt örökre?

- Ki tudja? - aggódott Zermatt asszony. - Ha csak ugyan Felsenheimban ütöttek tanyát, akkor aligha mennek el egyhamar... Oh, hogy ezek az ördögök laknak a mi kényelmes, kedves házunkban!

- Ej, majd csak megszabadulunk tőlük valahogy Isten segítségével, - mondta Fritz, anyját vigasztalva. - A «*Licorne*» már nem késhetik soká, s lehet, hogy pár nap múlva az ő ágyúi üzik el ezeket az ördögöket...

- Adná Isten! - sóhajtott Zermatt asszony reménykedve.

Az ostromlottak állapota elég tűrhető volt. A hombárban fölhalmozott eleség bőven elég volt félesztendeig; e mellett halászhattak, friss húst bőven adtak az antilopok, a kókuszdió- és banánfák pedig folyton friss gyümölcsöt teremtek.

De a puskaor és golyó könnyen elfogyhatott, ha a vadak gyakrabban megújítják támadásukat, s akkor nem védhetik magukat tovább.

Szerencsájukra a szigetet csak két oldalon lehetett meg közelíteni. Azt a partot, mely az ágyútelep alján alkalmas volt a kikötésre, jól megvédték az ágyúk, melyekkel végig lehetett söpörni a lejtős partot. Ezenkívül még csak a keleti-part sziklái közt lehetett kikötni, mert a többi részén mindenütt meredek, magas sziklafalak vették körül, mint valami várat.

Maga az ágyútelep sziklás, különálló dombon volt; körös-körül roppant sziklák emeltek természetes bástyát védelmére és Zermatt úr ezenfölül még vállig érő falat is rakott sziklákból, melyek fölé gerendákat, fatörzseket erősítettek meg, hogy azok mögül puskával verhessék vissza az esetleges rohamot.

Mihelyt a viszontlátás első öröme lecsillapult, az aggodalmak ismét felülkerekedtek. Fogytán lévén a puskaapor, attól lehetett félni, hogy a vadak előbb-utóbb ki fognak kötni a szigeten, s akkor nagy számukkal elnyomják az ostromlottakat, ha csak Isten különös csodával meg nem szabadítja őket.

Ezt a csodát csak a «*Licorne*» tehette meg. Éjjel-nappal lesték a hajót, de hiába néztek szét a tengeren, sehol semmit sem láttak. Négy napi kínos bizonytalanság után mindnyáján megtörték, s bár belső aggodalmait mindenki titkolni igyekezett, egymás arczáról olvasták le a reménytelenséget. Mindnyájuk ajkán ott lebegett ez a szörnyű kérdés:

- Mi lesz velünk, ha a «*Licorne*» idejében meg nem érkezik?

Pedig a hajó késése oly aggasztó volt, hogy már nem igen számíthattak rá. Valószínűleg utolérte a vihar és elsüllyedt. Ezt hitték mindnyájan, s bár nem merték egymásnak mondani, hogy ne fokozzák a csüggedést, magukban mégis elkészültek a legrosszabbra is.

E közben a férfiak fölváltva végezték éjszakánként az őrzés fontos és fáradságos munkáját. Bejárták a sziget partjait, vigyázva, hogy nem látják-e valahol a vadakat; szerencsére a vadak még nem kísérelték meg az éjszakai támadást.

Január 29-én délelőtt még semmi különös nem történt. Délután Harry Gould kapitány és Jack fölváltották az ágyuk mellett Ernőt és Wolston urat, a kik addig őrt álltak.

Ernő és Wolston úr már éppen haza akartak menni, midőn a kapitány fölkiáltott:

- Néhány csónakot látok a Sakál-patak torkolatában...

- Alighanem halászni mennek, mint minden nap, - felelte Ernő.

Jack hirtelen fölkapta a messzelátóját és figyelmesen vizsgálta a partot.

- Ezek nem halászni mennek, - mondta. - Nézzék csak, mennyi csónak... Öt, hat... nyolcz... tíz... tizenkettő valamennyi...

- Talán minket akarnak megtámadni? - kérdezte Wolston úr.

- Az lehet, - felelte Ernő.

- Résen legyünk! - szólt most a kapitány, - s értesítsük a többieket is.

- Előbb nézzük meg, merre mennek, - felelte Wolston úr.

A csónakok mind tele voltak, s úgy látszott, hogy egyetlen vadember sem maradt a szigeten. A tenger-apálytól hajtva lassan siklottak tova Új-Svájc keleti partjainak mentén, s nagyon is távol voltak a Czápa-szigettől, úgy hogy nem lehetett rájuk löni.

Ernő gyorsan hazaszaladt a hírral, s pár percz múlva mind a két család teljes számban ott volt a dombon.

- Úgy látszik, hogy fölszedték a sátorfájukat és haza mennek, - szólt Ferencz, a ki messzelátón nézte őket.

- Szerencsés utat! - kiáltott föl Jack, sipkáját a levegőbe hajtva.

S valóban, a csónakok, folyton a keleti-part mentén haladva, keresztben szelték át az Üdv-öblöt, s fél négy felé, megkerülvén a kiugró Keleti-fokot, végképp eltűntek szem elől.

Most már semmi kétségük sem lehetett: a vademberek csakugyan hazaeveztek. Valószínűleg megunták a sikertelen várakozást, s félvén az ostromlottak ágyúitól, puskáitól, nem mertek támadni... Ámbár az is meglehet, hogy csak társakért mentek haza, s nemsokára még számszában jönnek vissza.

Jack alig tudott hová lenni örömeiben; még az nap vissza akart menni Felsenheimba, nem ugyan azért, hogy végképp ott maradjon, hanem főleg két okból. Először azért, hogy megnézzé, milyen állapotban hagyták házukat a vadak; másodszor pedig azért, mert Felsenheim pinczéjében még volt három hordó puskaporuk, a mit a «*Licorne*» parancsnokától kaptak: ezt akarta, ha ugyan még megvolt, a Czápa-szigetre szállítani.

De a többiek óvatosabbak voltak és be akarták várni a holnapot, mert nem volt bizonyos, hogy a vadak nem térnek-e vissza. Egyelőre azonban semmiféle elővigyázati intézkedést nem hanyagoltak el; mint rendesen, e napon is egész estig őrt álltak az ágyúk mellett, éjjelre pedig a rendes őrzőket is megállapították.

Fritz és Harry Gould kapitány éjszakára az ágyú-telepet őrizték, Jack, Ernő, Ferencz és John Block pedig a sziget éjszakai partjain czirkáltak.

Az éjszaka nagyon sötét volt; még a hold sem világított. Köröskörül mély, halálos csönd volt mindenfelé, csak a tenger halk, suttogó morajlása hallatszott, a mint habjai megtörtek a parti szirteken.

Harry Gould már lefeküdt; éjfélig ő volt az őr, akkor felköltötte Fritzet, a ki fölváltotta. Két óra tájban a kapitány, a ki nagyon éber alvó volt, egyszerre rezzent föl Fritzcel.

- Ez puska lövés volt! - kiáltotta szorongva.

- Úgy van, - viszonzá Fritz, - és innen jött...

Éjszak-keleti irányba mutatott, a honnan a puska lövés hangzott, s legott futva szaladt arra, követve a kapitánytól.

Pár pillanat múlva két új puska lövés dördült el, ugyan abból az irányból, de már közelebből.

- A vadak visszajöttek! - kiáltott föl Fritz. - Kapitány úr: menjen vissza az ágyúkhöz, én mindjárt meg tudom, mi történt.

A kapitány visszasietett az ágyúkhöz, melyeket nem lehetett elhagyni ebben a válságos pillanatban, Fritz pedig egyenesen a magtárhoz szaladt, melynek küszöbén már ott volt apja, Wolston úr, meg a nők, a kiket a lövések álmukból riasztottak föl.

- Mi történt? - kérdezte Zermatt úr.

- Attól félek apám, - felelte Fritz, - hogy a vadak megkísértették a partra szállást.

- És sikerült is a gazembereknek! - kiáltott föl Jack, a ki éppen e perczben jelent meg Ernővel és a vitorlamesterrel.

- A szigeten vannak? - kiáltott föl Wolston úr.

- Éppen akkor kötöttek ki az éjszak-keleti sziklák közt, mikor mi oda értünk, - felelte Ernő - és a puskaikkal már nem tudtuk elkergetni őket!

- Akkor nincs más hátra, mint az ágyúkhöz menekülni, - mondta Zermatt úr: - mert lehet, hogy legott megtámadnak.

A vadak színlelt elutazása tehát csak csel volt. Így akarták rászedni az ostromlottakat és cselük sikerült is: kikötöttek a szigeten.

A két család gyorsan összekapkodta, a mit lehetett és fölmenekült az ágyútelephez.

Helyzetük most már kétségbeejtő volt. A vadak kikötöttek a szigeten és minden pillanatban megtámadhatták őket. A nőket jól, rosszul beszállásolták az ágyútelep mögött épített nyílt félszerbe, melyet úgy ahogy bedeszkáztak, a férfiak pedig mind fegyvert fogtak.

Négy óra is elmúlt már, mikor a vadak mutatkoztak. Gould kapitány, Zermatt és Wolston urak, meg Ernő, Ferencz, James és a vitorlamester föl húzott puskákkal várták őket, míg Fritz és Jack égő kanócczal álltak az ágyúk mellett.

Mikor a fekete árnyak föltűntek a hajnal szürkületében, vagy száz lépésnyire az ostromlottaktól, Gould kapitány tüzet vezényelt.

Hét-nyolcz lövés dördült el, melyet vad fájdalomkiáltások követtek, annak jeléül, hogy több golyó célhoz ért. Ez a fogadtatás aligha volt ín্যükre a vadaknak, mert hanyatt-homlok rohantak vissza a sziget belsejébe. Csak az volt a kérdés, hogy elment-e kedvük az újabb támadástól, vagy pedig újabb rohamra készültek, s azért vonultak vissza?... Akárhogy volt is, az ostromlottak készen várták őket, s nem fogják olcsón odaadni a bőrüket.

A vadak nem pihentek. Napkeltéig háromszor rohanták meg az ostromlottakat, s minden újabb támadásuk hevesebb, erőszakosabb lett. Az utolsó rohamban vagy húsznak sikerült fölkapaszkodnia a sziklatetőre is: a puskák tüzelése nem bírta őket megállítani... Szerencsére Fritz és Jack közibük kartácsoltak, s a két ágyú ismét tisztára söpörte a kis erőd környékét.

Napkelte után a vadak bandája visszavonult a magtárba, a melyet a dühös rablók kifosztottak; valószínű volt, hogy estig nyugton maradnak ott, s csak éjjel kísérlenek meg új támadást.

Az ostromlottak fáradtan, csüggedten néztek össze. Az éjszakai védelemben sok puskaport és golyót lövöldöztek el; készletük már fogytán volt, s ha ellőtték az utolsó töltést is: mi lesz velük?... Ez az idő pedig nemsokára bekövetkezik.

Tanácsot tartottak és minden oldalról tüzetesen meghányták-vetették helyzetüket. Ha már nem védhetik magukat sokáig, nem célszerűbb-e elmenekülni a Czápa-szigetről, akár Falkenhorstba, akár Új-Svájc belsejébe, a hol bizonyára akad menedék?... Vagy nem lehetne-e kitörni védett sánczaikból és puskatűzzel kényszeríteni a vadakat, hogy megszökjenek a szigetről?... De, fájdalom! Zermatt úr és társai csak kilenczen voltak, a legalább tízszer annyi vadember ellen.

E pillanatban, mintha csak felelet lett volna a vakmerő föltevésre, tuczat számra süvöltöttek el fejük fölött a kilőtt nyilak, melyek egynémelyike a félszer falában állt meg; szerencsére egyikük sem sebesült meg.

- Kezdődik a táncz! - kiáltott föl John Block.

- Rajta hát! - viszonzá Fritz.

Mindnyájan a bástyához rohantak. Ez a támadás vadságra, elszántságra és hevessegre meghaladta az előbbi hármát. A vadak, földühödve eddigi kudarczaikon és veszteségeiken, vakon rohantak a golyók és a halál elé. Fogytán lévén a puskaapor, az ostromlottak sem tüzeltek oly gyorsan és szakadatlanul, mint azelőtt. Így hát néhány vakmerő fekete ördögnek sikerült fölkapaszkodnia a bástyára. Erre a többiek is mind egyszerre újra neki rohantak a bástyának, s bár a két ágyú kartácstüze szörnyű rendet vágott soraikban, egy-kettő ismét fölkapaszkodott a bástyára; a hol birokra keltek, ölre mentek az ostromlottakkal.

John Block megragadta a legelsőt. Irtózatossággal kapta a magasba és mint valami holt tömeget lezúdította társai közé, halomra döntve vele az alant tolongó vadakat. Jack és Fritz karabélyaik tusával verték be a bástyára kapaszkodók fejeit, Ferencz markolatig döfte kését egynek az oldalába, a kapitány, Zermatt úr és Ernő pedig pusztá öklükkel löktek le négyet a mélységbe.

A bástya ismét tiszta volt, - de meddig?... Utolsó golyóikat is kilőtték, s a vadak új támadásra gyülekeztek. Vad ordítással rohantak a bástyákra, s ezúttal csak a két ágyú kartács tüze fogadta őket. Húsz-huszonöt elbukott a bandából, de a többiek, társaik véres holttestén át, mint örült ördögök rohantak fölfelé.

A kézi tusa ismét kezdetét vette. Ember ember ellen küzdött, késsel, puskatussal, mindennel, a mi keze ügyébe került. Fritz, Ferencz, Jack és Harry Gould kapitány roppant erőfeszítéssel küzdöttek, de attól lehetett félni, hogy a folyton nagyobb számban föltóduló vadak lerántják őket a bástyáról...

Úgy látszott, hogy a küzdelem már nem sokáig tarthat, s a vadak túlereje végre is elnyomja az ostromlottakat. S ha a vadak győznek, akkor mindnyájuknak vége: nem számíthatnak kegyelemre ettől az örültségtől dühös, vérszomjas, vad csordától.

E pillanatban, - pontban nyolcz óra huszonöt percz volt, - hangos ágyúdörrenést hozott a szél éjszak felől.

A lövést a támadók is meghallották, mert meghökkenve álltak meg.

- Ez ágyúlövés! - kiáltott föl Ferencz.

- Hajrá! - harsogott Jack.

S az ágyúlövéstől megdöbbszent vadakra rohantak. Most már újult erővel küzdöttek és szörnyű haraggal fordultak ismét támadóik ellen, a kiket a félelem megbénított egy pillanatra.

E perczben eldőrdült a második, s aztán a harmadik ágyúlövés, mire a vadak örült futásnak eredtek.

- Ez a «*Licorne*»! - kiáltott föl a vitorlamester.

Jack, mint a macska, hirtelen fölmászott a zászló árboczára és szétnézett a tengeren.

- Hajó! - kiáltott le ujjongva: - háromárbczos hajó!

- Hát a vademberek? - kérdezte Zermatt úr.

- Menekülnek! - felelte Jack, lemászva az árbocról.

E pillanatban több lövés dördült el egymás után. A «*Licorne*» üldözőbe vette a menekülő vadakat, s a mint csónakjaikba szálltak a tengeren, egymás után lőtte fenékbe a törékeny pirógákat, melyek fölfordultak és elmerültek, magukkal víve a tenger mélyébe a vadakat is. Csak két pirógának sikerült megkerülnie a Keleti-fokot, a többi mind elsüllyedt, s a rajt levő vadak is a tengerbe fúltak.

Az ostromlottak meg voltak mentve: annak a pár vadembernek, a ki megmenekült, bizonyára örökre elment a kedve a visszatéréstől.

XXXII. FEJEZET.

*A «Licorne». - Anglia birtokba veszi a szigetet. - Az első esküvő
Új-Svájcban. - A gyarmat további boldogulása.*

A mentő-hajó valóban a «*Licorne*» volt, mely a legválságosabb pillanatban jelent meg, s most az Üdv-öbölben vetett horgonyt. Littlestone kapitány, miután a hajót kitataroztatta, több havi késés után végre megérkezett Új-Svájcba, hogy Anglia nevében ünnepélyesen birtokba vegye a szigetet.

A két család mindjárt másnap visszatért Új-Svájcba. Nagy örömmel látták mindnyájan, hogy a vadak sem föl nem dúlták, sem ki nem fosztották Felsenheimot. Valószínűleg az volt a szándékuk, hogy a Czápa-sziget elfoglalása és lakóinak kiirtása után véglegesen Felsenheimban telepednek meg, s ezért megkímélték a kényelmes lakást.

Még a körülfekvő ültetvényeket, földeket sem bántották, sőt Zermatt úr és Jack pár nap alatt összefogdosták háziállataikat is, melyek a hosszas megszokás folytán régi tanyájuk közelében legelésztek és nem szöktek el, bár a vadak szabadon bocsátották őket. Mivel Littlestone kapitány hírül hozta, hogy Angliából, sőt a Fokvárosból is több gyarmatos szándékozik Új-Svájcba vándorolni, ideje volt gondoskodni arról a helyről is, a hová az új polgárokat letelepíthetik, hogy házaikat ott építsék föl.

Azt határozták, hogy az új gyarmat a Sakál-patak két partján épüljön, s Felsenheim legyen az első falu, s később a sziget fővárosa. A «*Licorne*», mint a hivatalos hatóság képviselője mindaddig az Üdv-öbölben marad, míg az új gyarmatosok meg érkeznek; ez azért volt szükséges, hogy a földek kiosztásánál s a telkek kijelölésénél surlódások ne támadjanak.

Még három hét sem múlt el a «*Licorne*» megérkezése óta, midőn a sziget összes lakosságának s a hajó legénységének jelenlétében fényes ünnepet ültek Új-Svájcban: Zermatt Ernő vezette az oltárhoz Wolston Anna kisasszonyt és frigyüket a «*Licorne*» káplánja áldotta meg Felsenheim szerény kápolnájában. Ez volt az első esküvő a szigeten, melyet nemsokára még több is követett. Két esztendőre rá Ferencz vette nőül Doll Wolstont. Ezt az esküvőt már nem abban a szerény kápolnában tartották meg, hanem az új templomban, mely Falkenhorst és Felsenheim közt fele úton épült az árnyas fasorban; a csinos templom tornya kimagaslott a fák közül, s már három mérföldnyírről látható volt a nyílt tengerről.

A sziget lakossága napról-napra gyarapodott. Az új gyarmatosok mind könnyen boldogultak az egészséges éghajlatú, termékeny szigeten, melynek természeti kincsei kimeríthetetlenek voltak. Az állandó közlekedést és forgalmat Angliával több hajó közvetítette. A sziget nyers-terményei, az úgynevezett gyarmatárúk, évente több hajót elláttak rakománnyal, s a jövedelmező kereskedelem egyre fokozta a sziget lakóinak jólétét. Két nevezetes kikötője is volt a szigetnek: az egyik a Montrose-folyó torkolatában volt, a másik a Licorne-öbölben, melyet jó kociút kötött össze a sziget belsejével és az Üdv-öböllel.

Három évvel azután, hogy Anglia elfoglalta a szigetet, Új-Svájc lakosainak száma már meghaladta a kétezret. A brit kormány meghagyta a sziget függetlenségét, s a gyarmat kormányzójának Zermatt urat nevezte ki. Egyúttal Indiából őrséget is rendelt oda, s két kis erődöt építtetett a katonaság számára: az egyiket a Keleti-fokra, a másikat a Csalódás-fokra, melyet a «*Licorne*» szerencsés megjelenésének emlékére Szabadulás-foknak neveztek el.

Ez a szigetnek a története, attól a pillanattól fogva, midőn a vihar és a hajótörés partjaira vetette Zermatt urat a feleségével és négy gyermekével. Ez a bátor, szorgalmas és értelmes család lankadatlanul dolgozott tizenkét éven át, s termékennyé tette a sohasem művelt földet, mely gazdagon fizetett a fáradságért.

Egy második család, a Wolston család, önként telepedett meg a szigeten, melynek szépsége, termékenysége elcsábította. De ekkor elkövetkeztek a nehéz megpróbáltatások szomorú napjai. A rossz sors üldözni kezdte ezeket a derék embereket, hozzátartozóikról azt hitték, hogy a tengerbe fúltak, s egyidejűleg a vademberek is megtámadták őket.

De ők még e válságos napokban sem estek kétségbe. Csüggedten bár, de Isten gondviselésében bízva, küzdöttek a rossz sors ellen, s küzdelmük jutalma nem is maradt el. A borúra derű következett, az elvesztettnek hittek megkerültek, s a két család boldogsága teljes volt.

Ez idő szerint Új-Svájcz már virágzó, népes gyarmat, s rövid időn szűk is lesz azok befogadására, a kik még egyre özönlenek a termékeny, boldog szigetre. Most már nemcsak Angliával és Európával kereskedik, hanem Ázsiával és Ausztráliával is, melyekhez nagyon közel fekszik; egyúttal fontos katonai állomás is, mert az Indiai-óceán és a Szunda-tengerek bejáratát őrzi.

A sziget boldogulása és jövője most már teljesen biztosítva van és ámbár angol gyarmat lett, a brit kormány mégis meghagyta eredeti nevét, s most is Új-Svájcznak hívják, fölfedezője, a Zermatt-család tiszteletére.

-&-